กรมอนามัย
DEPARTMENT OF HEALTH

คู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2566)

ดาวน์โหลดคู่มือ

จัดทำโดย
กองกฎหมาย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

คู่มือ : แบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๖)

ที่ปรึกษา

นางอัจฉรา นิธิอภิญญาสกุล	อธิบดีกรมอนามัย
นายอรรถพล แก้วสัมฤทธิ์	รองอธิบดีกรมอนามัย
นางณีรนุช อาภาจรัส	ผู้อำนวยการกองกฎหมาย

คณะผู้จัดทำ

นางสาวสกุณา คุณวโรตม์	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ
นางสาวรัตนา เฒ่าอุดม	นักวิชาการสาธารณสุขปฏิบัติการ
นางสาวนฤสรณ์ ปราการสมุทร	นักวิชาการสาธารณสุขปฏิบัติการ
นางสาวชมณัฏฐ์ ชำนาญ	นิติกรปฏิบัติการ
นางนิยดา วิไลกิจวัฒน์	นิติกร

จัดทำโดย :

กองกฎหมาย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
ถนนติวานนท์ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๕๙๐ ๔๒๑๙
โทรสาร ๐ ๒๕๙๑ ๔๖๙๒
http://laws.anamai.moph.go.th

คำนำ

"คู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๖)" นี้ จัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้เป็นต้นแบบในการยกร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญของกรมอนามัยที่ต้องสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งมีศักยภาพในการใช้มาตรการด้านกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในการปกป้องไม่ให้ประชาชนได้รับอันตรายต่อสุขภาพจากปัจจัยเสี่ยงของสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการคุ้มครองประชาชนด้านสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ประชาชนได้อยู่ในสภาวะที่เหมาะสมกับการดำรงชีพตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งกรมอนามัยได้มีการทบทวนและปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมจากคู่มือฉบับเดิมเพื่อให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับกฎหมายที่ออกใหม่ อาทิ พระราชพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖ พระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยเนื้อหาในคู่มือฉบับนี้ประกอบด้วย หลักการ ทฤษฎีว่าด้วยการร่างกฎหมาย แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น หลักการการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นและการบังคับใช้กฎหมาย ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติ ตัวอย่างร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล และข้อหารือทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น

กรมอนามัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกระดับในการดำเนินงานออกข้อบัญญัติท้องถิ่นและบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อการคุ้มครองสิทธิทางสุขภาพของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

(นางอัจฉรา นิธิอภิญญาสกุล)
อธิบดีกรมอนามัย
กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการสาธารณสุข

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ บทนำ	**๕**
๑.๑ หลักการ ทฤษฎีว่าด้วยการร่างกฎหมาย	๕
๑.๒ แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น	๗
๑.๓ หลักการการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นและการใช้มาตรการกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข	๔๕
บทที่ ๒ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล	**๔๖**
๒.๑ การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ	๔๖
๒.๒ การจัดการมูลฝอยทั่วไป	๖๗
๒.๓ การจัดการสิ่งปฏิกูล	๗๙
๒.๔ ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์	๘๗
๒.๕ ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว	๙๑
๒.๖ ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (แบบรวมกิจการ)	๙๙
๒.๗ สุขลักษณะในการดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	๑๑๓
๒.๘ สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง	๑๑๗
๒.๙ ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (แบบแยกกิจการ)	๑๒๖
๒.๑๐ ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้าน	๑๓๔
๒.๑๑ ควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ	๑๔๔
๒.๑๒ ควบคุมสุขลักษณะการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจก่อให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน	๑๕๒
๒.๑๓ ควบคุมตลาด	๑๕๘
๒.๑๔ ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร	๑๗๑
๒.๑๕ ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร	๑๘๑
๒.๑๖ ควบคุมสถานที่จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ	๑๙๒
- ตัวอย่างประกาศ เรื่อง กำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ	๒๐๓
- ตัวอย่างประกาศ เรื่อง กำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะโดยลักษณะวิธีการเร่ขาย	๒๐๔
บทที่ ๓ ข้อหารือทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น	**๒๐๕**
ภาคผนวก	**๒๐๙**
เอกสารอ้างอิง	**๒๑๐**

บทที่ ๑
บทนำ

๑.๑ หลักการ ทฤษฎีว่าด้วยการร่างกฎหมาย

๑.๑.๑ ความหมาย “การร่างกฎหมาย”

การร่างกฎหมาย (Legislative Drafting) เป็นเรื่องของการเขียนและการเรียบเรียงข้อความในรูปของกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับที่กำกับหรือควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคมและของเจ้าหน้าที่ผู้ที่ใช้อำนาจรัฐด้วยถ้อยคำที่ถูกต้อง แน่นอน และสามารถสื่อความหมายของกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับนั้นให้บุคคลทุกคนในสังคมเข้าใจได้เช่นเดียวกับผู้ยกร่างกฎหมาย เพื่อเสนอให้ผู้มีอำนาจในการบัญญัติกฎหมายพิจารณาว่าจะประกาศใช้ร่างกฎหมายนั้นหรือไม่ หรือควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงร่างกฎหมายนั้นประการใด

การร่างกฎหมาย ประกอบด้วยการกระทำ ๒ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ “การยกร่างกฎหมาย” ได้แก่ การจัดทำเนื้อหาและรูปแบบของกฎหมายที่ต้องการตราออกมาบังคับใช้

ส่วนที่ ๒ “การพิจารณาร่างกฎหมาย” ได้แก่ การพิจารณาร่างกฎหมายตามกระบวนการขั้นตอนจนกระทั่งมีการประกาศใช้บังคับร่างกฎหมายนั้นแก่ประชาชน

ผู้เชี่ยวชาญในการร่างกฎหมายของประเทศไทยหลายท่านได้พยายามให้ความหมายของคำว่า “การร่างกฎหมาย” ไว้หลายท่าน เช่น

ศาสตราจารย์ ดร.หยุด แสงอุทัย ได้ให้ความหมายคำว่า “การร่างกฎหมาย” ไว้ว่า ได้แก่ การเขียนข้อความในรูปร่างของกฎหมาย (พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ฯลฯ) ด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องและแน่นอน เพื่อเสนอให้ผู้มีอำนาจในการบัญญัติกฎหมาย (รัฐสภา คณะรัฐมนตรี รัฐมนตรี ฯลฯ) พิจารณาว่าจะประกาศใช้ร่างกฎหมายนั้นหรือไม่ หรือควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงร่างกฎหมายนั้นประการใด เพราะเหตุที่ยังไม่ยุติที่ผู้ร่างนี้เอง จึงใช้คำว่า “ร่าง (Draft) ”

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ได้ให้ความหมายคำว่า “การร่างกฎหมาย” ไว้โดยสรุปว่า ได้แก่ การสร้างกฎเกณฑ์กติกา วิธีการ หรือเงื่อนไขที่จะใช้โดยทั่วไปในสังคม และจะต้องใช้กับทุกคนในสังคมขึ้นมาเป็นเอกสาร และจะต้องสื่อความหมายของกฎเกณฑ์กติกาที่สร้างขึ้นนั้นไปยังสังคมให้ได้

นายอัชพร จารุจินดา ได้ให้ความหมายคำว่า “การร่างกฎหมาย” ไว้ว่า ได้แก่ การเขียนข้อความในรูปร่างที่ประเทศไทยยอมรับว่าเป็นรูปแบบของกฎหมายด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องกับหลักการที่ประสงค์และตรงกับหลักกฎหมาย โดยมุ่งประสงค์ที่จะให้มีผลบังคับได้แน่นอน เพื่อเสนอให้ผู้มีอำนาจในการบัญญัติกฎหมายพิจารณาว่าจะประกาศใช้ร่างกฎหมายนั้นหรือไม่

กล่าวโดยสรุป “การร่างกฎหมาย” เป็นการจัดทำเนื้อหาของร่างกฎหมายโดยผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งโดยทั่วไปเป็นการดำเนินการที่มีความเฉพาะพิเศษอันเกิดจากการเรียนรู้และฝึกฝน

๑.๑.๒ หลักพื้นฐานในการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นสำหรับผู้ยกร่างควรปฏิบัติ

การที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกมาใช้บังคับจะเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือเนื้อหาสาระของข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นเอง หน้าที่หลักของผู้ยกร่างคือการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามหลักการที่ได้รับมา ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงมีบทบาทสำคัญในการที่จะทำให้หลักการดังกล่าวเป็นรูปธรรมด้วยการกำหนดเนื้อหาสาระของข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ยกร่างอย่างถูกต้องและสามารถบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง ในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นทุกครั้ง ผู้ยกร่างจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักพื้นฐานในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นเสมอ และนำมาใช้ในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นของตนเพื่อให้ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จัดทำขึ้นนั้นจะได้นำไปใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

หลักพื้นฐานในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งผู้ยกร่างควรนำไปปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

๑) ศึกษาหลักการของเรื่องที่จะตราข้อบัญญัติท้องถิ่นบังคับใช้

เป็นสิ่งแรกที่ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจะต้องทำก่อน โดยพิจารณาว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกร่างขึ้นมานี้เป็นเรื่องที่ได้มีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้บังคับอยู่แล้วหรือไม่ หากไม่เคยมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้บังคับมาก่อนก็เป็นการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่ขึ้นใช้บังคับครั้งแรก หรือถ้ามีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นเรื่องนั้นใช้บังคับอยู่แล้ว ก็จะต้องพิจารณาต่อไปว่าการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นนี้จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมที่ใช้บังคับอยู่แล้วนั้นหรือไม่

๒) ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะตราข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

ก่อนที่จะลงมือกำหนดเนื้อหาสาระของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น ผู้ยกร่างควรจะต้องศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะตราข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เข้าใจอย่างชัดเจนเพื่อพิจารณาว่าควรจะกำหนดเนื้อหาสาระและรายละเอียดอย่างไร โดยควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้

(๑) ข้อมูลที่เชื่อถือได้ ข้อเขียนทางวิชาการ ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว แล้วนำมาสรุปผลของข้อมูลในแต่ละส่วน

(๒) สภาพของข้อบัญญัติท้องถิ่นปัจจุบันเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว

(๓) วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่

(๔) ข้อเท็จจริงใดของข้อบัญญัติท้องถิ่นปัจจุบันที่ถือว่าไม่เหมาะสมหรือไม่ตรงตามความต้องการ

(๕) ข้อเท็จจริงของปัญหาหรือข้อบกพร่องดังกล่าว

(๖) เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่นมีข้อเสนอแนะหรือข้อสังเกตอย่างไรหรือไม่

(๗) ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นมีข้อสรุปที่จะเสนออย่างไร

(๘) ข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่จะมีวิธีการบังคับอย่างไรให้บรรลุวัตถุประสงค์

๓) กำหนดโครงสร้างและรูปแบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต้องพิจารณาว่าหลักการของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกร่างขึ้นมานั้นเป็นแบบใด กล่าวคือ

(๑) ถ้าไม่เคยมีข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้บังคับมาก่อนก็จะเป็นการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่ครั้งแรก

(๒) ถ้ามีข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมใช้บังคับเรื่องนั้นอยู่แล้วก็อาจเป็นไปได้ ๓ กรณี คือ

ก. เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมบางส่วน

ข. เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นปรับปรุงเพื่อยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมและใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่นี้แทน

ค. เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมและไม่ใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นเรื่องนั้นอีกแล้ว

๔) พิจารณากำหนดโครงสร้างทั้งหมดและเนื้อหาสาระ

ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต้องสร้างแบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามหลักการที่ได้รับมาและรายละเอียดของเนื้อหาสาระโดยพิจารณาจากข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมด อย่างไรก็ตามข้อมูลที่มีอยู่นั้นอาจยังไม่ถูกต้องหรือสมบูรณ์ครบถ้วนก็อาจจะต้องหาเพิ่มเติม หรือในกรณีที่เนื้อหาสาระที่จะกำหนดเป็นเรื่องวิชาการหรือเทคนิคเฉพาะทางก็ควรขอข้อมูลหรือความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณาด้วยก็จะดีกว่าการค้นหาเอง

๕) ศึกษาเปรียบเทียบข้อบัญญัติท้องถิ่นในลักษณะเดียวกันเพื่อเป็นตัวอย่าง

ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นอาจนำข้อบัญญัติจากท้องถิ่นอื่นที่มีเนื้อหาสาระใกล้เคียงกับเรื่องที่กำลังจะยกร่างมาศึกษาเปรียบเทียบเพื่อเป็นต้นแบบในการยกร่างอาจจะช่วยทำให้ประหยัดเวลามากขึ้นก็ได้

๖) ถ้อยคำที่ใช้ในร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นต้องมีความชัดเจน เป็นภาษาที่เข้าใจได้ง่ายโดยถูกต้องตามหลักภาษาไทย เพื่อให้ทุกคนเข้าใจได้

ผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นอาจตรวจสอบความชัดเจนของเนื้อหาหรือข้อความที่เขียนโดยให้บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นอ่านและวิจารณ์ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นว่ามีความเข้าใจถูกต้องตามความประสงค์ของผู้ยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือไม่

๑.๒ แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

๑.๒.๑ โครงสร้างและรูปแบบของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

โครงสร้างและรูปแบบของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นอาจมีได้ ๓ ลักษณะ คือ

๑) แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก

(๑) เพื่อตราข้อบัญญัติท้องถิ่นขึ้นใช้บังคับใหม่ครั้งแรก

(๒) เพื่อยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิมแล้วปรับปรุงเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่ทั้งฉบับ

๒) แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นแก้ไขเพิ่มเติม

เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกความในบทบัญญัติต่าง ๆ ของข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม

๓) แบบร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นยกเลิก

เพื่อยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่มีการปรับปรุงเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่มาใช้บังคับแทน

๑.๒.๒ กรอบการกำหนดบทบัญญัติ

ประเด็นหลักที่สมควรกำหนดเป็นบทบัญญัติในร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นมี ๑๒ ส่วน คือ

๑) บันทึกหลักการและเหตุผล

๒) ชื่อร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

๓) คำปรารภ

๔) บทอาศัยอำนาจและบทบัญญัติจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ

๕) วันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่น

๖) บทยกเลิกกฎหมาย

๗) บทนิยาม

๘) บทรักษาการ

๙) บทบังคับ (การแบ่งหมวดหมู่เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ)

๑๐) สภาพบังคับ

๑๑) บทเฉพาะกาล

๑๒) บัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น

ทั้งนี้ โดยมีการจัดเรียงลำดับบทบัญญัติในโครงสร้างทั่วไปของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบ ดังต่อไปนี้

โครงสร้างทั่วไปของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

เอกสารส่วนที่ ๑ บันทึกหลักการและเหตุผล

บันทึกหลักการและเหตุผล ประกอบร่าง...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. .... ---------- หลักการ .... เหตุผล	๑. บันทึกหลักการและเหตุผล

เอกสารส่วนที่ ๒ ตัวร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

ร่าง ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... ..... พ.ศ.	๒. ชื่อร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น
โดยที่เป็นการสมควร.....	๓. คำปรารภ
อาศัยอำนาจ..... .....อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา.... ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย	๔. บทอาศัยอำนาจตามกฎหมาย
ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติ... (ระบุชื่อร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. ....”	๕. วันใช้บังคับ
ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขต.....ตั้งแต่.....เป็นต้นไป	๖. บทยกเลิก
ข้อ ๓ ให้ยกเลิก (๑) ..... (๒)	
ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้ “.....” หมายความว่า ..... “.....” ให้หมายความรวมถึง..... “.....” แต่ไม่หมายความรวมถึง.....	๗. บทนิยาม
ข้อ ๕ ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้...	๘. บทรักษาการ

หมวด ๑ ..... ส่วนที่ ๑ ..... ข้อ ๖ .... ข้อ ๗ .... ส่วนที่ ๒ ..... ข้อ ๘ .... ข้อ ๙ .... หมวด .. บทกำหนดโทษ ข้อ ๑๐ .... หมวด .. บทเฉพาะกาล ข้อ ๑๑ .... ประกาศใช้ ณ วันที่ ..... ลงชื่อ ....(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...	๙. บทบังคับ (การแบ่งหมวดหมู่เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ) (เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ) (เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ) (เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ) (เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ) ๑๐. สภาพบังคับ ๑๑. บทเฉพาะกาล

เอกสารส่วนที่ ๓ บัญชีและตารางท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น

บัญชีท้าย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...	๑๒. บัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น
๑. .... บาท ๒. .... บาท ๓. .... บาท ๔. .... บาท ๕. .... บาท	

ส่วนที่ ๑
บันทึกหลักการและเหตุผล

ความมุ่งหมายของบันทึกหลักการและเหตุผล

๑) ความมุ่งหมายของบันทึกหลักการ

เพื่อเป็นข้อผูกมัดและให้ผู้พิจารณาร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นทราบถึงขอบเขตในการมีหรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น หรือยกเลิกข้อบัญญัติที่มีใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

๒) ความมุ่งหมายในการมีบันทึกเหตุผล

เพื่อแสดงให้สาธารณชนทราบถึงเหตุผลหรือความจำเป็นที่จะต้องมีหรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น และเป็นเครื่องมือประการหนึ่งในการพิจารณาตีความหรือค้นหาเจตนารมณ์ของกฎหมาย หรือเหตุผลในการยกเลิกข้อบัญญัติที่มีใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

แบบของกฎหมาย

๑) แบบของบันทึกหลักการ

(๑) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก หรือ
กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับใหม่[๑]

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *“ให้มีข้อบัญญัติ[๒]ว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...”* โดยไม่ต้องระบุสาระสำคัญเป็นหัวข้อที่มีการกำหนดในร่างข้อบัญญัติแต่อย่างใด

---

[๑] ได้แก่ กรณีที่ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องดังกล่าวขึ้นเป็นฉบับแรก โดยยังไม่เคยมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นเรื่องนั้นมาก่อน

[๒] กรณีที่เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด เมืองพัทยา และกรุงเทพมหานคร จะใช้ชื่อว่า “ข้อบัญญัติ” แต่ถ้าเป็นเทศบาลก็ให้ใช้ชื่อว่า “เทศบัญญัติ”

หลักการ

ให้มีข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ตัวอย่างเช่น

- ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป
- ให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูล

(๒) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับปรับปรุง

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"ปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..."* เพื่อสื่อให้เห็นว่าเป็นการนำข้อบัญญัติเดิมมาปรับปรุงขึ้นใหม่ โดยให้ยกเลิกข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่เดิมในเรื่องนั้นด้วย

หลักการ

ปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ตัวอย่างเช่น

- ปรับปรุงเทศบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป
- ปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูล

(๓) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ก. กรณีมีการแก้ไขเพิ่มเติมน้อย

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"แก้ไขเพิ่มเติม...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...เพื่อ...(ระบุเรื่องที่แก้ไขเพิ่มเติม)...(แก้ไขเพิ่มเติมข้อ..)"* โดยระบุเรื่องที่จะแก้ไขเพิ่มเติม เพิ่ม หรือยกเลิก และตอนท้ายจะมีวงเล็บระบุข้อที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม เพิ่ม หรือยกเลิกไว้ด้วย

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น).... เพื่อ.....(ระบุเรื่องที่แก้ไขเพิ่มเติม)....(แก้ไขเพิ่มเติมข้อ..)

ตัวอย่างเช่น

- แก้ไขเพิ่มเติมเทศบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป เพื่อกำหนดให้มีการคัดแยกมูลฝอยจากแหล่งกำเนิด (แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ..)
- แก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูล เพื่อเพิ่มอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่งปฏิกูล (แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ..)

ข. กรณีมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาก

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"<u>แก้ไขเพิ่มเติม</u>...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...ดังต่อไปนี้*

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะแก้ไขเพิ่มเติม)...(แก้ไขเพิ่มเติมข้อ...)

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะเพิ่ม)...(เพิ่มข้อ..)

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะยกเลิก)...(ยกเลิกข้อ..)"

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติม...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...ดังต่อไปนี้

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะแก้ไขเพิ่มเติม)...(แก้ไขเพิ่มเติมข้อ..)

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะเพิ่ม)...(เพิ่มข้อ..)

( )...(ระบุเรื่องที่ประสงค์จะยกเลิก)...(ยกเลิกข้อ..)

<u>ตัวอย่างเช่น</u>

- แก้ไขเพิ่มเติมเทศบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้มีการคัดแยกมูลฝอยจากแหล่งกำเนิด (เพิ่มเติมข้อ ..)

(๒) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการกำจัดมูลฝอยทั่วไป (เพิ่มเติมข้อ .. และบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายเทศบัญญัติ)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการขนมูลฝอยทั่วไป (แก้ไขเพิ่มเติมบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายเทศบัญญัติ)

(๔) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับยกเลิก

ก. กรณีที่ยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"<u>ยกเลิก</u>...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..."*

หลักการ

ยกเลิก...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

<u>ตัวอย่างเช่น</u>

- ยกเลิกเทศบัญญัติกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงและปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๕

ข. กรณีที่ยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียวแต่มีฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"ยกเลิกข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..."*

หลักการ ยกเลิกข้อบัญญัติว่าด้วย...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น).... *ตัวอย่างเช่น* - ยกเลิกเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ[๓]

ค. กรณีที่ยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ

กรณีนี้จะใช้ถ้อยคำว่า *"ยกเลิก...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... (ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..."*

หลักการ ยกเลิก.....(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... (ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... และ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... *ตัวอย่างเช่น* - ยกเลิกเทศบัญญัติการจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ๒๕๔๕ เทศบัญญัติการจัดการสิ่งปฏิกูล พ.ศ. ๒๕๔๕ และเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

[๓] เป็นตัวอย่างกรณีที่มีเทศบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และมีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายฉบับ

๒) แบบบันทึกเหตุผล

การเขียนบันทึกเหตุผลในข้อบัญญัติท้องถิ่น ทั้งในกรณีเป็นข้อบัญญัติใหม่ ข้อบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติม หรือข้อบัญญัติฉบับยกเลิก มีแนวทางในการปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกัน คือ ต้องเขียนบรรยายเหตุผลของการมีข้อบัญญัติ การปรับปรุง การแก้ไขเพิ่มเติม หรือการยกเลิกดังกล่าว เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจว่าเหตุใดที่ต้องมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวใช้บังคับ ส่วนเนื้อความในการบรรยายเหตุผลนั้นจะสั้นหรือยาว จะเป็นวรรคเดียว หรือแยกเขียนเป็นเรื่อง ๆ ก็แล้วแต่ความเหมาะสม โดยมีรูปแบบโดยทั่วไปดังนี้

เนื่องจาก/โดยที่.....
.....
..... จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัตินี้

แนวทางในการเขียนบันทึกเหตุผล

(๑) อธิบายให้สามารถเข้าใจได้ว่าร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใดหรือเพราะเหตุใด โดยเขียนให้เป็นรูปธรรมให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดแจ้งถึงความเป็นมาและเหตุผลในการตราข้อบัญญัตินั้น ๆ

(๒) อธิบายให้ทราบถึงสาระสำคัญของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น ในกรณีเป็นร่างฉบับแก้ไขเพิ่มเติมหรือปรับปรุง ต้องอธิบายให้ทราบว่ามีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือปรับปรุง ในประเด็นสำคัญที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างไร

(๓) มีเนื้อความกระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย

ลักษณะเนื้อหาของบันทึกเหตุผล

(๑) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก

ก. กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับใหม่

เนื้อหาจะเป็นการเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความจำเป็นและเหตุผลที่ต้องมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ๆ ขึ้น

ตัวอย่างเช่น

- โดยที่การจัดการมูลฝอยทั่วไปที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน การจัดการมูลฝอยทั่วไปที่เหมาะสมและถูกสุขลักษณะจะควบคุมและป้องกันไม่ให้มีการแพร่กระจายของโรคและไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อประชาชน และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ซึ่งการจัดการมูลฝอยทั่วไปมีขั้นตอนการดำเนินการหลายขั้นตอนตั้งแต่การเก็บ ขน และกำจัด สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการมูลฝอยทั่วไป หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยทั่วไปโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ และอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยทั่วไปของราชการส่วนท้องถิ่นและอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยทั่วไปโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ จึงตราเทศบัญญัตินี้

ข. กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับปรับปรุง

เนื้อหาจะเป็นการเสนอข้อเท็จจริงว่าข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีความไม่เหมาะสมอย่างไรจึงจำเป็นต้องปรับปรุงข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

ตัวอย่างเช่น

- เนื่องจากเทศบัญญัติควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลานานและมีหลักเกณฑ์ในการควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารที่ไม่เหมาะสมกับการดำเนินการในปัจจุบัน

ทั้งในขั้นตอนการปรุงประกอบอาหารและขั้นตอนการจำหน่ายอาหาร ประกอบกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้มีการออกกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ จะต้องปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารในเขตท้องถิ่นให้สอดคล้องกับกฎกระทรวงดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้

(๒) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

เนื้อหาจะเป็นการเสนอข้อเท็จจริงว่าข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีข้อบกพร่องอย่างไร จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

ตัวอย่างเช่น

- เนื่องจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้มีการออกกฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับในเขตเทศบาลด้วย ดังนั้นเทศบาลจะต้องแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการควบคุมตลาดในเขตท้องถิ่นบางประการให้สอดคล้องกับกฎกระทรวงดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้

(๓) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับยกเลิก

เนื้อหาจะอธิบายให้ทราบว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีข้อเสียอย่างไรหรือมีเหตุประการใดที่มีผลให้ไม่มีความจำเป็นต้องมีข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันอีกต่อไป จึงมีความจำเป็นต้องยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

ตัวอย่างเช่น

- เนื่องจากพื้นที่ในเขตเทศบาล.....ได้ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่สีขาวมีกรอบและเส้นทแยงสีเขียว ตามความในกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมจังหวัด.....พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อเกษตรกรรมหรือเกี่ยวข้องกับเกษตรกรรม การอยู่อาศัย พาณิชยกรรม สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการและการอนุรักษ์ และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือสาธารณประโยชน์ และที่ดินประเภทนี้ห้ามประกอบกิจการซื้อขายหรือเก็บเศษวัสดุ อย่างเด็ดขาด เพื่อให้สามารถใช้บังคับกฎหมายได้ตามวัตถุประสงค์ตามกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมจังหวัด.....พ.ศ. ๒๕๕๘ ทำให้ไม่มีความจำเป็นต้องมีเทศบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการสะสมวัสดุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้ อีกต่อไป และสมควรยกเลิกเทศบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เรื่อง การสะสมวัสดุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้ พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้

ส่วนที่ ๒
ชื่อร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

หลักการ

- ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นทุกฉบับต้องมีชื่อเพื่อให้ทราบถึงเรื่อง สาระสำคัญ และขอบเขตในการใช้ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น
- ตามแบบกฎหมายของไทย ชื่อร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจะปรากฏอยู่ ๒ แห่ง คือ
  ๑) ในส่วนหัวเรื่อง
  ๒) ในร่างข้อ ๑

ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น

มี ๕ ประเภท ได้แก่

๑) องค์การบริหารส่วนตำบล	เรียกว่า	“ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล”
๒) เทศบาล	เรียกว่า	“เทศบัญญัติ”
๓) องค์การบริหารส่วนจังหวัด	เรียกว่า	“ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด”
๔) เมืองพัทยา	เรียกว่า	“ข้อบัญญัติเมืองพัทยา”
๕) กรุงเทพมหานคร	เรียกว่า	“ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร”

แบบของกฎหมาย

๑) รูปแบบการกำหนดชื่อในส่วนหัว

(๑) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก

ร่าง
...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...
.....
พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ร่าง
เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก.
การจัดการมูลฝอยทั่วไป
พ.ศ. ....

(๒) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ร่าง
...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...
..... (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ร่าง
เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก.
การจัดการมูลฝอยทั่วไป (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ....

(๓) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับยกเลิก

(ก) กรณีที่ยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว

ร่าง
...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...
ยกเลิก...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกเลิก)...
พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ร่าง
เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก.
ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๑
พ.ศ. ....

(ข) กรณีที่ยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ

ร่าง
...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...
ยกเลิก...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกเลิก)... ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกเลิก)...
และ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่นที่จะยกเลิก)...
พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ร่าง
เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก.
ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๑
เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. การจัดการสิ่งปฏิกูล พ.ศ. ๒๕๕๑
และเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๕
พ.ศ. ....

---

๒) รูปแบบการกำหนดชื่อในร่างข้อ ๑

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... พ.ศ. ....”

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ..... พ.ศ. ....”

ส่วนที่ ๓
คำปรารภ

ความมุ่งหมาย

เพื่อแจ้งให้ทราบว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ตราขึ้นใช้บังคับนั้นเป็นข้อบัญญัติใหม่ที่ไม่เคยมีการใช้บังคับมาก่อน หรือเป็นข้อบัญญัติที่ปรับปรุงข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ หรือเป็นเพียงข้อบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ หรือเป็นข้อบัญญัติที่ยกเลิกข้อบัญญัติที่ใช้บังคับอยู่ โดยเริ่มด้วยถ้อยคำว่า “โดยที่เป็นการสมควร...”

แบบกฎหมาย

คำปรารภจะกำหนดให้ทราบว่าสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยเรื่องใด หรือแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วยเรื่องใด หรือปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วยเรื่องใด หรือยกเลิกกฎหมายว่าด้วยเรื่องใด

๑) กรณีที่เป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก

(๑.๑) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับใหม่

จะใช้ถ้อยคำว่า “*โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วย.....*”

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วย.....

ตัวอย่างเช่น

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

(๑.๒) กรณีที่เป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับปรับปรุง

- จะใช้ถ้อยคำว่า *"<u>โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุง</u>ข้อบัญญัติว่าด้วย....."*

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วย.....

<u>ตัวอย่างเช่น</u>

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

๒) กรณีที่เป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

จะใช้ถ้อยคำว่า *"<u>โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติม</u>ข้อบัญญัติว่าด้วย....."*

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วย.....

<u>ตัวอย่างเช่น</u>

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

๓) กรณีที่เป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับยกเลิก

จะใช้ถ้อยคำว่า *"<u>โดยที่เป็นการสมควรยกเลิก</u>ข้อบัญญัติว่าด้วย....."*

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกข้อบัญญัติว่าด้วย.....

<u>ตัวอย่างเช่น</u>

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

ส่วนที่ ๔
บทอาศัยอำนาจตามกฎหมายในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น

จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้ทราบว่าการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นอาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บทฉบับใดและมาตราใดบ้าง เนื่องจากการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นจะต้องมีกฎหมายให้อำนาจไว้

แบบกฎหมาย

ข้อบัญญัติท้องถิ่นเป็นกฎหมายระดับอนุบัญญัติซึ่งจะตรามาใช้บังคับได้จะต้องมีกฎหมายแม่บท (พระราชบัญญัติหรือกฎหมายในระดับเทียบเท่า) บัญญัติให้กระทำได้ ดังนั้น การยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงต้องเขียนข้อความที่กล่าวถึงการอาศัยอำนาจจากกฎหมายแม่บทไว้ด้วย

ลักษณะของข้อบัญญัติท้องถิ่นจะมีสาระที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแม่บท ๒ รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเท่านั้น (กล่าวคือ ทั้งในส่วนของกระบวนการและในส่วนของเนื้อหาสาระอ้างอิงอำนาจมาจากกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับเดียว)

รูปแบบที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นและกฎหมายอื่นที่ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (กล่าวคือ ในส่วนของกระบวนการจะอ้างอิงอำนาจมาจากกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ในส่วนของเนื้อหาสาระจะอ้างอิงอำนาจมาจากกฎหมายอื่นที่ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)

แบบการเขียนบทอาศัยอำนาจ

รูปแบบที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเท่านั้น

- ใช้ถ้อยคำว่า *“อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง...(ชื่อกฎหมายจัดตั้งองค์ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น)...”*

รูปแบบที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นและกฎหมายอื่นที่ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- ใช้ถ้อยคำว่า *“อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง...(ชื่อกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น)... ประกอบมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง...(ชื่อกฎหมายอื่นที่ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)...”*

รูปแบบที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นฉบับเดียวเท่านั้น

อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง.....(ชื่อกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น)... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล**.....**/ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล**.....**และผู้ว่าราชการจังหวัด**.....**/นายอำเภอ**.....**จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นและกฎหมายอื่นที่ให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง.....(ชื่อกฎหมายจัดตั้งองค์ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น)... ประกอบมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง...(ชื่อกฎหมายอื่นให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น).... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๕
วันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่น

ความมุ่งหมาย

๑) เพื่อกำหนดสภาพบังคับของข้อบัญญัติท้องถิ่นว่ามีผลใช้บังคับตั้งแต่เมื่อใด

๒) เพื่อให้เจ้าหน้าที่หรือผู้ต้องถูกบังคับตามข้อบัญญัติท้องถิ่นมีเวลาแก้ไขหรือเตรียมความพร้อมด้านต่าง ๆ เช่น การออกประกาศ ระเบียบต่าง ๆ การจัดเตรียมสถานที่ เครื่องมือเครื่องใช้ การฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงาน เป็นต้น

แบบกฎหมาย

<u>หลัก</u> โดยทั่วไปวันใช้บังคับกฎหมายจะกำหนดให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เพื่อให้ประชาชนหรือผู้อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายได้รับทราบล่วงหน้าว่ากฎหมายจะใช้บังคับหลังจากวันประกาศกฎหมายโดยเปิดเผยในราชกิจจานุเบกษาแล้ว และถือได้ว่ามีความชัดเจนในระยะเวลาการใช้บังคับกฎหมาย โดยจะเริ่มต้นใช้บังคับกฎหมายตั้งแต่เวลา ๐๐.๐๑ นาฬิกา เป็นต้นไป และให้กำหนดเป็น “วัน” เสมอและเขียนเป็นตัวอักษรแทนตัวเลข

<u>ข้อยกเว้น</u> กรณีที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอย่างอื่น (มาตรา ๑๐[๔] แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐)

ข้อบัญญัติท้องถิ่นมีหลักเกณฑ์ที่กำหนดเกี่ยวกับวันใช้บังคับกฎหมายหลายรูปแบบดังนี้

๑) องค์การบริหารส่วนตำบล

มาตรา ๗๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า “เมื่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายอำเภอให้ความเห็นชอบร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลลงชื่อและประกาศเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป” บทบัญญัติดังกล่าวนี้ มีคำพิพากษาศาลปกครองกลางที่ ๔๑๖/๒๕๔๗ ได้มีคำวินิจฉัยว่า ...โดยในเรื่องการมีผลบังคับใช้ของข้อบัญญัติของท้องถิ่นดังกล่าว มาตรา ๗๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและ

[๔] มาตรา ๑๐ บทบัญญัติมาตรา ๗ และมาตรา ๙ ไม่กระทบถึงข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผย ด้วยวิธีการอย่างอื่น

องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า ร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลที่ผ่านความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายอำเภอแล้ว ให้ประธานคณะกรรมการบริหารลงชื่อและประกาศเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป โดยในข้อบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนับแต่วันถัดจากที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานแล้ว ๗ วัน ซึ่งศาลเห็นว่าการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นกรณีที่กฎหมายเฉพาะไม่ได้กำหนดการเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอื่นเอาไว้ และเมื่อข้อบัญญัติดังกล่าวมีลักษณะเป็นกฎที่มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง จึงถือเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงต้องนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

ดังนั้น รูปแบบของการกำหนดวันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงเป็นดังนี้

> ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล..... ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

๒) เทศบาล

มาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ กำหนดว่า “นอกจากที่ได้มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น เทศบัญญัตินั้นให้ใช้บังคับได้ เมื่อประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน เว้นแต่ในกรณีฉุกเฉิน ถ้ามีความระบุไว้ในเทศบัญญัตินั้นว่าให้ใช้บังคับทันที ก็ให้ใช้บังคับในวันที่ได้ประกาศนั้น”

ดังนั้น รูปแบบของการกำหนดวันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงเป็นดังนี้

> ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล..... ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

หรือ

> ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล..... ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล

๓) องค์การบริหารส่วนจังหวัด

มาตรา ๕๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดว่า “ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปิดประกาศข้อบัญญัติที่ประกาศใช้บังคับแล้วไว้ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเปิดเผยเพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้”

ดังนั้น รูปแบบของการกำหนดวันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงเป็นดังนี้

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด.....เมื่อได้ปิดประกาศไว้ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเปิดเผย

๔) เมืองพัทยา

มาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดว่า “ข้อบัญญัตินั้นให้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ศาลาว่าการเมืองพัทยาและให้มีผลใช้บังคับได้ ดังนี้

(๑) ถ้าเป็นข้อบัญญัติว่าด้วยงบประมาณรายจ่าย ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไปหรือตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัตินั้น

(๒) ถ้าเป็นข้อบัญญัติอื่น ให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นเจ็ดวันนับแต่วันประกาศ เว้นแต่ข้อบัญญัตินั้นจะกำหนดไว้เป็นประการอื่น แต่ต้องไม่เร็วกว่าวันถัดจากวันประกาศ”

ดังนั้น รูปแบบของการกำหนดวันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงเป็นดังนี้

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเมืองพัทยาได้เมื่อพ้นเจ็ดวันนับแต่วันประกาศไว้ ณ ศาลาว่าการเมืองพัทยา

หรือ

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเมืองพัทยาได้เมื่อพ้น.....วัน *(แต่ต้องไม่เร็วกว่าวันถัดจากวันประกาศ)* นับแต่วันประกาศไว้ ณ ศาลาว่าการเมืองพัทยา

๕) กรุงเทพมหานคร

มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ กำหนดว่า “เมื่อสภากรุงเทพมหานครได้พิจารณาร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครและลงมติเห็นชอบแล้วให้ประธานสภากรุงเทพมหานครส่งให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สภากรุงเทพมหานครมีมติเห็นชอบ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครลงนามในร่างข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครที่ผ่านความเห็นชอบของสภากรุงเทพมหานครแล้วประกาศในราชกิจจานุเบกษา เพื่อใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติจากประธานสภากรุงเทพมหานคร”

ดังนั้น รูปแบบของการกำหนดวันใช้บังคับข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงเป็นดังนี้

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตกรุงเทพมหานครนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ส่วนที่ ๖
บทยกเลิกกฎหมาย

ความมุ่งหมาย

๑) เพื่อระบุว่ากฎหมายใดจะถูกยกเลิกไม่ใช้บังคับอีกต่อไป

๒) ในกรณีการปรับปรุงกฎหมายอันเป็นการให้มีกฎหมายใหม่แทนที่กฎหมายเดิมก็ต้องมีการบัญญัติไว้เสมอว่าประสงค์จะยกเลิกกฎหมายใดบ้าง

๓) กรณีการตรากฎหมายขึ้นใหม่ซึ่งยังไม่เคยมีกฎหมายใดบัญญัติรองรับมาก่อน แต่หากประสงค์จะยกเลิกกฎหมายฉบับใดพร้อมด้วยในคราวเดียวกันก็อาจกำหนดให้มีบทยกเลิกได้

แบบกฎหมาย

๑) หลัก

(๑) ต้องระบุชื่อกฎหมายที่จะยกเลิกให้ชัดเจนและครบถ้วนทุกฉบับ

(๒) การยกเลิกกฎหมายระดับใดต้องยกเลิกด้วยกฎหมายระดับเดียวกัน ไม่ว่าจะยกเลิกทั้งฉบับหรือยกเลิกบางเรื่องก็ตาม

(๓) ไม่ใช้วิธีการกำหนดบทยกเลิกกฎหมายที่ขัดหรือแย้งในลักษณะรูปแบบของบทกวาด (Sweeping Clause) ที่เรียกว่า “บทยกเลิกบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้ง” เพราะจะมีปัญหาในการตีความและทำให้เกิดความไม่แน่นอนในการใช้บังคับกฎหมายซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง **ยกเว้น** กรณีที่กฎหมายใหม่มีฐานะเป็น “กฎหมายกลาง (Uniform Law)” ซึ่งถือเป็นความจำเป็นพิเศษ

๒) ตำแหน่งของการเขียน

โดยปกติจะบัญญัติไว้ในข้อ ๓ เสมอ

๓) รูปแบบของกฎหมาย

แบบที่ ๑ การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว

ให้เขียนต่อเนื่องกันไปในบรรทัดเดียวกับคำว่า “ให้ยกเลิก” แล้วตามด้วยชื่อของข้อบัญญัตินั้น ๆ ซึ่งกรณีนี้ต้องมีข้อบัญญัติฉบับนั้นเพียงฉบับเดียวโดยไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็นฉบับที่ ๒ ฉบับที่ ๓ ฉบับที่ ๔ เป็นต้นแต่อย่างใด

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาล...การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ๒๕๔๕

แบบที่ ๒ การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ (ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน)

เนื่องจากข้อบัญญัติที่จะยกเลิกนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมตามมาอีกหลายฉบับเป็นฉบับที่ ๒ ฉบับที่ ๓ ฉบับที่ ๔ เป็นต้น ดังนั้น เมื่อประสงค์จะยกเลิกข้อบัญญัติฉบับนั้นแล้วก็จะต้องยกเลิกข้อบัญญัติฉบับแก้ไขเพิ่มเติมด้วยโดยจัดเรียงไปตามลำดับของฉบับที่น้อยไปหาฉบับที่มากขึ้นโดยแยกเขียนเป็นแต่ละวงเล็บ ดังนั้น การเรียงลำดับก็จะเริ่มจากข้อบัญญัติซึ่งประกาศใช้บังคับเป็นฉบับที่หนึ่งแล้วตามด้วยฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมทุก ๆ ฉบับ

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก
(๑) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...
(๒) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ....
(๓) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก
(๑) เทศบัญญัติเทศบาล...การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ๒๕๔๕
(๒) เทศบัญญัติเทศบาล...การจัดการมูลฝอยทั่วไป (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗
(๓) เทศบัญญัติเทศบาล...การจัดการมูลฝอยทั่วไป (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๙

แบบที่ ๓ การยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่เป็นข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

การยกเลิกข้อบัญญัติในรูปแบบนี้มีลักษณะเป็นการยกเลิกข้อบัญญัติที่มีเนื้อหาสาระคล้ายคลึงกันหรือใกล้เคียงกัน โดยสามารถยกเลิกข้อบัญญัติหลายฉบับได้ และในข้อบัญญัติดังกล่าวนั้นอาจจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมผสมอยู่ด้วยก็สามารถยกเลิกได้ซึ่งต้องจัดเรียงให้ชัดเจนและเหมาะสม โดยเริ่มต้นเรียงข้อบัญญัติที่จะยกเลิกจากข้อบัญญัติที่มีชื่ออย่างเดียวกันก่อน สำหรับข้อบัญญัติอื่นซึ่งเป็นคนละฉบับก็ให้จัดเรียงในลำดับถัดไปโดยถือตามเวลาก่อนหรือหลังของการประกาศใช้เป็นกฎหมาย ทั้งนี้ หากข้อบัญญัติในแต่ละฉบับมีการแก้ไขเพิ่มเติมด้วยก็ต้องนำมารวมไว้ด้วยกันโดยเรียงตามลำดับภายในกลุ่มของข้อบัญญัติเดียวกันก่อนที่จะไปถึงข้อบัญญัติต่างกลุ่มที่เป็นข้อบัญญัติคนละฉบับกัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก
(๑) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๑)...
(๒) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๑)... (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ....
(๓) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๑)... (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ....
(๔) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๒)...
(๕) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๒)... (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ....
(๖) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๒)... (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ....
(๗) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๓)...
(๘) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น๓)... (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ....
(๙) ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น๓)... (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ....

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๔๕

(๒) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

(๓) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๙

(๔) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ พ.ศ. ๒๕๔๗

(๕) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘

(๖) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงไก่ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๙

(๗) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสัตว์น้ำ พ.ศ. ๒๕๔๘

(๘) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสัตว์น้ำ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๙

(๙) เทศบัญญัติควบคุมกิจการเลี้ยงสัตว์น้ำ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐

ส่วนที่ ๗
บทนิยาม

ความมุ่งหมาย

บทนิยามไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่จะต้องมีในกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นทุกฉบับเสมอไป

บทนิยามกำหนดขึ้นเพื่อความมุ่งหมายในการอธิบายความหมายของถ้อยคำหรือข้อความที่ใช้ในกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น เนื่องจากการเขียนถ้อยคำในบทบัญญัติของกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นอาจมีความหมายที่ไม่แน่นอนหรือมีความเข้าใจที่ไม่ตรงกันจึงต้องกำหนดบทนิยามขึ้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน นอกจากนี้ ยังอาจใช้บทนิยามเป็นเทคนิคในการย่อข้อความในร่างกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นให้สั้นลงเพื่อจะได้ไม่ต้องเขียนถ้อยคำให้ยาวเกินไปก็ได้

ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่ากำหนดบทนิยามขึ้นเพื่อ

(๑) กำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำให้ชัดเจนแน่นอน

(๒) กำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำให้กว้างกว่าปกติทั่วไปที่เข้าใจ

(๓) กำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำที่กว้างเกินไปให้มีขอบเขตที่แคบลง

(๔) อธิบายศัพท์ทางเทคนิค หรือใช้แทนข้อความในกฎหมาย หรือย่อคำหรือข้อความในกฎหมายนั้น

รูปแบบคำนิยาม

๑) หลักเกณฑ์การกำหนดบทนิยาม

(๑) ถ้าต้องการให้มีความหมายโดยทั่วไปตามพจนานุกรมไม่ต้องกำหนดคำนิยาม

(๒) กำหนดคำนิยามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนของถ้อยคำที่ใช้ในร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นเพื่อไม่ให้เกิดข้อสงสัยหรือเปิดโอกาสให้มีการตีความ และต้องไม่กำหนดกว้างเกินไปจนไม่ทราบขอบเขตของบทนิยามนั้น ใช้ถ้อยคำที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน คำเรียบง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย

(๓) เมื่อมีการกำหนดคำนิยามแล้วความหมายของคำ ๆ นั้นจะต้องแปลตามกรอบที่กำหนดนั้นไม่อาจแปลความตามทางศีลธรรม วัฒนธรรมของประชาชน หรือตามความก้าวหน้าในทางเทคโนโลยีเพื่อขยายความหรือจำกัดความได้

(๔) หลีกเลี่ยงการกำหนดบทนิยามโดยให้ขึ้นอยู่กับการออกกฎหมายลำดับรอง เพราะผู้ใช้กฎหมายจะไม่ทราบหลักเกณฑ์ว่าจะต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายนั้นเมื่อใด เว้นแต่เป็นลักษณะการขยายเพิ่มเติมกลุ่มเป้าหมายซึ่งได้กำหนดหลักการไว้ในบทนิยามนั้นแล้ว

(๕) เมื่อใช้คำใดเป็นบทนิยามแล้วต้องแปลความและใช้ให้เหมือนกันทั้งหมดในกฎหมายหรือข้อบัญญัตินั้น

(๖) ไม่กำหนดคำนิยามเป็นบทบังคับในกฎหมายหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น

(๗) หลีกเลี่ยงการกำหนดคำนิยามที่ขัดแย้งกับความหมายธรรมดาเพราะจะขัดแย้งกับความเข้าใจของบุคคลโดยทั่วไป แต่จำเป็นต้องกำหนดให้กว้างกว่าความหมายโดยปกติก็ให้กำหนดความหมายตามปกติไว้ในส่วนต้นเพื่อเป็นหลักก่อน แล้วจึงกำหนดความหมายที่อยู่นอกเหนือจากความหมายปกติไว้ตอนท้าย

(๘) การกำหนดบทนิยามที่เป็นศัพท์ทางเทคนิค เช่น ซอฟต์แวร์ เป็นต้น สามารถกำหนดได้แต่จะต้องจำกัดขอบเขตความหมายไว้ตามที่กำหนดไว้เท่านั้น

(๙) บทนิยามที่มุ่งหมายจะใช้เฉพาะกับบทบัญญัติบางข้อสามารถกำหนดไว้ในบทบัญญัติเฉพาะข้อนั้นได้โดยกำหนดอยู่ในวรรคท้ายต่อจากสาระของข้อนั้น

(๑๐) ในกรณีที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติท้องถิ่นและต้องการจะกำหนดบทนิยาม ต้องตรวจสอบว่ามีบทนิยามคำนั้นอยู่แล้วหรือไม่ ถ้ามีอยู่แล้วก็ต้องใช้ตามบทนิยามนั้น และถ้าแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติแล้วทำให้บทนิยามคำใดไม่มีที่ใช้อีกแล้วก็ต้องยกเลิกบทนิยามคำนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน

(๑๑) การกำหนดบทนิยามโดยการอ้างบทนิยามตามกฎหมายอื่นนั้นสามารถกระทำได้ แต่หากกฎหมายที่อ้างถึงนั้นมีการแก้ไขเพิ่มเติมความหมายของบทนิยามก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้น หากไม่ประสงค์จะให้เป็นเช่นนั้นต้องใช้วิธีลอกความหมายตามกฎหมายอื่นนั้นมาบัญญัติไว้ในบทนิยามในข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒) ตำแหน่งของบทนิยามทั่วไป

บัญญัติไว้ต่อจากบทยกเลิก และก่อนที่จะเป็นเนื้อความที่เป็นบทบังคับของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๓) การใช้ถ้อยคำในการกำหนดขอบเขตความหมายของคำนิยาม มี ๓ ลักษณะ คือ

(๑) ใช้คำว่า “หมายความว่า” เมื่อต้องการกำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำให้ชัดเจนแน่นอน หรือการอธิบายศัพท์ทางเทคนิค หรือใช้แทนข้อความในกฎหมาย หรือย่อคำหรือข้อความในข้อบัญญัตินั้น

(๒) ใช้คำว่า “ให้หมายความรวมถึง” เมื่อต้องการกำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำให้กว้างกว่าปกติทั่วไปที่เข้าใจ

(๓) ใช้คำว่า “แต่ไม่หมายความรวมถึง” เมื่อต้องการกำหนดขอบเขตและความหมายของถ้อยคำที่กว้างเกินไปให้มีขอบเขตที่แคบลง

๔) รูปแบบการเขียนคำนิยาม

(๑) กรณีเป็นบทนิยามในข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก

ใช้ในกรณีที่เป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรก โดยรูปแบบการเขียนบทนิยามจะขึ้นต้นด้วย “ในข้อบัญญัตินี้” เพื่ออธิบายว่าความหมายของคำนิยามต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นมีความหมายเฉพาะอย่างไร

อย่างไรก็ดี คำนิยามบางคำไม่ได้ประสงค์ที่จะใช้กับข้อบัญญัติท้องถิ่นทั้งฉบับ แต่จะใช้กับเฉพาะบางหมวดหรือบางส่วนของข้อบัญญัติท้องถิ่นก็ได้ ซึ่งตำแหน่งของคำนิยามในกรณีนี้ก็จะอยู่ที่หมวดหรือส่วนนั้น ๆ และรูปแบบการเขียนก็จะแตกต่างกันไปตามความประสงค์ เช่น ใช้ถ้อยคำว่า “ในหมวดนี้” “ในส่วนนี้” เป็นต้น

ข้อ .. ในข้อบัญญัตินี้

“.....” หมายความว่า .....

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัตินี้

“การจัดการมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยทั่วไป

(๒) กรณีเป็นการแก้ไขบทนิยามในข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

ในการแก้ไขคำนิยามในบทนิยามของข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติมนั้นจะต้องอ้างถึงข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม แต่หากเคยมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้วก็ให้อ้างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้าย เพื่อให้ทราบว่าบทนิยามนั้นเคยมีการแก้ไขหรือไม่ ในกรณีที่มีการแก้ไขคำนิยามหลายคำติดต่อกันให้เขียนเรียงการยกเลิกคำนิยามติดต่อกันไป แต่ถ้าไม่ติดต่อกันก็ต้องแยกการเขียนแก้ไขเพิ่มเติมในลักษณะเดียวกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนอื่น ๆ ที่ไม่ติดต่อกัน

(ก) การแก้ไขบทนิยามทั้งข้อ

รูปแบบนี้ใช้กับกรณีที่เป็นการยกเลิกบทนิยามหมดทั้งข้อ โดยจะเหมือนกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของข้อบัญญัติท้องถิ่นตามปกติ

ข้อ .. ให้ยกเลิกความในข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ..... พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๓ ในเทศบัญญัตินี้

“การจัดการมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การคัดแยก การเก็บ การขน การนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ และการกำจัดมูลฝอยทั่วไป”

(ข) การแก้ไขบทนิยามคำเดียว

รูปแบบนี้ใช้กับกรณีที่เป็นการแก้ไขบทนิยามคำเดียว และในกรณีที่เป็นคำนิยามที่มีการกำหนดเป็นวงเล็บไว้ก็จะต้องใส่วงเล็บข้อไว้ด้วยเพื่อจะได้สอดคล้องกับรูปแบบของบทนิยามเดิม

ข้อ .. ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “.....” ในข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “การจัดการมูลฝอยทั่วไป” ในข้อ ๓ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ..... พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““การจัดการมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การคัดแยก การเก็บ การขน การนำกลับมาใช้ใหม่ และการกำจัดมูลฝอยทั่วไป”

(ค) การแก้ไขบทนิยามหลายคำ

รูปแบบนี้ใช้ในกรณีที่เป็นการแก้ไขบทนิยามหลายคำนิยามที่อยู่ในตำแหน่งติดต่อกัน แต่ถ้าคำนิยามที่แก้ไขอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ติดต่อกันจะต้องแยกการเขียนบทยกเลิกทำนองเดียวกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติทั่วไป

ข้อ .. ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “.....” “.....” และ “.....” ในข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “การจัดการมูลฝอยทั่วไป” และ “มูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่” ในข้อ ๓ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. ..... พ.ศ. ๒๕๔๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““การจัดการมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การคัดแยก การเก็บ การขน การนำกลับมาใช้ใหม่ และการกำจัดมูลฝอยทั่วไป

“มูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่” หมายความว่า มูลฝอยทั่วไปที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่หรือนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ได้”

(๓) กรณีเป็นการเพิ่มเติมบทนิยามในข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

(ก) การเพิ่มเติมบทนิยามทั้งข้อ

รูปแบบนี้ใช้กับกรณีที่เป็นการเพิ่มเติมบทนิยามทั้งข้อ

ข้อ .. ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๓ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. พ.ศ. ๒๕๔๕

“ข้อ ๓ ในเทศบัญญัตินี้

“การจัดการมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การคัดแยก การเก็บ การขน การนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ และการกำจัดมูลฝอยทั่วไป”

(ข) การเพิ่มเติมคำนิยามที่ติดต่อกัน

ในการเพิ่มเติมบทนิยามจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าบทนิยามที่เพิ่มเติมนั้นไปเพิ่มในส่วนใดของบทนิยาม โดยใช้รูปแบบข้างต้นมาปรับปรุงถ้อยคำให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ ถ้าหากเพิ่มเติมเป็นคำสุดท้ายของข้อที่เป็นบทนิยามก็ควรใช้ความว่า “ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “.....” ต่อท้ายบทนิยามคำว่า “.....” ในข้อ .. หรือกรณีที่เป็นการเพิ่มเติมคำนิยามในอนุข้อย่อยของบทนิยามก็จะใช้ความว่า “ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (..) ของบทนิยามคำว่า “.....” ในข้อ ..

ข้อ .. ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “.....” “.....” และ “.....” ระหว่างบทนิยามคำว่า “.....” และคำว่า “.....” ในข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ตัวอย่างเช่น

ข้อ ๓ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “มูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่” ระหว่างบทนิยามคำว่า “มูลฝอยทั่วไป” และคำว่า “มูลฝอยติดเชื้อ” ในข้อ ๓ ของเทศบัญญัติเทศบาลตำบล ก. พ.ศ. ๒๕๔๕

(๔) กรณีที่เป็นการยกเลิกบทนิยามในข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติม

รูปแบบการยกเลิกบทนิยามมีเพียงแบบเดียว

ข้อ .. ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “.....” ในข้อ .. ของ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ส่วนที่ ๘
บทรักษาการ

ความมุ่งหมาย

๑) เพื่อให้มีเจ้าของเรื่องที่แน่นอน เป็นผู้รับผิดชอบการปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย เช่น การวางระเบียบการปฏิบัติ การเตรียมงบประมาณ การสั่งการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติ เป็นต้น

๒) เพื่อให้ประชาชนสามารถติดต่อกับทางราชการเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นได้อย่างถูกต้อง เพราะจะทราบว่าหน่วยงานใดเป็นเจ้าของเรื่อง

แบบกฎหมาย

๑) หลักการ

(๑) ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ตราขึ้นใช้บังคับใหม่โดยกำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการหรือปฏิบัติการใด ๆ เพื่อให้บรรลุไปตามวัตถุประสงค์ในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นจำเป็นต้องมีการกำหนดให้ผู้บริหารสูงสุดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับผิดชอบในการดำเนินการหรือปฏิบัติการดังกล่าวด้วย จึงต้องกำหนดบทรักษาการไว้

(๒) ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ตราขึ้นเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติเดิม โดยหลักย่อมถือว่าบทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมนั้นบัญญัติขึ้นมาแทนที่บทบัญญัติในข้อบัญญัติเดิมโดยอัตโนมัติ แต่ในกรณีที่ในข้อบัญญัติท้องถิ่นที่แก้ไข

เพิ่มเติมนั้นเองมีบทบัญญัติเป็นเอกเทศซึ่งกำหนดให้ฝ่ายบริหารต้องปฏิบัติการใด ๆ ด้วย ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติมนั้นก็ต้องมีบทรักษาการด้วยเช่นกัน

(๓) ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ตราขึ้นเพื่อยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับใดฉบับหนึ่ง ปกติไม่ต้องมีบทรักษาการ เพราะข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องนั้นเป็นอันใช้บังคับไม่ได้อีกต่อไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่ในข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ยกเลิกนั้นกำหนดให้ฝ่ายบริหารต้องปฏิบัติการใด ๆ เพื่อผลแห่งการยกเลิกนั้น ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับยกเลิกนั้นก็ต้องมีบทรักษาการด้วย

๒) ตำแหน่งของบทรักษาการ

กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่

ให้กำหนดไว้ในบททั่วไป โดยอยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่

กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่

ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๓) รูปแบบของกฎหมาย

ข้อ .. ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้... และให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง เพื่อปฏิบัติการตามข้อบัญญัตินี้

ส่วนที่ ๙
บทบังคับ
(การแบ่งหมวดหมู่เนื้อหาสาระที่กำหนดใช้บังคับ)

ความมุ่งหมาย

กรณีการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาวและมีสาระหลายเรื่องนั้น ผู้ร่างข้อบัญญัติควรจะเขียนและจัดเรียงเนื้อหาสาระของข้อบัญญัติให้เป็นไปตามลำดับต่อเนื่องกันไปและสอดคล้องกันตามลำดับของเรื่องอย่างเป็นระบบ โดยต้องคำนึงด้วยว่าเหตุการณ์ใดเป็นเรื่องที่สมควรเกิดขึ้นก่อนและเกิดขึ้นภายหลัง เพื่อให้ข้อบัญญัตินั้นอ่านแล้วไม่สับสนหรือวกวนเสียเวลาในการอ่านและค้นหาเรื่องที่ต้องการทราบ

การแบ่งหมวดหมู่กฎหมายเป็นเทคนิคการร่างกฎหมายที่นำมาใช้เพื่อแบ่งแยกและจัดเรียงเนื้อหาสาระตามลำดับความสำคัญของเรื่องออกเป็นกลุ่ม ๆ โดยความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ใช้กฎหมายและผู้อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของกฎหมายเป็นอย่างดี ตลอดจนยังทำให้การอ่านและการค้นหาเรื่องที่ต้องการทราบเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว

แนวทางในการแบ่งหมวดหมู่

การที่ผู้ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจะแบ่งหมวดหมู่ในข้อบัญญัติอย่างเป็นระบบได้นั้น ผู้ร่างจะต้องรู้และเข้าใจถึงเนื้อหาสาระของข้อบัญญัตินั้นทั้งฉบับเสียก่อน เพื่อพิจารณาแบ่งแยกและจัดเรียงเนื้อหาสาระให้เป็นไปตามลำดับของเรื่องที่ต้องการบัญญัติด้วย ดังนี้

๑) วิธีการแบ่งแยกและจัดเรียงลำดับเนื้อหาสาระของข้อบัญญัตินั้น ควรแบ่งแยกและจัดเรียงบทบัญญัติในเรื่องเดียวกันไว้ในหมวดเดียวกัน และใช้ชื่อของหมวดให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด สำหรับเรื่องที่มีลักษณะใช้บังคับทั่วไปไม่เข้ากับเนื้อหาสาระของหมวดใดก็ควรใส่ไว้ในหมวดทั่วไป

๒) บทบัญญัติทั่วไปต้องอยู่ในลำดับก่อนบทบัญญัติเฉพาะเรื่อง เนื่องจากบทบัญญัติทั่วไปนั้นเป็นบทบัญญัติที่นำไปใช้กับเนื้อหาสาระในส่วนอื่น ๆ ของข้อบัญญัติฉบับนั้นทั้งฉบับ ส่วนบทบัญญัติเฉพาะเรื่องนั้นจะเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับกับกรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งในการจัดแบ่งหมวดนั้นมักกำหนดให้มี “หมวด ๑ บททั่วไป” ส่วนบทบัญญัติเฉพาะเรื่องจัดเรียงไว้ในหมวดอื่นในลำดับถัดมาต่อจากหมวดทั่วไป และตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่องทั้งหมด

๓) บทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นหลักนี้จะกำหนดไว้ก่อนบทเฉพาะกาลซึ่งบทบัญญัติเหล่านี้จะมีผลใช้บังคับตลอดไปจนกว่าข้อบัญญัติดังกล่าวจะถูกยกเลิกหรือถูกแก้ไขเพิ่มเติม สำหรับบทเฉพาะกาลจะมีผลใช้บังคับเพียงช่วงระยะเวลาใดระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นหรือเพื่อรองรับเรื่องอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

๔) ในกรณีที่มีการเพิ่มบทบัญญัติซึ่งจำเป็นจะต้องมีการลำดับเลขข้อในข้อบัญญัติด้วยนั้น ให้ใช้รูปแบบระบบตัวเลขแทรกต่อจากเลขข้อก่อนหน้าเป็นเลขทับ (ข้อ../..) ตามลำดับ เช่น ข้อ ๑๐/๑ ข้อ ๑๐/๒ เป็นต้น

รูปแบบของกฎหมาย

หากพิจารณาเฉพาะในส่วนของตัวร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งเป็นส่วนที่ต้องจัดทำต่อจากหลักการและเหตุผลจะเห็นได้ว่า ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นการกำหนดขึ้นใหม่ทั้งฉบับหรือกรณีการปรับปรุงข้อบัญญัติโดยยกเลิกข้อบัญญัติเดิมจะมีโครงสร้างในการแบ่งหมวดหมู่ในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

ร่าง

...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

.....

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มี (ปรับปรุง) ข้อบัญญัติว่าด้วย.....

อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง...(ชื่อกฎหมายที่ให้อำนาจในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น).... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล**.....**/ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล**.....**และผู้ว่าราชการจังหวัด**.....**/นายอำเภอ**.....**จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติ..... พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขต.....ตั้งแต่.....

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ข้อบัญญัติ..... พ.ศ. ....

(๒) ข้อบัญญัติ..... พ.ศ. ....

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“.....” หมายความว่า .....

“.....” หมายความว่า .....

ข้อ ๕ ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..

หมวด ๒
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..

หมวด ๓
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..

หมวด ๔
บทกำหนดโทษ

ข้อ ..

หมวด ๕
บทเฉพาะกาล

ข้อ ..

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)

(.....)
...(ผู้ว่าราชการจังหวัด/นายอำเภอ/...)...

ในกรณีที่เนื้อหาของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นมีรายละเอียดปลีกย่อยมาก หากกำหนดเป็นหมวดเพียงอย่างเดียวจะไม่ครอบคลุมเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ผู้ร่างก็สามารถใช้วิธีการเพิ่มในส่วนที่เป็นข้อย่อยให้แยกเป็นส่วน ๆ และกำหนดไว้ในหมวดนั้นได้ โดยการกำหนดแบ่งเป็น “ส่วนที่” ได้ ตามตัวอย่างดังนี้

หมวด ๑
...(ชื่อเรื่อง)...

ส่วนที่ ๑
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..
ข้อ ..

ส่วนที่ ๒
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..
ข้อ ..

หมวด ๒
...(ชื่อเรื่อง)...

ส่วนที่ ๑
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..
ข้อ ..

ส่วนที่ ๒
...(ชื่อเรื่อง)...

ข้อ ..
ข้อ ..

ส่วนที่ ๑๐
สภาพบังคับ

ความมุ่งหมาย

๑) จูงใจให้คนทำตามโดยไม่กล้าทำผิดกฎหมาย

๒) ป้องกันไม่ให้เกิดผลร้าย โดยการห้ามหรือให้หยุดการกระทำ

๓) เยียวยาความเสียหาย

สภาพบังคับตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สภาพบังคับตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มี ๒ ลักษณะ คือ

๑) โทษทางอาญา ได้แก่ โทษจำคุกและโทษปรับ

๒) มาตรการทางปกครอง ได้แก่ การสั่งห้ามกระทำการ การสั่งให้หยุด การสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต

ทั้งนี้ สภาพบังคับตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีกำหนดไว้แล้วตามพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น ในร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดรายละเอียดของสภาพบังคับก็ได้ หรืออาจกำหนดเพียงข้อความว่าให้มีสภาพบังคับตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมเท่านั้นก็ได้ ดังนี้

> ข้อ.. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ส่วนที่ ๑๑
บทเฉพาะกาล

ความมุ่งหมาย

๑) เพื่อให้การดำเนินการของรัฐหรือองค์กรที่มีกฎหมายรองรับสามารถดำเนินการต่อเนื่องต่อไปโดยไม่หยุดชะงัก จนกว่ากลไกตามกฎหมายใหม่จะมีความพร้อมหรือสามารถดำเนินการได้

๒) เพื่อรองรับผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหรือขจัดข้อขัดแย้งในเรื่องต่าง ๆ

๓) เพื่อรองรับการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งของเอกชนที่มีขึ้นก่อนที่จะตรากฎหมาย ให้สามารถดำเนินการได้ตามกฎหมายต่อไปจนกว่ากฎหมายที่ตราขึ้นนั้นจะมีผลใช้บังคับ

๔) เพื่อกำหนดกลไกหรือมาตรการทางกฎหมายใช้บังคับเป็นการชั่วคราวในระยะแรกของการใช้บังคับกฎหมาย

๕) เพื่อรองรับสิทธิประโยชน์ที่บุคคลได้รับมาโดยผลของกฎหมายเดิมที่ถูกยกเลิกให้คงมีอยู่ต่อไป

บทเฉพาะกาลอาจมีความจำเป็นต้องกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแรกหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับปรับปรุงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับแก้ไขเพิ่มเติมก็ได้ ถ้าข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นมีผลต่อการก่อให้เกิดหรือสิ้นสุดของสิทธิ หน้าที่ หรือประโยชน์ต่อบุคคล

แบบของบทเฉพาะกาล

เรื่องที่อาจจำเป็นต้องกำหนดเป็นบทเฉพาะกาลของข้อบัญญัติท้องถิ่นแต่ละเรื่องมีความแตกต่างกัน อีกทั้งประเด็นในข้อเท็จจริงก็มีความหลากหลายมาก

ดังนั้น จึงไม่มีรูปแบบที่แน่นอนตายตัว จึงขอยกเป็นตัวอย่างของบทเฉพาะกาลที่มีหลักการเพื่อรองรับสิทธิประโยชน์ของบุคคล ดังนี้

๑) รองรับคำร้องหรือคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ตามข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม

ใช้ถ้อยคำว่า “ข้อ .. ให้ถือว่า.....(ชื่อคำขออนุญาตตามข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม)..... ที่ค้างการพิจารณาอยู่ในวันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็น..... (ชื่อคำขออนุญาตตามข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่).....ที่ยื่นไว้ตามข้อบัญญัตินี้”

๒) รองรับใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม

ใช้ถ้อยคำว่า “ข้อ .. บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตาม.....(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่นเดิม)..... ก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตนั้น ๆ จะสิ้นอายุ”

ส่วนที่ ๑๒
บัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น

ความมุ่งหมาย

๑) เพื่อกำหนดรายละเอียดของกฎหมายที่สำคัญซึ่งมีเนื้อหาในหัวข้อหรือประเด็นเรื่องเดียวกันค่อนข้างมากให้กะทัดรัด สามารถอ่านเข้าใจได้ง่าย แต่ถ้ากำหนดไว้ในบทบัญญัติรายข้อโดยการอธิบายความจะทำให้บทบัญญัติกฎหมายเยิ่นเย้อ

๒) เพื่อนำเรื่องที่จะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมอยู่เสมอเมื่อมีสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป โดยไม่ต้องเสนอแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่นใด เช่น อัตราค่าธรรมเนียม เป็นต้น

๓) ทำให้ผู้ใช้กฎหมายสามารถทำความเข้าใจในสาระของกฎหมายได้ดีขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาในการทำความเข้าใจกับบทบัญญัติที่เป็นรายละเอียด

แบบบัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น

๑) ถ้าในบทบัญญัติของข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้ถ้อยคำว่า “บัญชีท้ายข้อบัญญัตินี้” แล้ว ไม่ว่าเรื่องใด ๆ ที่จะกำหนดไว้ตอนท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่นจะมีการตีตารางเป็นช่อง ๆ ไว้เสมอ

๒) ถ้าในบทบัญญัติของข้อบัญญัติท้องถิ่นใช้ถ้อยคำว่า “อัตราท้ายข้อบัญญัตินี้” แล้ว จะไม่มีการตีตารางในตอนท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่นแต่อย่างใด

ทั้งนี้ บัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่นจะต้องสอดคล้องและมีจำนวนเรื่องเท่ากับที่กำหนดในเนื้อหาสาระของข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

<u>ตัวอย่าง</u> แบบบัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น แบบที่ ๑

<u>บัญชี</u>ท้าย
...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

ลำดับที่	รายการ	(เรื่องที่ข้อบัญญัติต้องการกำหนด)
๑	๑.๑ ...(ชื่อรายการ)... ๑.๑.๑ ...(ชื่อเรื่อง)... ๑.๑.๒ ...(ชื่อเรื่อง)...	... ...
๒	๒.๑...(ชื่อรายการ)... ๒.๒...(ชื่อรายการ)... ๒.๓...(ชื่อรายการ)...	... ...
๓	...(ชื่อรายการ)...	...
๔	...(ชื่อรายการ)...	...
๕	...(ชื่อรายการ)...	...

<u>ตัวอย่าง</u> แบบบัญชีท้ายข้อบัญญัติท้องถิ่น แบบที่ ๒

<u>อัตรา</u>ค่าธรรมเนียมท้าย
...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...

๑. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
๒. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
๓. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
๔. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
๕. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
๖. .....(ชื่อค่าธรรมเนียม)...	ฉบับละ .. บาท
ฯลฯ	ฯลฯ

สรุปโครงสร้างและรูปแบบของข้อบัญญัติท้องถิ่น

ส่วนที่ ๑ หลักการและเหตุผล

บันทึกหลักการและเหตุผล ประกอบร่าง...(ระบุชื่อชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. .... หลักการ .... เหตุผล	๑. บันทึกหลักการและเหตุผล

ส่วนที่ ๒ ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒.๑) แบบทั่วไป

ร่าง ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... ..... พ.ศ. .... โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วย..... ..... อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง.....(ชื่อกฎหมายที่ให้อำนาจในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล**.....**/ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล**.....**และผู้ว่าราชการจังหวัด**.....**/นายอำเภอ**.....**จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้ ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. ....”	๒. ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๓. คำปรารภ ๔. บทอาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บท/ กฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นที่ให้อำนาจให้การตราข้อบัญญัติท้องถิ่น (ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขต.....ตั้งแต่..... เป็นต้นไป	๕. วันใช้บังคับ
ข้อ ๓ ให้ยกเลิก (๑) ..... (๒)	๖. บทยกเลิก (ถ้าไม่มีให้ตัดออก)
ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้ “.....” หมายความว่า ..... “.....” ให้หมายความรวมถึง..... “.....” แต่ไม่หมายความรวมถึง.....	๗. บทนิยาม
ข้อ ๕	๘. บทบังคับ (สาระหรือเนื้อหาที่กำหนดใช้บังคับ)
ข้อ ๖	
ข้อ ๗ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม	๙. บทกำหนดโทษ
ข้อ ๙ ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...รักษาการให้เป็นไปตามตามข้อบัญญัตินี้ ประกาศใช้ ณ วันที่ ..... ลงชื่อ..... ...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...	๑๐. บทรักษาการ

อัตราค่าธรรมเนียม (๑) .... บาท (๒) .... บาท (๓) .... บาท	๑๑. บัญชีท้ายข้อบัญญัติ

๒.๒) แบบแบ่งหมวดหมู่

ร่าง ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... ..... พ.ศ.	๒. ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น
โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วย.....	๓. คำปรารภ
อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง.....(ชื่อกฎหมายที่ให้อำนาจในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล**.....**/ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล**.....**และผู้ว่าราชการจังหวัด**.....**/นายอำเภอ**.....**จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้	๔. บทอาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บท/ กฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นที่ให้อำนาจให้การตราข้อบัญญัติท้องถิ่น
ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติ... (ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. ....”	(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)
ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขต.....ตั้งแต่..... เป็นต้นไป	๕. วันใช้บังคับ
ข้อ ๓ ให้ยกเลิก (๑) ..... (๒)	๖. บทยกเลิก (ถ้าไม่มีให้ตัดออก)
ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้ “.....” หมายความว่า ..... “.....” ให้หมายความรวมถึง..... “.....” แต่ไม่หมายความรวมถึง.....	๗. บทนิยาม
ข้อ ๕ ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้	๘. บทรักษาการ

หมวด ๑ ...(ชื่อเรื่อง)... ข้อ ๖ .... ข้อ ๗ .... หมวด ๒ ...(ชื่อเรื่อง)... ข้อ ๘ .... ข้อ ๙ .... หมวด.. บทกำหนดโทษ ข้อ ๑๐. .... หมวด.. บทเฉพาะกาล ข้อ ๑๑ .... ประกาศใช้ ณ วันที่ ..... ลงชื่อ..... ...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...	๙. แบ่งหมวดหมู่ (สาระหรือเนื้อหาที่กำหนดใช้บังคับ) (สาระหรือเนื้อหาที่กำหนดใช้บังคับ) (สาระหรือเนื้อหาที่กำหนดใช้บังคับ) (สาระหรือเนื้อหาที่กำหนดใช้บังคับ) ๑๐. บทกำหนดโทษ ๑๑. บทเฉพาะกาล (ถ้าไม่มีให้ตัดออก)

อัตราค่าธรรมเนียม (๑) .... บาท (๒) .... บาท (๓) .... บาท (๔) .... บาท (๕) .... บาท (๖) .... บาท	๑๒. บัญชีท้ายข้อบัญญัติ

๒.๓) แบบแก้ไขเพิ่มเติม

ร่าง ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... ..... พ.ศ. .... โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติว่าด้วย.....	๒. ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น ๓. คำปรารภ
อาศัยอำนาจตามมาตรา .. มาตรา .. และมาตรา .. แห่ง.....(ชื่อกฎหมายที่ให้อำนาจในการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น)..... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้	๔. บทอาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บท/ กฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นที่ให้อำนาจให้การตราข้อบัญญัติท้องถิ่น
ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติ... (ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... พ.ศ. ....”	(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)
ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขต.....ตั้งแต่..... เป็นต้นไป	๕. วันใช้บังคับ
ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ .. ของ ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน “ข้อ .. ..”	๖. บทยกเลิก (การแก้ไขเพิ่มเติมโดยแก้ไขความที่บัญญัติไว้เดิมทั้งข้อ)

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในวรรค...ของข้อ .. ของ ...(ระบุชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน “..... .....”	(การแก้ไขเพิ่มเติมโดยแก้ไขความบางวรรคของข้อที่บัญญัติไว้เดิม)
ข้อ ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ .. ของ ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... “ข้อ .. ..”	(การแก้ไขเพิ่มเติมโดยเพิ่มความเป็นบทบัญญัติข้อใหม่)
ข้อ ๖ ให้ยกเลิกข้อ .. ของ ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...	
ข้อ ๗ ให้ยกเลิกความในหมวด .. ข้อ .. ข้อ .. และข้อ .. ของ ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)... และให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน “ข้อ .. ..”	(การแก้ไขเพิ่มเติมโดยยกเลิกข้อที่บัญญัติไว้เดิมทั้งข้อ)
ข้อ ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด .. ...(ชื่อหมวด)... ข้อ .. ข้อ .. และข้อ .. ของ ...(ชื่อข้อบัญญัติท้องถิ่น)...	(การแก้ไขเพิ่มเติมโดยยกเลิกหมวดและข้อในหมวดที่บัญญัติไว้เดิมทั้งหมวด)
“หมวด ..” ..... _____	(การแก้ไขเพิ่มเติมโดยเพิ่มหมวดและข้อขึ้นใหม่ทั้งหมวด)
ข้อ .. .. ข้อ .. .. ข้อ	
ข้อ .. ให้...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้	๗. บทรักษาการ
ประกาศใช้ ณ วันที่ ..... ลงชื่อ..... ...(หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่น)...	

๑.๓ หลักการการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นและการใช้มาตรการกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

๑.๓.๑ ผู้เสนอร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น

๑) หัวหน้าคณะผู้บริหารของท้องถิ่น

๒) สมาชิกสภาท้องถิ่น

๓) ราษฎรในเขตท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น

๑.๓.๒ ลำดับขั้นตอนการดำเนินการ

๑) สภาท้องถิ่นพิจารณาเพื่อให้ความเห็นชอบ

๒) นายอำเภอหรือผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเพื่อให้ความเห็นชอบ

๓) หัวหน้าคณะผู้บริหารของท้องถิ่นลงนาม

๔) การประกาศใช้

- ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานท้องถิ่น (เทศบาล/องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เมืองพัทยา)
- ประกาศในราชกิจจานุเบกษา (องค์การบริหารส่วนตำบล/กรุงเทพมหานคร)

๑.๓.๓ การใช้มาตรการกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

๑) ตราข้อบัญญัติท้องถิ่น และประกาศใช้

๒) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

๓) ประชุมชี้แจงประชาชน/ผู้ประกอบการ

๔) ดำเนินการตรวจตรา พบเหตุแนะนำ และแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่น

๕) เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง

๖) ดำเนินคดี (กรณีที่กระทำความผิด)

บทที่ ๒
ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่ม มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ได้แก่ หมวด ๓ การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย หมวด ๖ ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ หมวด ๗ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หมวด ๘ ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่สะสมอาหาร หมวด ๙ การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ กรมอนามัย ได้จัดทำตัวอย่างร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นสำหรับเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสามารถนำไปเป็นแนวทางหรือประยุกต์ใช้ต่อไปได้ โดยมีตัวอย่างดังนี้

๒.๑ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ

เหตุผล

โดยที่การจัดการมูลฝอยติดเชื้อที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน การจัดการมูลฝอยติดเชื้อที่เหมาะสมและถูกสุขลักษณะจะควบคุมและป้องกันไม่ให้มีการแพร่กระจายของโรคและไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อประชาชน และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ซึ่งการจัดการมูลฝอยติดเชื้อมีขั้นตอนการดำเนินการหลายขั้นตอนตั้งแต่การเก็บ ขน และกำจัด สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ และอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อของราชการส่วนท้องถิ่นและอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๒๐ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น

ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ.....การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกันและการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“มูลฝอยติดเชื้อ” หมายความว่า มูลฝอยที่มีเชื้อโรคปะปนอยู่ในปริมาณหรือมีความเข้มข้นซึ่งถ้ามีการสัมผัสหรือใกล้ชิดกับมูลฝอยนั้นแล้วสามารถทำให้เกิดโรคได้

กรณีมูลฝอยดังต่อไปนี้ ที่เกิดขึ้นหรือใช้ในกระบวนการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์และการรักษาพยาบาล การให้ภูมิคุ้มกันโรคและการทดลองเกี่ยวกับโรค และการตรวจชันสูตรศพหรือซากสัตว์ รวมทั้งในการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าว ให้ถือว่าเป็นมูลฝอยติดเชื้อ

(๑) ซากหรือชิ้นส่วนของมนุษย์หรือสัตว์ที่เป็นผลมาจากการผ่าตัด การตรวจชันสูตรศพหรือซากสัตว์ และการใช้สัตว์ทดลอง

(๒) วัสดุของมีคม เช่น เข็ม ใบมีด กระบอกฉีดยา หลอดแก้ว ภาชนะที่ทำด้วยแก้ว สไลด์และแผ่นกระจกปิดสไลด์

(๓) วัสดุซึ่งสัมผัสหรือสงสัยว่าจะสัมผัสกับเลือด ส่วนประกอบของเลือด ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากเลือด สารน้ำจากร่างกายของมนุษย์หรือสัตว์ หรือวัคซีนที่ทำจากเชื้อโรคที่มีชีวิต เช่น สำลี ผ้าก๊อส ผ้าต่าง ๆ และท่อยาง

(๔) มูลฝอยทุกชนิดที่มาจากห้องรักษาผู้ป่วยติดเชื้อร้ายแรง

มูลฝอยประเภทหรือแหล่งกำเนิดอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ถือว่าเป็นมูลฝอยติดเชื้อ

“การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่การเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

“ห้องรักษาผู้ป่วยติดเชื้อร้ายแรง” หมายความว่า ห้องรักษาผู้ป่วยซึ่งติดเชื้อร้ายแรงตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“สถานบริการการสาธารณสุข” หมายความว่า

(๑) สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และหมายความรวมถึงสถานพยาบาลของทางราชการ

(๒) สถานพยาบาลสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์ และหมายความรวมถึงสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ

“สถานพยาบาลของทางราชการ” หมายความว่า สถานพยาบาลของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลของหน่วยงานอื่นของรัฐ ตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“สถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ” หมายความว่า สถานพยาบาลสัตว์ของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น สภากาชาดไทย และสถานพยาบาลสัตว์ของหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“ห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย” หมายความว่า ห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายที่มิได้ตั้งอยู่ภายในสถานบริการการสาธารณสุข ซึ่งได้แก่ ห้องปฏิบัติการตรวจวิเคราะห์สารเคมีและจุลินทรีย์ในวัตถุตัวอย่างจากร่างกายมนุษย์หรือสัตว์ที่อาจก่อให้เกิดเชื้ออันตราย และห้องปฏิบัติการทดสอบด้านสาธารณสุขที่ทำการตรวจวิเคราะห์คุณภาพ ส่วนประกอบ และความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์สุขภาพที่อาจก่อให้เกิดเชื้ออันตราย ทั้งนี้ ตามลักษณะและเงื่อนไขที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“ผู้ประกอบกิจการสถานบริการการสาธารณสุข” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และผู้ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานพยาบาลสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์ และหมายความรวมถึงราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น สภากาชาดไทย และหน่วยงานอื่นของรัฐที่จัดตั้งสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ

“ผู้ดำเนินการสถานบริการการสาธารณสุข” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์

ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์ และหมายความรวมถึงผู้อำนวยการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งรับผิดชอบดำเนินการสถานพยาบาลของทางราชการและสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ

“ผู้ประกอบกิจการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย” หมายความว่า เจ้าของหรือผู้ครอบครองห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย

“ผู้ดำเนินการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย” หมายความว่า ผู้จัดการหรือเจ้าหน้าที่ที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบดำเนินการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ การจัดการมูลฝอยติดเชื้อในเขตราชการส่วนท้องถิ่นเป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจร่วมกับหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่นดำเนินการภายใต้ข้อตกลงร่วมกันก็ได้

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่นหรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการก็ได้

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะมอบให้บุคคลอื่นดำเนินการขนมูลฝอยติดเชื้อแทนหรือจะอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินกิจการขนมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนดเขตพื้นที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้บุคคลอื่นดำเนินการ

ขนมูลฝอยติดเชื้อแทน หรือเขตพื้นที่การอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินกิจการขนมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี และเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ

ข้อ ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดถ่าย เท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งมูลฝอยติดเชื้อนอกจากถ่าย เท หรือทิ้ง หรือกำจัด ณ สถานที่ หรือตามวิธีที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดหรือจัดให้

ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีสถานที่ถ่าย เท หรือทิ้งมูลฝอยติดเชื้อในที่หรือทางสาธารณะหรือกำหนดให้มีวิธีกำจัดมูลฝอยติดเชื้อที่ถ่าย เท หรือทิ้งโดยวิธีอื่นตามมาตรฐานที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ เว้นแต่จะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๙ เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติในส่วนที่ว่าด้วยการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบกิจการ สถานบริการการสาธารณสุขหรือผู้ประกอบกิจการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายที่ดำเนินการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยตนเองด้วย และให้สถานบริการการสาธารณสุขหรือห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายนั้นแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปทำการตรวจสอบระบบกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และเมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้ให้ความเห็นชอบแล้ว ผู้ดำเนินการสถานบริการการสาธารณสุขหรือผู้ดำเนินการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายดังกล่าวจึงจะดำเนินการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยตนเองได้

ข้อ ๑๐ ในการปฏิบัติการตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการการสาธารณสุข ผู้ประกอบกิจการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย และราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งบุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น และบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินกิจการรับทำการขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในการเก็บและหรือขนมูลฝอยติดเชื้อ ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บและหรือขนมูลฝอยติดเชื้อ อย่างน้อยหนึ่งคน โดยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะต้องมีคุณสมบัติสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ในด้านสาธารณสุข สุขาภิบาล ชีววิทยาและวิทยาศาสตร์การแพทย์ ด้านใดด้านหนึ่ง

(๒) ในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยสองคน โดยคนหนึ่งต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดใน (๑) ส่วนอีกคนหนึ่งต้องมีคุณสมบัติสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ในด้านสุขาภิบาล วิศวกรรมสิ่งแวดล้อม และวิศวกรรมเครื่องกล ด้านใดด้านหนึ่ง

(๓) ในกรณีที่มีการดำเนินการทั้ง (๑) และ (๒) จะจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ อย่างน้อยสองคน ซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๒) ก็ได้

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การเก็บ การขน และการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยตนเองของราชการส่วนท้องถิ่นหรือสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ แต่ราชการส่วนท้องถิ่นหรือสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการนั้นจะต้องแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของตนอย่างน้อยหนึ่งคนซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๒) ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์หรือสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ด้านใดด้านหนึ่ง เป็นผู้รับผิดชอบในการเก็บ การขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อนั้น

ราชการส่วนท้องถิ่นสองแห่งหรือหลายแห่งที่อยู่ใกล้เคียงกันอาจดำเนินกิจการร่วมกันในการเก็บขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ โดยแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นแห่งใดแห่งหนึ่ง อย่างน้อยหนึ่งคน

ซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๒) ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์หรือสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ด้านใดด้านหนึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อร่วมกันก็ได้

เจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม อาจแต่งตั้งจากบุคคลภายนอกซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าวก็ได้

สำหรับร่างเทศบัญญัติเทศบาลตำบลและร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล *จะมีความแตกต่างจากเทศบัญญัติเทศบาลนครและเทศบาลเมือง ในส่วนของ****ข้อ ๑๐ เจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ*** *เนื่องจากเป็นไปตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขว่าด้วยการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อในท้องที่เทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๕๘ ดังนี้*

ข้อ ๑๐ ในการปฏิบัติการตามเทศบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการการสาธารณสุข ผู้ประกอบกิจการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย และราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งบุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น และบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินกิจการรับทำการขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในการเก็บมูลฝอยติดเชื้อ ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยหนึ่งคน โดยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะต้องมีคุณสมบัติสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ในด้านสาธารณสุข สุขาภิบาล ชีววิทยาและวิทยาศาสตร์การแพทย์ ด้านใดด้านหนึ่ง

(๒) ในการขนมูลฝอยติดเชื้อต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการขนมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยหนึ่งคน โดยเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะต้องมีคุณสมบัติสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ด้านสาธารณสุข สุขาภิบาล ด้านใดด้านหนึ่ง

(๓) ในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยสองคน โดยคนหนึ่งต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดใน (๒) ส่วนอีกคนหนึ่งต้องมีคุณสมบัติสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ในด้านสุขาภิบาล วิศวกรรมสิ่งแวดล้อม และวิศวกรรมเครื่องกล ด้านใดด้านหนึ่ง

(๔) ในกรณีที่มีการดำเนินการทั้ง (๒) และ (๓) จะจัดให้มีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการขน และการกำจัดมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยสองคน ซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๓) ก็ได้

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยตนเองของราชการส่วนท้องถิ่นหรือสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ แต่ราชการส่วนท้องถิ่น หรือสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการนั้นจะต้องแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของตนอย่างน้อยหนึ่งคนซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๓) เป็นผู้รับผิดชอบในการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อนั้น หรืออาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของตนอย่างน้อยหนึ่งคนซึ่งต้องผ่านการอบรมเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการขน และการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อตามหลักสูตรและระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้ออาจแต่งตั้งจากบุคคลภายนอกซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าวก็ได้

ข้อ ๑๑ ในการเก็บและหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อภายในสถานบริการการสาธารณสุข ซึ่งมิใช่สถานพยาบาลของทางราชการและสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการหรือภายในห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายของเอกชน ให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการการสาธารณสุขหรือผู้ประกอบกิจการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายควบคุมดูแลให้ผู้ดำเนินการสถานบริการการสาธารณสุขหรือผู้ดำเนินการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายจัดให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บและหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และดำเนินการเก็บ

และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อที่เกิดขึ้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๑๒ ในการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อของราชการส่วนท้องถิ่นหรือสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ ให้ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น สภากาชาดไทย หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่จัดตั้งสถานพยาบาลของทางราชการหรือสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการ แล้วแต่กรณี ควบคุมดูแลให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ดำเนินการสถานพยาบาลของทางราชการหรือผู้ดำเนินการสถานพยาบาลสัตว์ของทางราชการนั้นแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ดำเนินการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อของบุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น และของบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินงานกิจการรับทำการขนหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น แล้วแต่กรณี ควบคุมดูแลให้บุคคลดังกล่าวจัดให้มีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ และดำเนินการขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ในการมอบให้บุคคลใดดำเนินการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ หรือการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินกิจการรับทำการขนและการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดระยะเวลาและเส้นทางขน ตลอดจนเงื่อนไขหรือข้อปฏิบัติอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ให้บุคคลดังกล่าวถือปฏิบัติไว้ด้วย

ข้อ ๑๓ บุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อแทนภายใต้ควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น และบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บมูลฝอยติดเชื้อ โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บ การขน และหรือการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อและดำเนินการเก็บ ขน และหรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๑๔ ให้ผู้ดำเนินการสถานบริการการสาธารณสุข ผู้ดำเนินการห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายและเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บ การขน และหรือการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อของตน และดำเนินการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยติดเชื้อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

หมวด ๒
หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อ

ส่วนที่ ๑
การเก็บมูลฝอยติดเชื้อ

ข้อ ๑๕ ให้เก็บบรรจุมูลฝอยติดเชื้อในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ ดังต่อไปนี้

(๑) มูลฝอยติดเชื้อประเภทวัสดุของมีคม ให้เก็บบรรจุในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นกล่องหรือถัง

(๒) มูลฝอยติดเชื้ออื่นซึ่งมิใช่ประเภทวัสดุของมีคม ให้เก็บบรรจุในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นถุง

ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่ง ต้องใช้เพียงครั้งเดียวและต้องทำลายพร้อมกับการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อนั้น

ข้อ ๑๖ ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อต้องมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นกล่องหรือถัง ต้องทำด้วยวัสดุที่แข็งแรง ทนทานต่อการแทงทะลุและการกัดกร่อนของสารเคมี เช่น พลาสติกแข็งหรือโลหะ มีฝาปิดมิดชิด และป้องกันการรั่วไหลของของเหลวภายในได้ และสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกโดยผู้ขนย้ายไม่มีการสัมผัสกับมูลฝอยติดเชื้อ

(๒) ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นถุง ต้องทำจากพลาสติกหรือวัสดุอื่นที่มีความเหนียว ไม่ฉีกขาดง่าย ทนทานต่อสารเคมีและการรับน้ำหนัก กันน้ำได้ ไม่รั่วซึมและไม่ดูดซึม

ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่ง ต้องมีสีแดง ทึบแสง และมีข้อความสีดำที่มีขนาดสามารถอ่านได้ชัดเจนว่า "มูลฝอยติดเชื้อ" อยู่ภายใต้รูปหัวกะโหลกไขว้คู่กับตราหรือสัญลักษณ์ที่ใช้ระหว่างประเทศตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด และต้องมีข้อความว่า "ห้ามนำกลับมาใช้อีก" และ "ห้ามเปิด" ในกรณีที่สถานบริการสาธารณสุขมิได้ดำเนินการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยตนเอง สถานบริการการสาธารณสุขดังกล่าวจะต้องระบุชื่อของตนไว้ที่ภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ และในกรณีที่ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อนั้นใช้สำหรับเก็บมูลฝอยติดเชื้อไว้เพื่อรอการขนไปกำจัดเกินกว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่เกิดมูลฝอยติดเชื้อนั้น ให้ระบุวันที่ที่เกิดมูลฝอยติดเชื้อดังกล่าวไว้ที่ภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อด้วย

ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่งมีได้หลายขนาดตามความเหมาะสมของการเก็บ การขน และการกำจัด

ข้อ ๑๗ การเก็บมูลฝอยติดเชื้อในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้ออาจจะจัดให้มีภาชนะรองรับภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อก็ได้ โดยภาชนะรองรับนั้นจะต้องทำด้วยวัสดุที่แข็งแรง ทนทานต่อสารเคมี ไม่รั่วซึม ทำความสะอาดได้ง่าย และต้องมีฝาปิดเปิดมิดชิด เว้นแต่ในห้องที่มีการป้องกันสัตว์ที่เป็นพาหนะนำโรคและจำเป็นต้องใช้งานตลอดเวลา จะไม่มีฝาปิดเปิดก็ได้

ภาชนะรองรับตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้ได้หลายครั้งแต่ต้องดูแลรักษาให้สะอาดอยู่เสมอ

ข้อ ๑๘ การเก็บมูลฝอยติดเชื้อ ต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ต้องเก็บมูลฝอยติดเชื้อตรงแหล่งเกิดมูลฝอยติดเชื้อนั้น และต้องเก็บลงในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ โดยไม่ปนกับมูลฝอยอื่น และในกรณีที่ไม่สามารถเก็บลงในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อได้โดยทันทีที่เกิดมูลฝอยติดเชื้อ จะต้องเก็บมูลฝอยติดเชื้อนั้นลงในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อโดยเร็วที่สุดเมื่อมีโอกาสที่สามารถจะทำได้

(๒) ต้องบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไม่เกินสามในสี่ส่วนของความจุของภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นกล่องหรือถังแล้วปิดฝาให้แน่น หรือไม่เกินสองในสามส่วนของความจุของภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นถุงแล้วผูกมัดปากถุงด้วยเชือกหรือวัสดุอื่นให้แน่น

(๓) กรณีการเก็บมูลฝอยติดเชื้อภายในสถานบริการการสาธารณสุขหรือภายในห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายที่มีปริมาณมาก หากยังไม่เคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อนั้นออกไปทันที จะต้องจัดให้มีที่หรือมุมหนึ่งของห้องสำหรับเป็นที่รวมภาชนะที่ได้บรรจุมูลฝอยติดเชื้อแล้ว เพื่อรอการเคลื่อนย้ายไปเก็บกักในที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ แต่ห้ามเก็บไว้เกินหนึ่งวัน

(๔) จัดให้มีที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ เพื่อรอการขนไปกำจัด และต้องทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคในที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง

(๕) ต้องมีการจัดเก็บและบันทึกข้อมูลปริมาณมูลฝอยติดเชื้อทุกครั้งที่กำจัดที่แหล่งกำเนิดมูลฝอย

ติดเชื้อตามแบบบันทึกข้อมูลปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่อธิบดีกรมอนามัยประกาศกำหนด และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๑๙ ในการเก็บมูลฝอยติดเชื้อจะต้องจัดให้มีที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นห้องหรือเป็นอาคารเฉพาะแยกจากอาคารอื่น โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้ สำหรับใช้เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อเพื่อรอการขนไปกำจัด

(๑) มีลักษณะไม่แพร่เชื้อ และอยู่ในที่ที่สะดวกต่อการขนมูลฝอยติดเชื้อไปกำจัด

(๒) มีขนาดกว้างเพียงพอที่จะเก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อได้อย่างน้อยสองวัน

(๓) พื้นและผนังต้องเรียบ ทำความสะอาดได้ง่าย

(๔) มีรางหรือท่อระบายน้ำทิ้งเชื่อมต่อกับระบบบำบัดน้ำเสีย

(๕) มีลักษณะโปร่ง ไม่อับชื้น

(๖) มีการป้องกันสัตว์ แมลง เข้าไป มีประตูกว้างพอสมควรตามขนาดของห้อง หรืออาคารเพื่อสะดวกต่อการปฏิบัติงาน และปิดด้วยกุญแจหรือปิดด้วยวิธีอื่นที่บุคคลทั่วไปไม่สามารถที่จะเข้าไปได้

(๗) มีข้อความเป็นคำเตือนที่มีขนาดสามารถเห็นได้ชัดเจนว่า “ที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ” ไว้ที่หน้าห้องหรือหน้าอาคาร

(๘) มีลานสำหรับล้างรถเข็นอยู่ใกล้ที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ และลานนั้นต้องมีรางหรือท่อรวบรวมน้ำเสียจากการล้างรถเข็นเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสีย

ในกรณีที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไว้เกินเจ็ดวัน ที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่งต้องสามารถควบคุมอุณหภูมิให้อยู่ที่สิบองศาเซลเซียสหรือต่ำกว่านั้นได้

ข้อ ๒๐ การเคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไปเก็บกักในที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อเพื่อรอการขนไปกำจัดต้องดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ ดังนี้

(๑) ต้องมีผู้ปฏิบัติงานซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ โดยบุคคลดังกล่าวต้องผ่านการฝึกอบรมการป้องกันและระงับการแพร่เชื้อหรืออันตรายที่อาจเกิดจากมูลฝอยติดเชื้อตามหลักสูตรและระยะเวลาที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

(๒) ผู้ปฏิบัติงานต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ได้แก่ ถุงมือยางหนา ผ้ากันเปื้อน ผ้าปิดปาก ปิดจมูก และรองเท้าพื้นยางหุ้มแข้ง ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน และถ้าในการปฏิบัติงาน ร่างกายหรือส่วนใดส่วนหนึ่งไปสัมผัสกับมูลฝอยติดเชื้อ ให้ผู้ปฏิบัติงานต้องทำความสะอาดร่างกายหรือส่วนที่อาจสัมผัสมูลฝอยติดเชื้อโดยทันที

(๓) ต้องกระทำทุกวันตามตารางเวลาที่กำหนด เว้นแต่มีเหตุจำเป็น

(๔) ต้องเคลื่อนย้ายโดยใช้รถเข็นสำหรับเคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่มีลักษณะตามที่กำหนดในข้อ ๒๒ เว้นแต่มูลฝอยติดเชื้อที่เกิดขึ้นมีปริมาณน้อยที่ไม่จำเป็นต้องใช้รถเข็นจะเคลื่อนย้ายโดยผู้ปฏิบัติงานซึ่งมีคุณสมบัติตาม (๑) ก็ได้

(๕) ต้องมีเส้นทางเคลื่อนย้ายที่แน่นอน และในระหว่างการเคลื่อนย้ายไปที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อห้ามแวะหรือหยุดพัก ณ ที่ใด

(๖) ต้องกระทำโดยระมัดระวัง ห้ามโยน หรือลากภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ

(๗) กรณีที่มีมูลฝอยติดเชื้อตกหล่นหรือภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อแตกระหว่างทางห้ามหยิบด้วยมือเปล่า ต้องใช้คีมคีบหรือหยิบด้วยถุงมือยางหนา หากเป็นของเหลวให้ซับด้วยกระดาษ แล้วเก็บมูลฝอยติดเชื้อหรือกระดาษนั้นในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อใบใหม่ แล้วทำความสะอาดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อที่บริเวณพื้นนั้นก่อนเช็ดถูตามปกติ

(๘) ต้องทำความสะอาดและฆ่าเชื้อรถเข็นและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานอย่างน้อยวันละครั้ง และห้ามนำรถเข็นมูลฝอยติดเชื้อไปใช้ในกิจการอย่างอื่น

ข้อ ๒๑ รถเข็นสำหรับเคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้ออย่างน้อยต้องมีลักษณะและเงื่อนไขดังนี้

(๑) ทำด้วยวัสดุที่ทำความสะอาดได้ง่าย ไม่มีแง่มุมอันจะเป็นแหล่งหมักหมมของเชื้อโรค และสามารถทำความสะอาดด้วยน้ำได้

(๒) มีพื้นและผนังทึบ เมื่อจัดวางภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อแล้วต้องปิดฝาให้แน่น เพื่อป้องกันสัตว์และแมลงเข้าไป

(๓) มีข้อความสีแดงที่มีขนาดสามารถมองเห็นชัดเจนอย่างน้อยสองด้านว่า “รถเข็นมูลฝอยติดเชื้อ ห้ามนำไปใช้ในกิจการอื่น”

(๔) ต้องมีอุปกรณ์หรือเครื่องมือสำหรับใช้เก็บมูลฝอยติดเชื้อที่ตกหล่นระหว่างการเคลื่อนย้าย และอุปกรณ์หรือเครื่องมือสำหรับใช้ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อบริเวณที่มูลฝอยติดเชื้อตกหล่น ตลอดเวลาที่ทำการเคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ

ข้อ ๒๒ สถานบริการการสาธารณสุขดังต่อไปนี้จะไม่จัดให้มีที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อก็ได้ แต่ต้องจัดให้มีบริเวณที่พักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไว้เป็นการเฉพาะ

(๑) สถานพยาบาลประเภทที่ไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน

(๒) สถานพยาบาลสัตว์ประเภทที่ไม่มีที่พักสัตว์ป่วยไว้ค้างคืน หรือประเภทที่มีที่พักสัตว์ป่วยไว้ค้างคืนตามชนิดและจำนวนไม่เกินที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

(๓) สถานที่ที่อาจมีมูลฝอยติดเชื้อตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

บริเวณที่พักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อตามวรรคหนึ่ง ให้มีลักษณะตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

ส่วนที่ ๒
การขนมูลฝอยติดเชื้อ

ข้อ ๒๓ ราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งบุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการขนมูลฝอยติดเชื้อแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น และบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินกิจการรับทำการขนมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ ซึ่งรับทำการขนมูลฝอยติดเชื้อจากที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อของสถานบริการการสาธารณสุขหรือของห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายเพื่อนำไปกำจัดภายนอกสถานบริการการสาธารณสุขหรือภายนอกบริเวณที่ตั้งห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายต้องจัดให้มี

(๑) ยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อที่มีลักษณะตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ โดยให้มีจำนวนที่เพียงพอกับการประกอบการหรือการให้บริการ

(๒) ผู้ขับขี่และผู้ปฏิบัติงานประจำยานพาหนะต้องมีความรู้เกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ โดยผ่านการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานมูลฝอยติดเชื้อตามหลักสูตรและระยะเวลาที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

(๓) ที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อเพื่อรอการกำจัดซึ่งมีคุณลักษณะเช่นเดียวกับที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ ต้องมีขนาดกว้างขวางเพียงพอที่จะเก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไว้ได้จนกว่าจะขนไปกำจัด และให้มีข้อความเป็นคำเตือนว่า “ที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ” ด้วยสีแดง และมีขนาดที่สามารถ มองเห็นได้ชัดเจนแสดงไว้ในสภาพถาวรด้วย

(๔) บริเวณที่จอดเก็บยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อที่เป็นสถานที่เฉพาะมีขนาดกว้างขวางเพียงพอมีรางหรือท่อระบายน้ำเสียจากการล้างยานพาหนะเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสีย และต้องทำความสะอาดบริเวณที่จอดเก็บยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้ออย่างสม่ำเสมอ

ข้อ ๒๔ การขนมูลฝอยติดเชื้อจากที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อของสถานบริการการสาธารณสุขหรือของห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายเพื่อนำไปกำจัดภายนอกสถานบริการการสาธารณสุขหรือภายนอกบริเวณที่ตั้งห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย ต้องดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ต้องขนโดยยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อเท่านั้น

(๒) ต้องขนอย่างสม่ำเสมอตามวันและเวลาที่กำหนด โดยคำนึงถึงปริมาณของมูลฝอยติดเชื้อและสถานที่จัดเก็บ เว้นแต่กรณีที่มีเหตุจำเป็น

(๓) ผู้ปฏิบัติงานประจำยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อต้องดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ ดังนี้

ก. ผู้ปฏิบัติงานต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล ได้แก่ ถุงมือยางหนา ผ้ากันเปื้อน ผ้าปิดปาก ปิดจมูก และรองเท้าพื้นยางหุ้มแข้ง ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน และถ้าในการปฏิบัติงาน ร่างกายหรือส่วนใดส่วนหนึ่งไปสัมผัสกับมูลฝอยติดเชื้อ ให้ผู้ปฏิบัติงานต้องทำความสะอาดร่างกาย หรือส่วนที่อาจสัมผัสมูลฝอยติดเชื้อโดยทันที

ข. ต้องกระทำโดยระมัดระวัง ห้ามโยน หรือลากภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ

ค. กรณีที่มีมูลฝอยติดเชื้อตกหล่นหรือภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อแตกระหว่างทาง ห้ามหยิบด้วยมือเปล่า ต้องใช้คีมคีบหรือหยิบด้วยถุงมือยางหนา หากเป็นของเหลวให้ซับด้วยกระดาษ แล้วเก็บมูลฝอยติดเชื้อหรือกระดาษนั้นในภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อใบใหม่ แล้วทำความสะอาดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อที่บริเวณพื้นนั้นก่อนเช็ดถูตามปกติ

(๔) ผู้ขับขี่ยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อ และผู้ปฏิบัติงานประจำยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อต้องระมัดระวังมิให้มูลฝอยติดเชื้อและภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยติดเชื้อตกหล่นในระหว่างการขน

ห้ามนำยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อไปใช้ในกิจการอย่างอื่น และให้ทำความสะอาดและฆ่าเชื้ออย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง เว้นแต่กรณีภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อแตกหรือมีการรั่วไหลต้องทำความสะอาดในโอกาสแรกที่สามารถจะทำได้

(๕) ต้องปฏิบัติตามมาตรการควบคุมกำกับการขนมูลฝอยติดเชื้อเพื่อป้องกันการลักลอบ ทิ้งมูลฝอยติดเชื้อตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๒๕ ยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อต้องมีลักษณะและเงื่อนไขดังนี้

(๑) ตัวถังปิดทึก ผนังด้านในต้องบุด้วยวัสดุที่ทนทาน ทำความสะอาดได้ง่ายไม่รั่วซึม

(๒) ในกรณีที่เป็นยานพาหนะสำหรับใช้ขนขยะมูลฝอยติดเชื้อจากที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อภายในตัวถังของยานพาหนะนั้นต้องสามารถควบคุมอุณหภูมิให้อยู่ที่สิบองศาเซลเซียส หรือต่ำกว่านั้นได้ และจะต้องติดเครื่องเทอร์โมมิเตอร์ที่สามารถอ่านค่าอุณหภูมิภายในตัวถังไว้ด้วย

(๓) ข้อความสีแดงที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนปิดไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างทั้งสองด้านว่า "ใช้เฉพาะขนมูลฝอยติดเชื้อ"

(๔) กรณีราชการส่วนท้องถิ่นทำการขนมูลฝอยติดเชื้อ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นแสดงชื่อของราชการส่วนท้องถิ่นด้วยตัวหนังสือสีแดงที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างทั้งสองด้านของยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อ

กรณีบุคคลซึ่งได้รับมอบจากราชการส่วนท้องถิ่นให้เป็นผู้ดำเนินการขนมูลฝอยติดเชื้อแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่นทำการขนมูลฝอยติดเชื้อ ให้บุคคลนั้นแสดงชื่อราชการส่วนท้องถิ่นด้วยตัวหนังสือสีแดงที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างทั้งสองด้านของยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อ พร้อมกับแสดงแผ่นป้ายขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนระบุชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลนั้นไว้ในยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อในบริเวณที่บุคคลภายนอกสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนด้วย

กรณีบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตราชการส่วนท้องถิ่นให้เป็นผู้ดำเนินการรับทำการขนมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการทำการขนมูลฝอยติดเชื้อ ให้บุคคลนั้นแสดงชื่อราชการส่วนท้องถิ่นด้วยตัวหนังสือสีแดงที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนพร้อมกับแผ่นป้ายขนาดที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ระบุรหัสหรือหมายเลขใบอนุญาต ชื่อ สถานที่และหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลนั้น ไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างของยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อ

(๕) ต้องมีเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมสำหรับผู้ขับขี่และผู้ปฏิบัติงานประจำยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อ อุปกรณ์หรือเครื่องมือป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากการตกหล่นหรือการรั่วไหลของมูลฝอยติดเชื้อ อุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องมือป้องกันอัคคีภัย และอุปกรณ์หรือเครื่องมือสื่อสารสำหรับใช้ติดต่อแจ้งเหตุ อยู่ในยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อตลอดเวลาที่ทำการขนมูลฝอยติดเชื้อ

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่ใช้รถเข็นขนมูลฝอยติดเชื้อไปกำจัดยังสถานที่กำจัดที่อยู่ภายในสถานบริการการสาธารณสุขหรือภายในบริเวณที่ตั้งห้องปฏิบัติการเชื้ออันตรายแทนยานพาหนะขนมูลฝอยติดเชื้อให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์การเคลื่อนย้ายภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไปเก็บกักในที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๓
การกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

ข้อ ๒๗ การกำจัดมูลฝอยติดเชื้อต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ต้องกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยวิธีใดวิธีหนึ่งตามที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้

(๒) ต้องกำจัดมูลฝอยติดเชื้อภายในระยะเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ขนจากที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อของสถานบริการการสาธารณสุขหรือของห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย

(๓) ในระหว่างรอกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ต้องเก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไว้ในที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่มีลักษณะเช่นเดียวกับที่พักรวมมูลฝอยติดเชื้อ โดยมีขนาดกว้างขวางเพียงพอที่จะเก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อไว้ได้จนกว่าจะทำการกำจัด รวมทั้งจัดให้มีข้อความเป็นคำเตือนว่า "ที่เก็บกักภาชนะบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ" ด้วยสีแดงและมีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจน แสดงไว้ด้วย

(๔) จัดให้มีผู้ปฏิบัติงานกำจัดมูลฝอยติดเชื้อซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ โดยผ่านการฝึกอบรมการป้องกันและระงับการแพร่เชื้อหรืออันตรายที่อาจเกิดจากมูลฝอยติดเชื้อตามหลักสูตรและระยะเวลาตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

(๕) จัดให้มีเครื่องป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมสำหรับผู้ปฏิบัติงานกำจัดมูลฝอยติดเชื้อรวมทั้งอุปกรณ์หรือเครื่องมือสำหรับป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากการตกหล่นหรือการรั่วไหลของมูลฝอยติดเชื้อและอุปกรณ์หรือเครื่องมือป้องกันอัคคีภัยไว้ประจำบริเวณที่ตั้งระบบกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

(๖) กรณีที่สถานบริการการสาธารณสุข ห้องปฏิบัติการเชื้ออันตราย หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตใช้วิธีกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยวิธีการอื่นที่มิใช่วิธีเผาในเตาเผา ให้สถานบริการการสาธารณสุขห้องปฏิบัติการติดเชื้ออันตราย หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตนั้นตรวจวิเคราะห์ตาม เพื่อตรวจสอบเกณฑ์มาตรฐานในการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อเป็นประจำทุกเดือน และให้รายงานผลการตรวจวิเคราะห์นั้นให้ราชการส่วนท้องถิ่นทราบเป็นประจำภายในวันที่ห้าของเดือน

ข้อ ๒๘ การกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ มีวิธีการดังนี้

(๑) เผาในเตาเผา

(๒) ทำลายเชื้อด้วยไอน้ำ

(๓) ทำลายเชื้อด้วยความร้อน

(๔) วิธีอื่นตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๒๙ การกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยการเผาในเตาเผา ให้ใช้เตาที่มีห้องเผามูลฝอยติดเชื้อและห้องเผาควัน การเผามูลฝอยติดเชื้อให้เผาที่อุณหภูมิไม่ต่ำกว่า ๗๖๐ องศาเซลเซียส และในการเผาควันให้เผาด้วยอุณหภูมิไม่ต่ำกว่า ๑,๐๐๐ องศาเซลเซียส ทั้งนี้ ตามแบบเตาเผาที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดหรือเห็นชอบ และในการเผาต้องมีการควบคุมมาตรฐานอากาศเสียที่ปล่อยออกจากเตาเผาตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

ข้อ ๓๐ การกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยวิธีการทำลายเชื้อด้วยไอน้ำหรือวิธีทำลายเชื้อด้วยความร้อนหรือวิธีอื่นจะต้องดำเนินการให้ได้ตามเกณฑ์มาตราฐานทางชีวภาพโดยมีประสิทธิภาพที่สามารถทำลายเชื้อบัคเตรี เชื้อรา ไวรัส และปาราสิต ในมูลฝอยติดเชื้อได้หมด

ภายหลังการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อด้วยวิธีตามวรรคหนึ่งแล้ว ต้องมีการตรวจสอบเกณฑ์มาตรฐานทางชีวภาพตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๓๑ เศษของมูลฝอยติดเชื้อที่เหลือหลังจากการเผาในเตาเผาหรือที่ผ่านการกำจัดเชื้อแล้ว ให้ดำเนินการกำจัดตามวิธีกำจัดมูลฝอยทั่วไป เว้นแต่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม การกำหนดหลักเกณฑ์ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงว่าด้วยการจัดการมูลฝอยติดเชื้อที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเสนอต่อคณะกรรมการสาธารณสุขและได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓

ใบอนุญาต

ข้อ ๓๒ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการรับทำการขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๓๓ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการขน หรือกำจัดมูลฝอยติดเชื้อโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในเขตราชการส่วนท้องถิ่น จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๔) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๕) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๗) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๘) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล)

(๙) หลักฐานที่แสดงการเป็นผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล)

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตาม

กฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒. ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการแต่ละประเภท

ข้อ ๓๔ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๓๕ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่ อปท. เห็นสมควรโดยสามารถกำหนดจำนวนวันไว้ในข้อบัญญัตินี้)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๓๖ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๓๗ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้

ข้อ ๓๘ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๓๙ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๔๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๔๒ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๔๓ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๔๔ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่การให้บริการขนมูลฝอยติดเชื้อของราชการส่วนท้องถิ่น หรือเขตพื้นที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้บุคคลอื่นดำเนินการแทนจะต้องเสียค่าธรรมเนียมการให้บริการขนและกำจัดมูลฝอยติดเชื้อแก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ทั้งนี้ การจัดเก็บค่าธรรมเนียมการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๔๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๔๖ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
ค่าบริการขั้นสูง

ข้อ ๔๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ดำเนินกิจการตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้จะพึงเรียกเก็บค่าบริการจากผู้ใช้บริการได้ไม่เกินอัตราค่าบริการขั้นสูงตามที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

หมวด ๖
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๘ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ ข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

บทเฉพาะกาล
(ถ้าไม่มีหมวดนี้ให้ตัดออก)

ข้อ .. ..
ข้อ .. ..
ข้อ .. ..

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด**...../**นายอำเภอ**.....**

อัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการขน กำจัด และการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่ขัดกับกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข)

๑. ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ

(ก) ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ เป็นรายเดือน

๑) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๒ กิโลกรัม — เดือนละ .... บาท

๒) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งเกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๒ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๓ ลิตร หรือทุก ๆ ๒ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย — เดือนละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๖.๕ ลิตร หรือเกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

(ข) ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ เป็นครั้งคราว

ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อให้เก็บค่าธรรมเนียมเป็น ๒ รายการ

๑) ค่าบริการ — ครั้งละ .... บาท
(โดยให้กำหนดอัตราตามระยะทางที่เก็บขน)

๒) ค่าขน

ก) กรณีที่มีปริมาณไม่เกิน ๑๐๐ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๑๕ กิโลกรัม — ครั้งละ .... บาท

ข) กรณีที่มีปริมาณเกิน ๑๐๐ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๑๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๐๐ ลิตร หรือทุก ๆ ๑๕ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย — ครั้งละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๕๐ ลิตร หรือไม่เกิน ๗.๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๕๐ ลิตร หรือเกิน ๗.๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

๒. ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

(ก) ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อเป็นรายเดือน

๑) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๒ กิโลกรัม เดือนละ .... บาท

๒) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งเกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๒ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๓ ลิตร หรือทุก ๆ ๒ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย เดือนละ .... บาท (เศษไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๖.๕ ลิตร หรือเกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

(ข) ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อ เป็นครั้งคราว กรณีที่มีปริมาณไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๖.๕ ลิตร หรือทุก ๆ ๑ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย หน่วยละ .... บาท (เศษไม่เกิน ๓.๒๕ ลิตร หรือไม่เกินครึ่งกิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๓.๒๕ ลิตร หรือเกินครึ่งกิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

๓. ใบอนุญาตดำเนินกิจการโดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ

(ก) รับทำการขนมูลฝอยติดเชื้อ ฉบับละ .... บาท

(ข) รับทำการกำจัดมูลฝอยติดเชื้อ ฉบับละ .... บาท

อัตราค่าบริการขั้นสูงการให้บริการขน และกำจัด
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
การจัดการมูลฝอยติดเชื้อ
พ.ศ. ....

---

๑. ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ

(ก) ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ เป็นรายเดือน

๑) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๒ กิโลกรัม — เดือนละ .... บาท

๒) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งเกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๒ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๓ ลิตร หรือทุก ๆ ๒ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย — เดือนละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๖.๕ ลิตร หรือเกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

(ข) ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อ เป็นครั้งคราว

ค่าขนมูลฝอยติดเชื้อให้เก็บค่าบริการเป็น ๒ รายการ

๑) ค่าบริการ — ครั้งละ .... บาท
(โดยให้กำหนดอัตราตามระยะทางที่เก็บขน)

๒) ค่าขน

ก) กรณีที่มีปริมาณไม่เกิน ๑๐๐ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๑๕ กิโลกรัม — ครั้งละ .... บาท

ข) กรณีที่มีปริมาณเกิน ๑๐๐ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๑๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๐๐ ลิตร หรือทุก ๆ ๑๕ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย — ครั้งละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๕๐ ลิตร หรือไม่เกิน ๗.๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๕๐ ลิตร หรือเกิน ๗.๕ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

๒. ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อ

(ก) ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อเป็นรายเดือน

๑) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๒ กิโลกรัม เดือนละ .... บาท

๒) กรณีที่มีปริมาณวันหนึ่งเกิน ๑๓ ลิตร หรือน้ำหนักเกิน ๒ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๑๓ ลิตร หรือทุก ๆ ๒ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย เดือนละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๖.๕ ลิตร หรือเกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

(ข) ค่ากำจัดมูลฝอยติดเชื้อ เป็นครั้งคราว
กรณีที่มีปริมาณไม่เกิน ๖.๕ ลิตร หรือน้ำหนักไม่เกิน ๑ กิโลกรัม ให้คิดเป็นหน่วย ทุก ๆ ๖.๕ ลิตร หรือทุก ๆ ๑ กิโลกรัม ในอัตราต่อหน่วย หน่วยละ .... บาท
(เศษไม่เกิน ๓.๒๕ ลิตร หรือไม่เกินครึ่งกิโลกรัม ให้คิดเป็นครึ่งหน่วย เศษเกิน ๓.๒๕ ลิตร หรือเกินครึ่งกิโลกรัม ให้คิดเป็นหนึ่งหน่วย)

<u>หมายเหตุ</u> ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต

๓) ใบอนุญาต

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต

๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๒ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การจัดการมูลฝอยทั่วไป

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติการจัดการมูลฝอยทั่วไป
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

เหตุผล

โดยที่การจัดการมูลฝอยทั่วไปที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน การจัดการมูลฝอยทั่วไปที่เหมาะสมและถูกสุขลักษณะจะควบคุมและป้องกันไม่ให้มีการแพร่กระจายของโรคและไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อประชาชน และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งการจัดการมูลฝอยทั่วไปมีขั้นตอนการดำเนินการหลายขั้นตอนตั้งแต่การเก็บ ขน กำจัด หรือหาประโยชน์จากการจัดการมูลฝอยทั่วไป สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการมูลฝอยทั่วไป หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน กำจัด หรือหาประโยชน์จากการจัดการมูลฝอยทั่วไปโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ และอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยทั่วไปของราชการส่วนท้องถิ่นและอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน กำจัด หรือหาประโยชน์จากการจัดการมูลฝอยทั่วไปโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

การจัดการมูลฝอยทั่วไป

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการมูลฝอยทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๔/๒ และ มาตรา ๓๔/๓ แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๒๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ....”

/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....การจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u>

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“มูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ หรือซากสัตว์ รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น แต่ไม่รวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และสิ่งของที่ไม่ใช้แล้วหรือของเสียทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน ของเสียจากวัตถุดิบ ของเสียที่เกิดขึ้นในกระบวนการผลิต ของเสียที่เป็นผลิตภัณฑ์เสื่อมคุณภาพ และของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

“ผู้ก่อให้เกิดมูลฝอยทั่วไป” หมายความว่า ประชาชน และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร สถานประกอบการ สถานบริการ โรงงานอุตสาหกรรม ตลาด หรือสถานที่ใด ๆ ที่เป็นแหล่งกำเนิดมูลฝอยทั่วไป

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐ หรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยทั่วไปในเขตพื้นที่ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือทำร่วมกับราชการส่วนท้องถิ่น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีเทศบาล...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“ข้อบัญญัติ” หมายความว่า เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ การเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยทั่วไปในเขตพื้นที่ของราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น แต่ไม่รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นจะมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเอกชนเป็นผู้ดำเนินการหรือทำร่วมกับราชการส่วนท้องถิ่นก็ได้

มูลฝอยทั่วไปที่จัดเก็บได้ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายตามวรรคสอง ซึ่งดำเนินการจัดเก็บย่อมมีอำนาจนำไปดำเนินการใช้หรือหาประโยชน์ได้ตามข้อตกลงที่ทำไว้ระหว่างกัน

การจัดการของเสียอันตรายและของเสียไม่อันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน เว้นแต่ในกรณีที่มีของเสียอันตรายหรือของเสียไม่อันตรายปนอยู่กับมูลฝอยที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดเก็บ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหาร

ส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายให้จัดเก็บแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานมาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานต่อไป เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวหากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานนั้นยังมิได้ดำเนินการ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายให้จัดเก็บดำเนินการกับมูลฝอยนั้นตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๖ การจัดการมูลฝอยทั่วไป ให้ราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยจัดให้มีระบบจัดการและกำจัดมูลฝอยที่มีประสิทธิภาพ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ด้านอื่น ๆ ได้

ข้อ ๗ ราชการส่วนท้องถิ่นต้องรณรงค์สร้างความรับรู้ ความเข้าใจ และจิตสำนึกให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการลดปริมาณ และคัดแยกมูลฝอยทั่วไปเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ มีความตระหนักรู้และรับผิดชอบในการจัดการมูลฝอยทั่วไป ณ แหล่งกำเนิด รวมตลอดทั้งเปิดเผยข้อมูลและรายงานผลการดำเนินงานให้ประชาชนทราบ

ข้อ ๘ ในการจัดการมูลฝอยทั่วไป ผู้ดำเนินการต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ควบคุมกำกับในการจัดการมูลฝอยทั่วไปอย่างน้อยสองคนและมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ข้อ ๙ นอกจากการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือมาตรฐานการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยทั่วไปที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัตินี้ และในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือมาตรฐานไว้เป็นการเฉพาะให้เป็นหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือมาตรฐานนั้นด้วย

หมวด ๒
การเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอยทั่วไป

ส่วนที่ ๑
การเก็บและขนมูลฝอยทั่วไป

ข้อ ๑๐ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยไว้ในที่สาธารณะและสถานสาธารณะให้เพียงพอและเหมาะสมกับประเภท ปริมาณมูลฝอย และกิจกรรมในสถานที่นั้น โดยอย่างน้อยต้องมีภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

ราชการส่วนท้องถิ่นต้องจัดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่เอกชนที่เปิดให้ประชาชนเข้าไปได้จัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยตามวรรคหนึ่ง

เพื่อประโยชน์ในการเก็บมูลฝอย ให้ผู้ก่อให้เกิดมูลฝอยคัดแยกมูลฝอยอย่างน้อยเป็นมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน โดยให้คัดแยกมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ออกจากมูลฝอยทั่วไปด้วย

ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้มีการคัดแยกมูลฝอยอินทรีย์หรือมูลฝอยประเภทอื่นออกจากมูลฝอยทั่วไปก็ได้

ข้อ ๑๑ ถุงหรือภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ถุงสำหรับบรรจุมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ต้องเป็นถุงพลาสติกหรือถุงที่ทำจากวัสดุอื่นที่มีความเหนียว ทนทาน ไม่ฉีกขาดง่าย ไม่รั่วซึม ขนาดเหมาะสม และสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก

(๒) ภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ต้องทำจากวัสดุที่ทำความสะอาดง่าย มีความแข็งแรง ทนทาน ไม่รั่วซึม มีฝาปิดมิดชิด สามารถป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรคได้ ขนาดเหมาะสม สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก และง่ายต่อการถ่ายและเทมูลฝอย

ถุงหรือภาชนะสำหรับบรรจุมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ตามวรรคหนึ่ง ให้ระบุข้อความที่ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ โดยมีขนาดและสีของข้อความที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้ โดยมีสีเฉพาะสำหรับภาชนะรองรับมูลฝอยแต่ละประเภท ดังนี้

(๑) สีน้ำเงิน สำหรับมูลฝอยทั่วไป

(๒) สีเขียว สำหรับมูลฝอยอินทรีย์

(๓) สีเหลือง สำหรับมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่

(๔) สีส้ม สำหรับมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

เพื่อความปลอดภัยอาจจัดภาชนะรองรับมูลฝอยตามวรรคหนึ่งให้มีลักษณะโปร่งใสก็ได้

ข้อ ๑๒ ให้ผู้ก่อให้เกิดมูลฝอย บรรจุมูลฝอยทั่วไปหรือมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ในถุงหรือภาชนะบรรจุสำหรับบรรจุมูลฝอย ในกรณีบรรจุในถุงต้องบรรจุในปริมาณที่เหมาะสม และมัดหรือปิดปากถุงให้แน่น เพื่อป้องกันการหกหล่นของมูลฝอยดังกล่าว กรณีบรรจุในภาชนะบรรจุต้องบรรจุในปริมาณที่เหมาะสม และมีการทำความสะอาดภาชนะบรรจุนั้นเป็นประจำสม่ำเสมอ

ข้อ ๑๓ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารอยู่อาศัยรวม อาคารชุด หอพัก หรือโรงแรมที่มีจำนวนห้องพักตั้งแต่แปดสิบห้องขึ้นไป หรือมีพื้นที่ใช้สอยมากกว่าสี่พันตารางเมตรขึ้นไป หรือเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร สถานประกอบการ สถานบริการ โรงงานอุตสาหกรรม ตลาด หรือสถานที่ใด ๆ ที่มีปริมาณมูลฝอยทั่วไปตั้งแต่สองลูกบาศก์เมตรต่อวัน จัดให้มีที่พักรวมมูลฝอยทั่วไป ภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ หรือภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ ที่มีขนาดใหญ่ที่เป็นไปตามข้อ ๑๔ ข้อ ๑๕ หรือข้อ ๑๖ ตามความเหมาะสมหรือตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๑๔ ที่พักรวมมูลฝอยทั่วไป ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นอาคารหรือเป็นห้องแยกเป็นสัดส่วนเฉพาะที่มีการป้องกันน้ำฝน หรือภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ที่มีขนาดใหญ่ตามข้อ ๑๖ ที่สามารถบรรจุมูลฝอยได้ไม่น้อยกว่าสองวัน

(๒) มีพื้นและผนังของอาคารหรือห้องแยกตาม (๑) ต้องเรียบ มีการป้องกันน้ำซึมหรือน้ำเข้า ทำด้วยวัสดุที่ทนทาน ทำความสะอาดง่าย สามารถป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรค และมีการระบายอากาศ

(๓) มีรางหรือท่อระบายน้ำเสียหรือระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อรวบรวมน้ำเสียไปจัดการตามที่กฎหมายกำหนด

(๔) มีประตูกว้างเพียงพอให้สามารถเคลื่อนย้ายมูลฝอยได้โดยสะดวก

(๕) มีการกำหนดขอบเขตบริเวณที่ตั้งสถานที่พักรวมมูลฝอยทั่วไป มีข้อความที่มีขนาดเห็นได้ชัดเจนว่า “ที่พักรวมมูลฝอยทั่วไป” และมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

ที่พักรวมมูลฝอยทั่วไปต้องตั้งอยู่ในสถานที่สะดวกต่อการเก็บรวบรวมและขนถ่ายมูลฝอยทั่วไป และอยู่ห่างจากแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคและสถานที่ประกอบหรือปรุงอาหาร ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๑๕ ภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่สำหรับสถานที่ตาม ข้อ ๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) ทำจากวัสดุที่ทำความสะอาดง่าย มีความแข็งแรง ทนทาน ไม่รั่วซึม มีฝาปิดมิดชิด สามารถป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรคได้ ขนาดเหมาะสม สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก และง่ายต่อการถ่ายและเทมูลฝอย

(๒) มีข้อความว่า “มูลฝอยทั่วไป” หรือ “มูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่” แล้วแต่กรณี และมีขนาดและสีของข้อความที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

ข้อ ๑๖ ภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งมีปริมาตรตั้งแต่สองลูกบาศก์เมตรขึ้นไป ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) มีความแข็งแรง ทนทาน ไม่รั่วซึม มีลักษณะปิดมิดชิด สามารถป้องกันสัตว์ และแมลงพาหะนำโรคได้ สะดวกต่อการขนถ่ายมูลฝอย และสามารถล้างทำความสะอาดได้ง่าย มีระบบรวบรวมและป้องกันน้ำชะมูลฝอยไหลปนเปื้อนสู่สิ่งแวดล้อม

(๒) มีการทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง

ภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปและมูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ที่มีขนาดใหญ่ต้องตั้งอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม สะดวกต่อการขนย้ายและไม่กีดขวางเส้นทางจราจร แยกเป็นสัดส่วนเฉพาะ พื้นฐานเรียบ มั่นคงแข็งแรง ทำความสะอาดง่าย มีรางหรือท่อระบายน้ำทิ้งหรือระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อรวบรวมน้ำเสียไปจัดการตามที่กฎหมายกำหนด และอยู่ห่างจากแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคและสถานที่ประกอบหรือปรุงอาหารตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๑๗ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยหรือภาชนะรองรับมูลฝอยที่มีขนาดใหญ่ไว้ในที่สาธารณะและสถานสาธารณะให้เพียงพอและเหมาะสมกับประเภท ปริมาณมูลฝอย และกิจกรรมในสถานที่นั้น โดยอย่างน้อยต้องมีภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไป มูลฝอยนำกลับมาใช้ใหม่ และมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

ข้อ ๑๘ ห้ามมิให้ผู้ใดถ่าย เท ทิ้งมูลฝอยในที่สาธารณะและสถานสาธารณะ นอกจากถ่าย เท ทิ้งในภาชนะรองรับมูลฝอยที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้

ข้อ ๑๙ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นประกาศกำหนดวัน เวลา สถานที่ และเส้นทางการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปให้ผู้ก่อให้เกิดมูลฝอยทราบล่วงหน้าเป็นเวลาพอสมควร

ในกรณีมีเหตุผลความจำเป็นทำให้ไม่สามารถเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปตามประกาศในวรรคหนึ่งได้ ให้แจ้งผู้ก่อให้เกิดมูลฝอยทราบล่วงหน้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดภายในเวลาอันสมควร

ข้อ ๒๐ การเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปให้บรรจุไว้ในอุปกรณ์หรือยานพาหนะซึ่งกันน้ำและปิดอย่างมิดชิด รวมทั้งจัดการป้องกันไม่ให้มูลฝอยทั่วไป น้ำ หรือสิ่งอื่นอันเกิดจากมูลฝอยทั่วไปตกหล่นรั่วไหลออกจากอุปกรณ์หรือยานพาหนะนั้น และต้องดำเนินการอย่างรวดเร็ว โดยระมัดระวังไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการจราจร สุขภาพ อนามัย หรือคุณภาพชีวิตของประชาชน

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่ผู้ดำเนินการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปจัดให้มีสถานที่คัดแยกมูลฝอย ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) เป็นพื้นที่เฉพาะ มีขนาดเพียงพอ เหมาะสม สามารถรองรับมูลฝอยที่จะนำเข้ามาคัดแยกได้ มีการรักษาบริเวณโดยรอบให้สะอาดและเป็นระเบียบอยู่เสมอ

(๒) มีแสงสว่างเพียงพอสามารถมองเห็นวัตถุต่าง ๆ ได้ชัดเจน

(๓) มีการระบายอากาศเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

(๔) จัดให้มีห้องน้ำ ห้องส้วม อ่างล้างมือที่สะอาด เพียงพอ สำหรับใช้งานและชำระล้างร่างกาย

(๕) มีการป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรค

(๖) มีการป้องกันฝุ่นละออง กลิ่น เสียง ความสั่นสะเทือน หรือการดำเนินการที่อาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด

(๗) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอัคคีภัย และมีการบำรุงรักษาให้พร้อมใช้งานตลอดเวลา

(๘) มีระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย และน้ำทิ้งที่ระบายออกสู่ภายนอกเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด

ในกรณีวิสาหกิจชุมชนหรือกลุ่มชุมชนดำเนินการคัดแยกมูลฝอยในลักษณะที่ไม่เป็นการค้าหรือแสวงหากำไร ต้องแจ้งราชการส่วนท้องถิ่นที่วิสาหกิจชุมชนหรือกลุ่มชุมชนนั้นตั้งอยู่ และให้ราชการส่วนท้องถิ่นกำกับดูแลการดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

ข้อ ๒๒ ผู้ดำเนินการเก็บและขนมูลฝอยทั่วไปต้องจัดให้มีผู้ปฏิบัติงานซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการเก็บรวบรวมและคัดแยกมูลฝอย และขนมูลฝอย โดยต้องจัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมสำหรับผู้ปฏิบัติงานดังกล่าว อุปกรณ์หรือเครื่องมือป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน อุปกรณ์และเครื่องมือป้องกันอัคคีภัย ตลอดจนเครื่องมือปฐมพยาบาลไว้ประจำรถขนมูลฝอยด้วย

ผู้ปฏิบัติงานตามวรรคหนึ่ง ต้องได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี และได้รับความรู้ด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๒๓ ห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการหรือผู้ครอบครองโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นแหล่งกำเนิดมูลฝอยทิ้งสิ่งของที่ไม่ใช้แล้วหรือของเสียทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน ของเสียจากวัตถุดิบ ของเสียที่เกิดขึ้นในกระบวนการผลิต ของเสียที่เป็นผลิตภัณฑ์เสื่อมคุณภาพ และของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานปะปนกับมูลฝอยทั่วไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๒๔ ผู้ดำเนินการขนมูลฝอยทั่วไป ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) แยกขนมูลฝอยและขนตามวัน เวลา สถานที่ และเส้นทางการเก็บและขนมูลฝอยที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดตามข้อ ๑๙

(๒) จัดให้มีมาตรการควบคุมกำกับการขนมูลฝอยเพื่อป้องกันการลักลอบทิ้งมูลฝอย

(๓) ใช้ยานพาหนะขนมูลฝอยทั่วไปที่มีลักษณะตามที่กำหนดในข้อ ๒๕ และต้องดูแลยานพาหนะดังกล่าวที่ใช้ในการขนมูลฝอยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) มีการล้างทำความสะอาดยานพาหนะและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขนมูลฝอยเป็นประจำทุกวัน โดยสถานที่ล้างทำความสะอาดดังกล่าวต้องมีลักษณะเป็นพื้นเรียบ แข็งแรง ทนทาน มีความลาดเอียง น้ำไม่ท่วมขัง ทำความสะอาดง่าย มีรางหรือท่อระบายน้ำเสียหรือระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อรวบรวมน้ำเสียไปจัดการตามที่กฎหมายกำหนด และมีการป้องกันเหตุรำคาญและผลกระทบต่อสุขภาพ

(ข) จัดให้มีบริเวณที่จอดเก็บยานพาหนะขนมูลฝอยทั่วไปมีขนาดกว้างขวางเพียงพอ และมีการดูแลทำความสะอาดบริเวณดังกล่าวเป็นประจำ

ข้อ ๒๕ ยานพาหนะขนมูลฝอยทั่วไปต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ตัวถังบรรจุมูลฝอยมีความแข็งแรงทนทาน ไม่รั่วซึม มีลักษณะปกปิด ง่ายต่อการบรรจุ ขนถ่าย และทำความสะอาด ระดับตัวถังไม่สูงเกินไปหรืออยู่ในระดับที่ปลอดภัยต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในขณะขนถ่ายมูลฝอย

(๒) มีการป้องกันหรือติดตั้งภาชนะรองรับน้ำจากมูลฝอยเพื่อมิให้รั่วไหลตลอดการปฏิบัติงานและสามารถนำน้ำเสียจากมูลฝอยไปบำบัดในระบบบำบัดน้ำเสีย

(๓) มีสัญลักษณ์หรือสัญญาณไฟติดไว้ประจำยานพาหนะชนิดไม่ก่อให้เกิดความรำคาญสามารถมองเห็นได้ในระยะไกล และเปิดให้สัญญาณตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติงาน

กรณีบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งได้รับมอบจากราชการส่วนท้องถิ่นให้เป็นผู้ดำเนินการเก็บขนหรือกำจัดมูลฝอยทั่วไปภายใต้การดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น ให้บุคคลหรือนิติบุคคลนั้นแสดงชื่อราชการส่วนท้องถิ่นด้วยตัวหนังสือที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างทั้งสองด้านของยานพาหนะขนมูลฝอย พร้อมกับแสดงแผ่นป้ายขนาดที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ระบุชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลหรือนิติบุคคลนั้นไว้ที่ยานพาหนะขนมูลฝอยในบริเวณที่บุคคลภายนอกสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

กรณีบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ผู้ได้รับอนุญาตแสดงชื่อบุคคลหรือนิติบุคคล เลขที่ใบอนุญาตของบริษัทด้วยตัวหนังสือที่มีขนาดสามารถมองเห็นได้ชัดเจนไว้ที่ภายนอกตัวถังด้านข้างทั้งสองด้านของยานพาหนะขนมูลฝอย พร้อมกับแสดงแผ่นป้ายขนาดที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน

ระบุชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลหรือนิติบุคคลนั้นไว้ที่ยานพาหนะขนมูลฝอยในบริเวณที่บุคคลภายนอกสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ข้อ ๒๖ ในกรณีที่มีความจำเป็น ผู้ดำเนินการขนมูลฝอยทั่วไปอาจจัดให้มีสถานีขนถ่ายมูลฝอยก็ได้ สถานีขนถ่ายมูลฝอยทั่วไปตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) เป็นอาคาร ที่มีการป้องกันน้ำซึมหรือน้ำเข้า มีการระบายอากาศ มีแสงสว่างที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และมีขนาดเหมาะสมกับปริมาณมูลฝอยที่ต้องพักรอการขนถ่าย

(๒) มีการป้องกันสัตว์และแมลงพาหะนำโรค ฝุ่นละออง กลิ่น เสียง ความสั่นสะเทือน หรือการดำเนินการที่อาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๓) มีระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย และน้ำทิ้งที่ระบายออกสู่ภายนอกเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่อาคารที่ไม่ถูกบังคับให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย

ส่วนที่ ๒
การกำจัดมูลฝอยทั่วไป

ข้อ ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการกำจัดมูลฝอยทั่วไป ให้คัดแยกมูลฝอยที่จัดเก็บได้ออกเป็นมูลฝอยที่ย่อยสลายง่าย มูลฝอยที่ย่อยสลายยาก และมูลฝอยที่ไม่ย่อยสลาย ก่อนนำไปกำจัด ทั้งนี้ การกำจัดให้ทำตามความเหมาะสมกับลักษณะทางกายภาพและคุณสมบัติของมูลฝอยนั้น หรือสอดคล้องกับสภาพภูมิสังคม และระมัดระวังให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน ชุมชน และสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมและสามารถพึ่งพาตนเองในการกำจัดมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด

ข้อ ๒๘ ผู้ดำเนินการกำจัดมูลฝอยทั่วไป ต้องจัดให้มีผู้ปฏิบัติงานซึ่งทำหน้าที่กำจัดมูลฝอย และจัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมสำหรับผู้ปฏิบัติงานดังกล่าว อุปกรณ์หรือเครื่องมือป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน อุปกรณ์และเครื่องมือป้องกันอัคคีภัย ตลอดจนเครื่องมือปฐมพยาบาลติดตั้งไว้ในบริเวณสถานที่กำจัดมูลฝอยด้วย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่กำจัดมูลฝอยทั่วไปตามวรรคหนึ่ง ต้องได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี และผ่านการฝึกอบรมให้มีความรู้ด้านสุขอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๒๙ การกำจัดมูลฝอยทั่วไปต้องดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) กำจัดมูลฝอยโดยวิธีหนึ่งวิธีใดตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ โดยให้ศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ก่อนทำการก่อสร้างระบบกำจัดมูลฝอย และมีมาตรการควบคุมกำกับการดำเนินงานกำจัดมูลฝอยในแต่ละวิธีให้เป็นไปตามสุขลักษณะการจัดการมูลฝอยเพื่อป้องกันไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อม

(๒) ไม่นำสิ่งของที่ไม่ใช้แล้วหรือของเสียทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน ของเสียจากวัตถุดิบ ของเสียที่เกิดขึ้นในกระบวนการผลิต ของเสียที่เป็นผลิตภัณฑ์เสื่อมคุณภาพ และของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน มูลฝอยติดเชื้อ และมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนมากำจัดร่วมกับมูลฝอยตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๓๐ การกำจัดมูลฝอยทั่วไป ให้ดำเนินการตามวิธีการหนึ่งหรือหลายวิธีดังนี้

(๑) การฝังกลบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล

(๒) การหมักทำปุ๋ยหรือก๊าซชีวภาพ

(๓) การกำจัดด้วยพลังงานความร้อน

(๔) การแปรสภาพเป็นเชื้อเพลิงหรือพลังงาน

(๕) วิธีอื่นตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด หรือคณะกรรมการจังหวัดให้คำแนะนำ

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจังหวัดอาจให้คำแนะนำราชการส่วนท้องถิ่นตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๓๑ การดำเนินการกำจัดมูลฝอยตามข้อ ๓๐ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้กฎกระทรวงซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อแนะนำเพิ่มเติม การกำหนดหลักเกณฑ์ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเสนอต่อคณะกรรมการสาธารณสุขและได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓
การมอบหมายให้เก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอย

ข้อ ๓๒ การมอบหมายให้เก็บ ขน หรือกำจัดมูลฝอยให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดการมูลฝอย

หมวด ๔
การดำเนินการ ใช้ และหาประโยชน์

ข้อ ๓๓ การดำเนินการ ใช้ และหาประโยชน์ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดการมูลฝอย

หมวด ๕
ใบอนุญาต

ข้อ ๓๔ ผู้ใดประสงค์จะดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน กำจัด หรือหาประโยชน์จากการจัดการมูลฝอยทั่วไปโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ใบอนุญาตที่ออกให้ตามวรรคหนึ่งให้มีอายุดังต่อไปนี้

(๑) ใบอนุญาตการรับทำการเก็บและขนมูลฝอยให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

(๒) ใบอนุญาตการกำจัดมูลฝอยให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

(๓) ใบอนุญาตการหาประโยชน์จากการจัดการมูลฝอยให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ผู้ใดได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว

ข้อ ๓๕ ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตตามข้อ ๓๔ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดมูลฝอย (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการแต่ละประเภท

ข้อ ๓๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้องครบถ้วนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการทันที หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้นให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาต หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาต หรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๓๗ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่ อปท. เห็นสมควรโดยสามารถกำหนดจำนวนวันไว้ในข้อบัญญัตินี้)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๓๘ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้

ข้อ ๓๙ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

หมวด ๖
ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๔๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บ ขน และกำจัดมูลฝอย และค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

หมวด ๗
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๒ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)

(.....)

นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน และกำจัด และการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....
การจัดการมูลฝอยทั่วไป
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่ขัดกับกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง และกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข)

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต

๓) ใบอนุญาต

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต

๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๓ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเรื่อง การจัดการสิ่งปฏิกูล

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติการจัดการสิ่งปฏิกูล
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูล

เหตุผล

โดยที่การจัดการสิ่งปฏิกูลที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน การจัดการสิ่งปฏิกูลที่เหมาะสมและถูกสุขลักษณะจะควบคุมและป้องกันไม่ให้มีการแพร่กระจายของโรคและไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อประชาชน และไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ซึ่งการจัดการสิ่งปฏิกูลมีขั้นตอนการดำเนินการหลายขั้นตอนตั้งแต่การเก็บ ขน และกำจัด สมควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการสิ่งปฏิกูล หลักเกณฑ์การอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ และอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลของราชการส่วนท้องถิ่นและอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

การจัดการสิ่งปฏิกูล

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม(กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๔/๒ และมาตรา ๓๔/๓ แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๒๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้ เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....การจัดการสิ่งปฏิกูล พ.ศ. ....” /ข้อบัญญัตินี้ เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....การจัดการสิ่งปฏิกูล พ.ศ. ....

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน/ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะของคน หรือสิ่งอื่นใดที่ปนเปื้อนอุจจาระหรือปัสสาวะ

“การจัดการสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า กระบวนการดำเนินการตั้งแต่ระบบการรองรับการขนและการกำจัดสิ่งปฏิกูล

“ส้วม” หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้สำหรับขับถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะ และให้หมายความรวมถึงระบบรองรับสิ่งปฏิกูล

“ส้วมสาธารณะ” หมายความว่า ส้วมที่จัดไว้เพื่อให้บริการเป็นการทั่วไปในสถานที่ต่าง ๆ ทั้งกรณีที่มีการจัดเก็บค่าบริการและไม่จัดเก็บค่าบริการ และให้หมายความรวมถึงส้วมที่จัดไว้เพื่อให้บริการภายในหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานของเอกชน

“ส้วมเคลื่อนที่” หมายความว่า ส้วมที่ติดตั้งในยานพาหนะหรือแพ

“ส้วมชั่วคราว” หมายความว่า ส้วมที่ไม่ได้สร้างเป็นการถาวร และให้หมายความรวมถึงส้วมประกอบสำเร็จรูป

“การขนสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า การสูบสิ่งปฏิกูลจากถังเก็บกักสิ่งปฏิกูลหรือระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลแบบติดกับที่ แล้วนำไปยังระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลรวม

“ถังเก็บกักสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า ถังหรือบ่อที่มีลักษณะมิดชิด น้ำซึมผ่านไม่ได้เพื่อใช้เป็นที่รองรับสิ่งปฏิกูลจากส้วมก่อนการขนหรือการกำจัดสิ่งปฏิกูล

“การกำจัดสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า การบำบัด การปรับปรุงหรือแปรสภาพสิ่งปฏิกูลให้ปราศจากมลภาวะ สภาพอันน่ารังเกียจ หรือการก่อให้เกิดโรค เพื่อนำไปใช้ประโยชน์หรือทำลาย

“ระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลแบบติดกับที่” หมายความว่า กระบวนการกำจัดสิ่งปฏิกูลสำหรับอาคารประเภทต่าง ๆ เช่น บ้านพักอาศัย อาคารชุด โรงเรียน โรงพยาบาล โรงแรมหรือกลุ่มอาคาร

“ระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลรวม” หมายความว่า กระบวนการกำจัดสิ่งปฏิกูลที่รวบรวมจากระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลแบบติดกับที่ ส้วมเคลื่อนที่ หรือจากสถานที่ต่าง ๆ มากำจัดรวม

“กากตะกอน” หมายความว่า ส่วนที่เป็นของแข็งซึ่งเหลือจากการกำจัดสิ่งปฏิกูล

“ผู้มีหน้าที่จัดการสิ่งปฏิกูล หมายความว่า

(๑) ราชการส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง

(๒) ราชการส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจดำเนินการร่วมกับหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง

(๓) ราชการส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจดำเนินการร่วมกับราชการส่วนอื่นตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง

(๔) ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากราชการส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม

(๕) ผู้ที่ได้รับใบอนุญาต

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ การเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลในเขตพื้นที่ของราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น แต่ไม่รวมถึงองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นจะมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเอกชนเป็นผู้ดำเนินการหรือทำร่วมกับราชการส่วนท้องถิ่นก็ได้

สิ่งปฏิกูลที่จัดเก็บได้ ราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายตามวรรคสอง ซึ่งดำเนินการจัดเก็บย่อมมีอำนาจนำไปดำเนินการใช้หรือหาประโยชน์ได้ตามข้อตกลงที่ทำไว้ระหว่างกัน

การจัดการของเสียอันตรายและของเสียไม่อันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน เว้นแต่ในกรณีที่มีของเสียอันตรายหรือของเสียไม่อันตรายปนอยู่กับสิ่งปฏิกูลที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดเก็บ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายให้จัดเก็บแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานมาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานต่อไป เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวหากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานนั้นยังมิได้ดำเนินการ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือเอกชนที่ได้รับมอบหมายให้จัดเก็บดำเนินการกับสิ่งปฏิกูลนั้นตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะมอบให้บุคคลอื่นดำเนินการขนสิ่งปฏิกูลแทน หรือจะอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินกิจการขนสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนดเขตพื้นที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้บุคคลอื่นดำเนินการขนสิ่งปฏิกูลแทน หรือเขตพื้นที่การอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินกิจการขนสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี และเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ

ข้อ ๗ ห้ามมิให้ผู้ใดถ่าย เท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูล นอกจากถ่าย เท ทิ้ง หรือกำจัด ณ สถานที่หรือตามวิธีที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดหรือจัดให้

ข้อ ๘ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือราชการส่วนท้องถิ่นร่วมกับหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่ดำเนินการภายใต้ข้อตกลงร่วมกัน และบุคคลซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น รวมทั้งบุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ดำเนินกิจการรับทำการขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ แล้วแต่กรณี ต้องดำเนินการ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีการจัดงานมหรสพ งานเทศกาล งานแสดงสินค้า การชุมนุม การชุมนุมสาธารณะหรือกิจกรรมอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกันซึ่งใช้เวลาในการดำเนินการตั้งแต่สามชั่วโมงขึ้นไป ผู้จัดหรือ

ผู้รับผิดชอบการดำเนินการดังกล่าว ต้องจัดให้มีส้วม ส้วมสาธารณะ ส้วมเคลื่อนที่ หรือส้วมชั่วคราวที่ถูกสุขลักษณะตามกฎกระทรวงสุขลักษณะการจัดการสิ่งปฏิกูลออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี สำหรับให้บริการอย่างเพียงพอ

เมื่อการดำเนินการตามวรรคหนึ่งเสร็จสิ้น ในกรณีที่มีการติดตั้งส้วมเคลื่อนที่หรือส้วมชั่วคราว ให้ผู้จัดหรือผู้รับผิดชอบรื้อถอนและปรับสภาพพื้นที่บริเวณดังกล่าวให้เรียบร้อยและถูกสุขลักษณะ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีหน้าที่และอำนาจตรวจสอบความเรียบร้อยในการรื้อถอนและปรับสภาพพื้นที่ดังกล่าว หากพบว่าไม่ถูกสุขลักษณะให้ออกคำสั่งให้ผู้จัดหรือผู้รับผิดชอบปรับปรุงแก้ไขได้

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่เกิดสาธารณภัยตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หรือเกิดเหตุฉุกเฉิน ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานของรัฐจัดให้มีส้วมเคลื่อนที่หรือส้วมชั่วคราวที่ถูกสุขลักษณะตามกฎกระทรวงแล้วแต่กรณี สำหรับให้บริการตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๒
หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการเกี่ยวกับสุขลักษณะในการจัดการสิ่งปฏิกูล

(ในหมวด ๒ นี้ ให้กำหนดตามกฎกระทรวงสุขลักษณะการจัดการสิ่งปฏิกูล พ.ศ. ๒๕๖๑ และเรียงลำดับข้อต่อจากข้อ ๑๐ โดยแบ่งเป็น ส่วนที่ ๑ สุขลักษณะของส้วม ข้อ ๑๑-๑๒ ส่วนที่ ๒ สุขลักษณะในการขนส่งสิ่งปฏิกูล ข้อ ๑๓-๑๖ ส่วนที่ ๓ สุขลักษณะในการกำจัดสิ่งปฏิกูล ข้อ ๑๗-๒๑)

ข้อแนะนำเพิ่มเติม การกำหนดหลักเกณฑ์ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเสนอต่อคณะกรรมการสาธารณสุขและได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๒๒ ผู้ใดประสงค์จะดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน กำจัด หรือหาประโยชน์จากการจัดการสิ่งปฏิกูลโดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ใบอนุญาตที่ออกให้ตามวรรคหนึ่งให้มีอายุดังต่อไปนี้

(๑) ใบอนุญาตการรับทำการเก็บและขนสิ่งปฏิกูลให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

(๒) ใบอนุญาตการกำจัดสิ่งปฏิกูลให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

(๓) ใบอนุญาตการหาประโยชน์จากการจัดการสิ่งปฏิกูลให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ผู้ใดได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว

ข้อ ๒๓ ผู้ใดประสงค์จะขอรับใบอนุญาตตามข้อ ๒๒ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๒๔ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้องครบถ้วนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการทันที หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้นให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาต หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาต หรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๒๕ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่ อปท. เห็นสมควรโดยสามารถกำหนดจำนวนวันไว้ในข้อบัญญัตินี้)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๒๖ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้

ข้อ ๒๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๒๘ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียม

ข้อ ๒๙ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลและค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๓๐ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการขน กำจัด และการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
การจัดการสิ่งปฏิกูล
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมต้องไม่ขัดกับกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง และกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข)

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต

๓) ใบอนุญาต

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต

๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๔ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทให้เหมาะสมกับสภาพการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ในชุมชนจะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญจากสัตว์เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และสามารถป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ สมควรกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....ข้อบัญญัติองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.....

ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u>

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้มีสิทธิเป็นเจ้าของสัตว์นั้นรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์นั้นด้วย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นดังต่อไปนี้เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

(๑) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด ดังนี้

๑.๑) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์ เช่น หมู ไก่ นก เป็นต้น)*.....อย่างเด็ดขาด

๑.๒) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์*.....อย่างเด็ดขาด

๑.๓) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์)*.....อย่างเด็ดขาด

๑.๔) .....ฯลฯ.....

(๒) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

๒.๑) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์ เช่น สุนัข หมู ไก่ นก เป็นต้น)*.....เกินจำนวน.....ตัว

๒.๒) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์)*.....เกินจำนวน.....ตัว

๒.๓) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์)*.....เกินจำนวน.....ตัว

๒.๔) .....ฯลฯ.....

(๓) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

๓.๑) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์ เช่น สุนัข แมว เป็นต้น)*.....ต้องดำเนินการ.....*(โปรดระบุมาตรการที่จะกำหนด เช่น การเลี้ยงสุนัข แมว ต้องฉีดวัคซีนป้องโรคพิษสุนัขบ้า การนำสุนัขออกนอกสถานที่พักต้องมีการผูกเชือกหรืออุปกรณ์ควบคุมได้ด้วย เป็นต้น)*.....

๓.๒) .....*(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)*.....เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อย..... *(โปรดระบุชนิดหรือประเภทสัตว์)*.....ต้องดำเนินการ.....*(โปรดระบุมาตรการที่จะกำหนด)*.....

๓.๓) .....ฯลฯ.....

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในเรื่องนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมเรื่องนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมเรื่องนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมเรื่องนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมเรื่องนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ข้อ ๕ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่นหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

กรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

กรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๖ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๗ .....*(ระบุเพิ่มเติมกรณีมีบทเฉพาะกาล).....*

ข้อ ๘ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)

(.....)

นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)

(.....)

ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

๒.๕ ควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบ (ร่าง) **เทศบัญญัติ**เทศบาล.....
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว
พ.ศ. ...

หลักการ

*ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

**ในกรณีที่ออกเทศบัญญัติใหม่ให้ใช้ถ้อยคำ "ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว" และในกรณีปรับปรุงเทศบัญญัติให้ใช้ถ้อยคำ "ให้ปรับปรุงเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว"*

เหตุผล

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวให้เหมาะสมกับสภาพการของพื้นที่ในชุมชนจะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญจากสุนัขและแมว เพื่อประโยชน์ในการรักษาความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และสามารถป้องกันอันตรายจากโรคพิษสุนัขบ้า หรือโรคระบาดที่เกิดจากสุนัขและแมว สมควรกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว จึงตราเทศบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล..... โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล..... และผู้ว่าราชการจังหวัด จึงตราเทศบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า "เทศบัญญัติเทศบาล..... เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว พ.ศ. ....."

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล..... ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาล..... แล้วเจ็ดวัน

**ข้อ ๓ ในกรณีที่มีเทศบัญญัติอื่นที่ขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัติฉบับนี้ ให้ใช้เทศบัญญัติฉบับนี้แทน

***ในกรณีที่ออกบัญญัติใหม่ให้ตัดข้อ ๓ ออก “ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว” และในกรณีปรับปรุงเทศบัญญัติให้ใช้ถ้อยคำ “ให้ปรับปรุงเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว”*

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

"การเลี้ยงสุนัข และแมว" หมายความว่า กรรมวิธีหรือวิธีการที่จะดูแลสุนัข และแมว ให้เจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้ในสถานที่เลี้ยงสัตว์ หรือสถานที่อื่นใด

"การปล่อยสุนัข และแมว" หมายความว่า การเลี้ยงสุนัข และแมวในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยง รวมทั้งการสละการครอบครองสุนัข และแมว

"สถานที่เลี้ยงสัตว์" หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงแนวอาณาเขตที่ดินซึ่งใช้ประกอบการเลี้ยงสัตว์ที่มีพื้นที่

"เจ้าของสุนัข และแมว" หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ ผู้ครอบครองสุนัข และแมว ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงผู้เลี้ยง ผู้ให้ที่อยู่อาศัยและผู้ควบคุมสุนัข และแมวด้วย

"ราชการส่วนท้องถิ่น" หมายความว่า เทศบาล.....

"เจ้าพนักงานท้องถิ่น" หมายความว่า นายกเทศมนตรี.....

ข้อ ๕ ให้นายกเทศมนตรี..... เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสุนัข และแมว ให้พื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นดังต่อไปนี้ เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

๖.๑ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวโดยเด็ดขาด ดังนี้

๖.๑.๑ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวอย่างเด็ดขาด

๖.๑.๒ ..... ฯลฯ

๖.๒ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวเกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

๖.๒.๑ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)..... เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขเกิน จำนวน .... ตัว ต่อ.....(ระบุจำนวนครัวเรือน, ขนาดของพื้นที่)...

๖.๒.๒ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่.....เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยแมวเกิน จำนวน .... ตัว ต่อ.....(ระบุจำนวนครัวเรือน, ขนาดของพื้นที่)...

๖.๓ ให้พื้นที่ในเขตเทศบาล ทั้งหมดเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวต้องอยู่ภายใต้มาตรการดังนี้

๖.๓.๑ การขึ้นทะเบียนสุนัข และแมว

(๑) ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนสุนัข และแมวทุกตัวที่อยู่ในครอบครองต่อเทศบาลและรับบัตรประจำตัวสุนัข และแมวหรือสัญลักษณ์หรือวิธีการอื่นใด ตามแบบที่เทศบาล ..... กำหนด

(๒) หากเจ้าของสุนัข และแมวต้องการมอบ สละการครอบครอง หรือ เปลี่ยนแปลงสิทธิการเป็นเจ้าของให้แก่บุคคลอื่น ต้องแจ้งต่อเทศบาล..... ภายใน ... วัน

(๓) ในกรณีที่มีสุนัข และแมวเกิดใหม่ ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนภายใน ..... วัน และสุนัข และแมวนั้นได้รับการฉีดวัคซีนโรคพิษสุนัขบ้า

(๔) กรณีที่เจ้าของนำสุนัข และแมวที่อยู่ในครอบครองย้ายออกนอกเขตเทศบาล..... โดยถาวร หรือสุนัข และแมวที่อยู่ในครอบครองตาย เจ้าของสุนัข และแมวต้องดำเนินการแจ้งให้เทศบาล.....ทราบภายใน ..... วัน

๖.๓.๒ การป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า

(๑) เจ้าของสุนัข และแมว ต้องจัดการให้สุนัข และแมวทุกตัวได้รับการฉีดวัคซีนจากสัตวแพทย์ หรือผู้ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์ หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ โดยการฉีดวัคซีนครั้งแรกเมื่อสุนัข และแมวนั้นมีอายุตั้งแต่สองเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่เดือน และได้รับการฉีดวัคซีนครั้งต่อไปตามระยะเวลาที่กำหนดในใบรับรองการฉีดวัคซีน

(๒) หากเจ้าของสุนัข และแมวพบเห็นอาการ หรือสงสัยว่าสุนัข และแมวในครอบครองมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าให้กักสุนัข และแมวไว้ และแจ้งต่อเทศบาล..... ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อประโยชน์ในการควบคุมโรค

(๓) ในกรณีที่เกิดการระบาดของโรคพิษสุนัขบ้าในพื้นที่ตามประกาศเขตกำหนดโรคระบาดชั่วคราว ให้เจ้าของสุนัข และแมวทำการควบคุมสุนัข และแมวไว้ ณ สถานที่เลี้ยง จนกว่าจะสิ้นระยะเวลาตามประกาศ

๖.๓.๓ การควบคุมด้านสุขลักษณะสถานที่เลี้ยง ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการดังนี้

(๑) จัดสถานที่เลี้ยงสุนัข และแมวให้เหมาะสมและดูแลสถานที่เลี้ยงให้สะอาดถูกสุขลักษณะอยู่เสมอ

(๒) ควบคุมดูแลสุนัข และแมวมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๖.๓.๔ การควบคุมเมื่อนำสุนัข และแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการ ดังนี้

(๑) เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เมื่อนำสุนัข และแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ ให้เจ้าของสุนัข และแมวพกบัตร หรือติดเครื่องหมายประจำตัวสุนัข และแมว และต้องมีการควบคุมดูแลมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น

(๒) ต้องจัดการมูลสัตว์หรือของเสียอันเกิดจากสุนัข และแมว ในสถานที่ หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่อื่นใดให้ถูกสุขลักษณะโดยทันที

ข้อ ๗ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบหรือได้รับแจ้งว่ามีสุนัข และแมวที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้า หรือโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ) .....

(.....)

นายกเทศมนตรี.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ) .....

(.....)

ผู้ว่าราชการจังหวัด.....

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบ (ร่าง) **ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล**.....
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว
พ.ศ. ...

หลักการ

*ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

**ในกรณีที่ออกข้อบัญญัติใหม่ให้ใช้ถ้อยคำ "ให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมว" และในกรณีปรับปรุงข้อบัญญัติให้ใช้ถ้อยคำ "ให้ปรับปรุงข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว"*

เหตุผล

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวให้เหมาะสมกับสภาพการของพื้นที่ในชุมชนจะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญจากสุนัข และแมวเพื่อประโยชน์ในการรักษาความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และสามารถป้องกันอันตรายจากโรคพิษสุนัขบ้า หรือโรคระบาดที่เกิดจากสุนัข และแมว สมควรกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว จึงตราข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

พ.ศ. .....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และนายอำเภอ..... จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว พ.ศ. ....

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

**ข้อ ๓ ในกรณีที่มีข้อบัญญัติอื่นที่ขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัติฉบับนี้ ให้ใช้ข้อบัญญัติฉบับนี้แทน

***ในกรณีที่ออกข้อบัญญัติใหม่ให้ตัดข้อ ๓ ออก*

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสุนัข และแมว” หมายความว่า กรรมวิธีหรือวิธีการที่จะดูแลสุนัข และแมวให้เจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้ในสถานที่เลี้ยงสัตว์ หรือสถานที่อื่นใด

“การปล่อยสุนัข และแมว” หมายความว่า การเลี้ยงสุนัข และแมวในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยง รวมทั้งการสละการครอบครองสุนัข และแมว

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงแนวอาณาเขตที่ดินซึ่งใช้ประกอบการเลี้ยงสัตว์ที่มีพื้นที่ติดกันเป็นพื้นที่เดียว

“เจ้าของสุนัข และแมว” หมายความว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์ ผู้ครอบครองสุนัข และแมวทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงผู้เลี้ยง ผู้ให้ที่อยู่อาศัยและผู้ควบคุมสุนัข และแมวด้วย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ข้อ ๕ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสุนัข และแมว ให้พื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นดังต่อไปนี้ เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมว

๖.๑ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวโดยเด็ดขาด ดังนี้

๖.๑.๑ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)...เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวอย่างเด็ดขาด

๖.๑.๒ .....ฯลฯ

๖.๒ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวเกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

๖.๒.๑ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)..... เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขเกินจำนวน.....ตัวต่อ.....(ระบุจำนวนครัวเรือน, ขนาดของพื้นที่)...

๖.๒.๒ ...(โปรดระบุขอบเขตของพื้นที่)..... เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยแมวเกินจำนวน ..... ตัวต่อ.....(ระบุจำนวนครัวเรือน, ขนาดของพื้นที่)...

๖.๓ ให้พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล..... ทั้งหมดเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข และแมวต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังนี้

๖.๓.๑ การขึ้นทะเบียนสุนัข และแมว

(๑) ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนสุนัข และแมวทุกตัวที่อยู่ในครอบครองต่อองค์การบริหารส่วนตำบล.....และรับบัตรประจำตัวสุนัข และแมวหรือสัญลักษณ์หรือวิธีการอื่นใด ตามแบบที่องค์การบริหารส่วนตำบล.....กำหนด

(๒) หากเจ้าของสุนัข และแมวต้องการมอบ สละการครอบครอง หรือเปลี่ยนแปลงสิทธิการเป็นเจ้าของให้แก่บุคคลอื่น ต้องแจ้งต่อองค์การบริหารส่วนตำบล.....ภายใน.....วัน

(๓) ในกรณีที่มีสุนัข และแมวเกิดใหม่ ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการขึ้นทะเบียนภายใน.....วัน และสุนัข และแมวนั้นได้รับการฉีดวัคซีนโรคพิษสุนัขบ้า

(๔) กรณีที่เจ้าของนำสุนัข และแมวที่อยู่ในครอบครองย้ายออกนอกเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยถาวร หรือสุนัข และแมวที่อยู่ในครอบครองตาย เจ้าของสุนัข และแมวต้องดำเนินการแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบล..... ทราบภายใน.....วัน

๖.๓.๒ การป้องกันและควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า

(๑) เจ้าของสุนัข และแมว ต้องจัดการให้สุนัข และแมวทุกตัวได้รับการฉีดวัคซีนจากสัตวแพทย์ หรือผู้ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์ หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ โดยการฉีดวัคซีนครั้งแรกเมื่อสุนัข และแมวนั้นมีอายุตั้งแต่สองเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่เดือน และได้รับการฉีดวัคซีนครั้งต่อไปตามระยะเวลาที่กำหนดในใบรับรองการฉีดวัคซีน

(๒) หากเจ้าของสุนัข และแมวพบเห็นอาการ หรือสงสัยว่าสุนัข และแมวในครอบครองมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าให้กักสุนัข และแมวไว้ และแจ้งต่อองค์การบริหารส่วนตำบล.....ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อประโยชน์ในการควบคุมโรค

(๓) ในกรณีที่เกิดการระบาดของโรคพิษสุนัขบ้าในพื้นที่ตามประกาศเขตกำหนดโรคระบาดชั่วคราว ให้เจ้าของสุนัข และแมวทำการควบคุมสุนัข และแมวไว้ ณ สถานที่เลี้ยง จนกว่าจะสิ้นระยะเวลาตามประกาศ

๖.๓.๓ การควบคุมด้านสุขลักษณะสถานที่เลี้ยง ให้เจ้าของสุนัข และแมวดำเนินการ ดังนี้

(๑) จัดสถานที่เลี้ยงสุนัข และแมวให้เหมาะสมและดูแลสถานที่เลี้ยงให้สะอาดถูกสุขลักษณะอยู่เสมอ

(๒) ควบคุมดูแลสุนัข และแมวมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๖.๓.๔ การควบคุมเมื่อนำสุนัข และแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ ให้เจ้าของสุนัขและแมวดำเนินการ ดังนี้

(๑) เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เมื่อนำสุนัข และแมวออกนอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ ให้เจ้าของสุนัข และแมวพกบัตร หรือติดเครื่องหมายประจำตัวสุนัข และแมว และต้องมีการควบคุมดูแลมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น

(๒) ต้องจัดการมูลสัตว์หรือของเสียอันเกิดจากสุนัข และแมว ในสถานที่หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่อื่นใดให้ถูกสุขลักษณะโดยทันที

ข้อ ๗ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบหรือได้รับแจ้งว่ามีสุนัข และแมวที่เป็นโรคพิษสุนัขบ้าหรือโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ) .....

(.....)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ) .....

(.....)

นายอำเภอ.....

๒.๖ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (แบบรวมกิจการ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล.....องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล**.....**ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล**.....**ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า เจ้าของ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของสถานประกอบกิจการนั้น

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ

“มลพิษทางเสียง” หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางอากาศ” หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนชน

“มลพิษทางน้ำ” หมายความว่า สภาวะของน้ำทิ้งอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนชน

“มลพิษทางแสง” หมายความว่า สภาวะของแสงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางความร้อน” หมายความว่า สภาวะของความร้อนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางความสั่นสะเทือน” หมายความว่า สภาวะของความสั่นสะเทือนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“ของเสียอันตราย” หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสาร หรือสิ่งอื่นใดที่ปนเปื้อนสารพิษอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี.....นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ให้กิจการประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

๑. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง

(๑) การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ทุกชนิด

(๒) การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์ หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือค่าบริการในทางตรง หรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม

๒. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์

(๑) การฆ่า หรือชำแหละสัตว์ ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร เร่ขาย หรือขายในตลาด

(๒) การหมัก ฟอก ตาก หรือสะสมหนังสัตว์ ขนสัตว์

(๓) การสะสมเขา กระดูก หรือชิ้นส่วนสัตว์ที่ยังมิได้แปรรูป

(๔) การเคี่ยวหนัง เอ็น หรือไขสัตว์

(๕) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ จากเปลือก กระดอง กระดูก เขา หนัง ขนสัตว์หรือส่วนอื่น ๆ ของสัตว์ด้วยการต้ม นึ่ง ตาก เผาหรือกรรมวิธีใด ๆ ซึ่งมิใช่เพื่อเป็นอาหาร

(๖) การผลิต โม่ ป่น บด ผสม บรรจุ สะสม หรือกระทำอื่นใดต่อสัตว์หรือพืช หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์หรือพืชเพื่อเป็นอาหารสัตว์หรือส่วนประกอบของอาหารสัตว์

(๗) การผลิต แปรรูป สะสม หรือล้างครั่ง

๓. กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน

(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ

(๒) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลาร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาส้ม ปลาจ่อม แหนม หม่ำ ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเคย น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง แช่อิ่ม จากผัก ผลไม้ หรือพืชอย่างอื่น

(๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารจากพืชหรือสัตว์โดยการตาก บด นึ่ง ต้ม ตุ๋น เคี่ยว กวน ฉาบ ทอด อบ รมควัน ปิ้ง ย่าง เผา หรือวิธีอื่นใด

(๕) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุลูกชิ้น

(๖) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เส้นหมี่ ขนมจีน ก๋วยเตี๋ยว เต้าฮวย เต้าหู้ วุ้นเส้น เกี๊ยมอี๋ เนื้อสัตว์เทียม หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๗) การผลิตบะหมี่ มักกะโรนี สปาเกตตี้ พาสตา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๘) การผลิต ขนมปังสด ขนมปังแห้ง จันอับ ขนมเปี๊ยะ ขนมอบอื่น ๆ

(๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำนม หรือผลิตภัณฑ์จากน้ำนมสัตว์

(๑๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เนย เนยเทียม เนยผสม ผลิตภัณฑ์เนย ผลิตภัณฑ์เนยเทียม และผลิตภัณฑ์เนยผสม

(๑๑) การผลิตไอศกรีม

(๑๒) การคั่ว สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ

(๑๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ใบชาแห้ง ชาผง หรือเครื่องดื่มชนิดผงอื่น ๆ

(๑๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เอททิลแอลกอฮอล์ สุรา เบียร์ ไวน์ น้ำส้มสายชู ข้าวหมาก น้ำตาลเมา

(๑๕) การผลิตน้ำกลั่น น้ำบริโภค น้ำดื่มจากเครื่องจำหน่ายอัตโนมัติ

(๑๖) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุ หรือขนส่งน้ำแข็ง

(๑๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำอัดลม น้ำหวาน น้ำโซดา น้ำจากพืช ผัก ผลไม้ เครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ บรรจุกระป๋อง ขวดหรือภาชนะอื่นใด

(๑๘) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารบรรจุกระป๋อง ขวด หรือภาชนะอื่นใด

(๑๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ผงชูรส หรือสารปรุงแต่งอาหาร

(๒๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำตาล น้ำเชื่อม

(๒๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุแบะแซ

(๒๒) การแกะ ตัดแต่ง ล้างสัตว์น้ำ ที่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการห้องเย็น

(๒๓) การประกอบกิจการห้องเย็นแช่แข็งอาหาร

(๒๔) การเก็บ การถนอมอาหารด้วยเครื่องจักร

๔. กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด

(๑) การผลิต โม่ บด ผสม หรือบรรจุยา

(๒) การผลิต บรรจุยาสีฟัน แชมพู ผ้าเย็น กระดาษเย็น เครื่องสำอาง รวมทั้งสบู่ที่ใช้กับร่างกาย

(๓) การผลิต บรรจุสำลี ผลิตภัณฑ์จากสำลี

(๔) การผลิตผ้าพันแผล ผ้าปิดแผล ผ้าอนามัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป

(๕) การผลิตผงซักฟอก สบู่ น้ำยาทำความสะอาด หรือผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดต่าง ๆ

๕. กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร

(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุน้ำมันจากพืช

(๒) การล้าง อบ รม หรือสะสมยางดิบ

(๓) การผลิต หรือแบ่งบรรจุแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาคู แป้งจากพืช หรือแป้งอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๔) การสีข้าว นวดข้าวด้วยเครื่องจักร หรือแบ่งบรรจุข้าวด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

(๕) การผลิตยาสูบ

(๖) การขัด กะเทาะ หรือบดเมล็ดพืช

(๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุปุ๋ยหรือวัสดุที่นำไปผลิตปุ๋ย

(๘) การผลิตเส้นใยจากพืช

(๙) การตาก สะสม ขนถ่ายผลิตผลของมันสำปะหลัง ข้าวเปลือก อ้อย ข้าวโพด

๖. กิจการที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่

(๑) การผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะหรือแร่

(๒) การถลุงแร่ การหลอม หรือหล่อโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๓) การกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน รีด หรืออัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๔) การเคลือบ ชุบโลหะด้วยตะกั่ว สังกะสี ดีบุก โครเมียม นิกเกิล หรือโลหะอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๕) การขัด ล้างโลหะด้วยเครื่องจักร หรือสารเคมี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๖) การทำเหมืองแร่ สะสม แยก คัดเลือก หรือล้างแร่

๗. กิจการที่เกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล

(๑) การต่อ ประกอบ เคาะ ปะผุ พ่นสี หรือพ่นสารกันสนิมยานยนต์

(๒) การผลิตยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล

(๓) การซ่อม การปรับแต่งเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ หรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล

(๔) การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้นมีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วย

(๕) การล้าง ขัดสี เคลือบสี หรืออัดฉีดยานยนต์

(๖) การผลิต สะสม จำหน่าย ซ่อม หรืออัดแบตเตอรี่

(๗) การจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ หรือตั้งศูนย์ถ่วงล้อ

(๘) การผลิต ซ่อม ประกอบ หรืออัดผ้าเบรก ผ้าคลัตช์

(๙) การสะสม การซ่อมเครื่องกล เครื่องจักรเก่าหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกลเก่า

๘. กิจการที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ

(๑) การผลิตไม้ขีดไฟ

(๒) การเลื่อย ซอย ขัด ไส เจาะ ขุดร่อง ทำคิ้ว หรือตัดไม้ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิต พ่น ทาสารเคลือบเงา หรือสี แต่งสำเร็จสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากไม้ หวาย ชานอ้อย

(๔) การอบไม้

(๕) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุธูป

(๖) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องเขียน หรือผลิตภัณฑ์อื่นใดด้วยกระดาษ

(๗) การผลิตกระดาษชนิดต่าง ๆ

(๘) การเผาถ่าน หรือสะสมถ่าน

๙. กิจการที่เกี่ยวกับการบริการ

(๑) การประกอบกิจการสปา เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๒) การประกอบกิจการอาบ อบ นวด

(๓) การประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๔) การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบไอน้ำ อบสมุนไพร เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๕) การประกอบกิจการโรงแรม สถานที่พักที่มิใช่โรงแรมที่จัดไว้เพื่อให้บริการพักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน

(๖) การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า หรือห้องแบ่งเช่าหรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน

(๗) การประกอบกิจการโรงมหรสพ

(๘) การจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง รองแง็ง ดิสโกเธค คาราโอเกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๙) การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑)

(๑๐) การประกอบกิจการการเล่นสเก็ต หรือโรลเลอร์เบลด หรือการเล่นอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๑๑) การประกอบกิจการเสริมสวย หรือแต่งผม เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือตามกฎหมายว่าด้วยสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(๑๒) การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย

(๑๓) การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก

(๑๔) การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตู้เกม

(๑๕) การประกอบกิจการให้บริการคอมพิวเตอร์

(๑๖) การประกอบกิจการสนามกอล์ฟ หรือสนามฝึกซ้อมกอล์ฟ

(๑๗) การประกอบกิจการห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ การสาธารณสุข วิทยาศาสตร์หรือสิ่งแวดล้อม

(๑๘) การประกอบกิจการสักผิวหนัง หรือเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย

(๑๙) การประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๐) การประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๑) การประกอบกิจการให้บริการสปา อาบน้ำ ตัดขน รับเลี้ยงหรือรับฝากสัตว์ชั่วคราว

(๒๒) การประกอบกิจการให้บริการลานสะสมตู้บรรจุสินค้า หรือลานจอดรถหัวลากตู้บรรจุสินค้า

๑๐. กิจการที่เกี่ยวกับสิ่งทอ

(๑) การปั่นด้าย กรอด้าย ทอผ้าด้วยเครื่องจักร หรือทอผ้าด้วยกี่กระตุก

(๒) การสะสมปอ ป่าน ฝ้าย นุ่น หรือใยสังเคราะห์

(๓) การปั่นฝ้าย นุ่น ใยสังเคราะห์ด้วยเครื่องจักร

(๔) การทอเสื่อ กระสอบ พรม หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร

(๕) การเย็บ ปักผ้า หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร

(๖) การพิมพ์ผ้า และสิ่งทออื่น ๆ

(๗) การซัก อบ รีด หรืออัดกลีบผ้าด้วยเครื่องจักร

(๘) การย้อม ฟอก กัดสีผ้าหรือสิ่งทออื่น ๆ

๑๑. กิจการที่เกี่ยวกับหิน ดิน ทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑) การผลิตภาชนะดินเผาหรือผลิตภัณฑ์ดินเผา

(๒) การระเบิด โม่ บด หรือย่อยหิน ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ด้วยซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การสะสม ผสมซีเมนต์ หิน ดิน ทราย วัสดุก่อสร้าง รวมทั้งการขุด ตัก ดูด โม่ บด หรือย่อย ด้วยเครื่องจักร ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๑๑ (๒)

(๕) การเจียระไนเพชร พลอย หิน หรือกระจก หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๖) การเลื่อย ตัด หรือประดิษฐ์หินเป็นสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

(๗) การผลิตชอล์ก ปูนปาสเตอร์ ปูนขาว ดินสอพอง หรือเผาหินปูน

(๘) การผลิตผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบหรือส่วนผสม

(๙) การผลิต ตัด บดกระจกหรือผลิตภัณฑ์แก้ว

(๑๐) การผลิตกระดาษทราย หรือผ้าทราย

(๑๑) การผลิตใยแก้ว หรือผลิตภัณฑ์จากใยแก้ว

(๑๒) การล้าง การขัดด้วยการพ่นทรายลงบนพื้นผิวกระจก แก้ว หิน หรือวัตถุอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๕)

๑๒. กิจการที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่าง ๆ

(๑) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งกรด ด่าง สารออกซิไดส์ หรือสารตัวทำละลาย

(๒) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งก๊าซ

(๓) การผลิต สะสม กลั่น หรือขนส่งปิโตรเลียมหรือผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

(๔) การผลิต สะสม หรือขนส่งถ่านหิน หรือถ่านโค้ก

(๕) การพ่นสี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๗ (๑)

(๖) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์ด้วยยางเทียม พลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๗) การโม่ สะสม หรือบดชัน

(๘) การผลิตสีหรือน้ำมันผสมสี

(๙) การผลิต ล้างฟิล์มรูปถ่ายหรือฟิล์มภาพยนตร์

(๑๐) การเคลือบ ชุบวัตถุด้วยพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๑) การผลิตพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๒) การผลิต หรือบรรจุสารเคมีดับเพลิง

(๑๓) การผลิตน้ำแข็งแห้ง

(๑๔) การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิง หรือสารเคมีอันเป็นส่วนประกอบในการผลิตดอกไม้เพลิง

(๑๕) การผลิตแชลแล็ค หรือสารเคลือบเงา

(๑๖) การผลิต สะสม บรรจุ ขนส่งสารกำจัดศัตรูพืชหรือพาหะนำโรค

(๑๗) การผลิต สะสม หรือบรรจุกาว

๑๓. กิจการอื่น ๆ

(๑) การพิมพ์หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันด้วยเครื่องจักร

(๒) การผลิต ซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรืออุปกรณ์ไฟฟ้า

(๓) การผลิตเทียน หรือเทียนไข หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การพิมพ์แบบ พิมพ์เขียว หรือถ่ายเอกสาร

(๕) การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้

(๖) การประกอบกิจการโกดังสินค้า

(๗) การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรสภาพเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

(๘) การพิมพ์ เขียน พ่นสี หรือวิธีอื่นใดลงบนวัตถุที่มิใช่สิ่งทอ

(๙) การประกอบกิจการท่าเทียบเรือประมง สะพานปลา หรือแพปลา

(๑๐) การบรรจุหีบห่อสินค้าโดยใช้เครื่องจักร

(๑๑) การให้บริการควบคุมป้องกันและกำจัดแมลง หรือสัตว์พาหะนำโรค

(๑๒) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์จากยาง

(๑๓) การผลิต สะสม หรือขนส่งไบโอดีเซลและเอทานอล

ข้อ ๖ ผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องควบคุมภายในท้องถิ่นต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติ เกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

(ในหมวด ๒ นี้ ให้กำหนดตามกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ และเรียงลำดับข้อต่อจากข้อ ๖ โดยแบ่งเป็น ส่วนที่ ๑ สถานที่ตั้ง ลักษณะอาคาร และการสุขาภิบาล ข้อ ๗-๑๗ ส่วนที่ ๒ ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และการป้องกันเหตุรำคาญ ข้อ ๑๘-๒๓)

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> การกำหนดหลักเกณฑ์ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเสนอต่อคณะกรรมการสาธารณสุขและได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๒๔ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ได้

ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ ๒๕ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้าจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๒๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๒๗ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่ อปท. เห็นสมควรโดยสามารถกำหนดจำนวนวันไว้ในข้อบัญญัตินี้)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๒๘ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๒๙ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความใน

มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๓๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๓๑ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๓๒ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๓๓ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๓๔ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๕ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๓๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามบัญชีค่าธรรมเนียมที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรกหรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมทีค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๓๗ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๓๘ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

บัญชีค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

ตัวอย่าง

กลุ่ม	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม
๑	กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง	
	(๑) การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ ๑.๑) การเพาะพันธุ์สัตว์ ๑.๑.๑ การเพาะพันธุ์ปลาตั้งแต่..... *(ระบุจำนวนตัว).....*ตัวขึ้นไป ๑.๑.๒ การเพาะพันธุ์เต่าทะเลตั้งแต่..... *(ระบุจำนวนตัว).....*ตัวขึ้นไป... ๑.๒) การเลี้ยงสัตว์ ๑.๒.๑ การเลี้ยงสุกร จำนวน... *(ระบุจำนวนตัว)*.....ตัว ๑.๒.๒ การเลี้ยงไก่ จำนวน.... *(ระบุจำนวนตัว)*....ตัว ๑.๓) การอนุบาลสัตว์ ๑.๓.๑ การอนุบาล...*(ระบุชนิดของสัตว์)..* ๑.๓.๒ การอนุบาล... *(ระบุชนิดของสัตว์).....*	 ....
	(๒) การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์ หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือค่าบริการในทางตรง หรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม	....
๒	กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์	
	(๑) การฆ่า หรือชำแหละสัตว์ ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร เร่ขาย หรือขายในตลาด ๑.๑) การฆ่าสัตว์ขนาดใหญ่ ได้แก่ ... *(ระบุชนิดของสัตว์).....* ๑.๑.๑ จำนวน....ตัว ๑.๑.๒ จำนวน....ตัว ๑.๒) การฆ่าสัตว์ขนาดเล็ก ได้แก่ ..... *(ระบุชนิดของสัตว์).....* ๑.๒.๑ จำนวน....ตัว ๑.๒.๒ จำนวน....ตัว	 ....

กลุ่ม	ประเภทกิจการ	อัตรา ค่าธรรมเนียม
๓	กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน	
	(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ ๑.๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ ที่ไม่ใช้เครื่องจักร หรือใช้คนงานไม่เกิน ๕ คน ๑.๒) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ ที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมหรือเทียบเท่าไม่เกิน ๔๙ แรงม้า หรือใช้คนงานตั้งแต่ ๖ คน ขึ้นไปแต่ไม่เกิน ๔๙ คนโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม ๑.๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ ที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมหรือเทียบเท่าตั้งแต่ ๕๐ แรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่ ๕๐ คนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม	... ...
	(๒) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลาร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาส้ม ปลาจ่อม แหนม หม่ำ ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเคย น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ๒.๑) การผลิต หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลาร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาส้ม ปลาจ่อม แหนม หม่ำ ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเคย น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ๒.๒) การสะสม อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลาร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาส้ม ปลาจ่อม แหนม หม่ำ ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเคย น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน	... ...

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต

๓) ใบอนุญาต

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต

๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๗ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง สุขลักษณะในการดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (แบบกำหนดหลักเกณฑ์เฉพาะสำหรับกิจการบางประเภท)

(ตัวอย่างนี้ ใช้สำหรับกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทกิจการนั้น ๆ ไว้แล้ว แต่ต่อมามีความต้องการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการประเภทดังกล่าวปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ เพิ่มเติม อาทิ เทศบาล...../ องค์การบริหารส่วนตำบล..... ได้เคยออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องมีการควบคุมภายในเทศบาล.../ องค์การบริหารส่วนตำบล ..... แล้ว แต่ยังไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการประเภทดังกล่าวปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพไว้ ก็สามารถออกข้อบัญญัติเพิ่มเติมได้ โดยสามารถนำคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ ๑/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๐ เรื่อง การควบคุมการประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันมากำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น เพื่อให้มีผลใช้บังคับภายในท้องถิ่นนั้นต่อไป)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติสุขลักษณะในการดำเนินกิจการ.....
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยสุขลักษณะในการดำเนินกิจการ.....

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการ.....ที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดสุขลักษณะสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการ.....ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น.....

สุขลักษณะในการดำเนินกิจการ.....

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยสุขลักษณะในการดำเนินกิจการ.....

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....สุขลักษณะในการดำเนินกิจการ..... พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....สุขลักษณะในการดำเนินกิจการ ..... พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“.....” หมายความว่า .....

“.....” หมายความว่า .....

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล..... /องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี..... /นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี..... /นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ผู้ดำเนินกิจการ..... ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อแนะนำเพิ่มเติม ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ การกำหนดหลักเกณฑ์ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เว้นแต่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเสนอต่อคณะกรรมการสาธารณสุขและได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓
บทกำหนดโทษ

ข้อ .. ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

๒.๘ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยสุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็งที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดสุขลักษณะสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็งปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง พ.ศ. ....” / ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล..... สุขลักษณะในการดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็ง พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน/ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายถึง สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการเกี่ยวกับการผลิต ตัด บด โม่ สะสม แบ่งบรรจุ และค้าส่งน้ำแข็งเพื่อการจำหน่าย ยกเว้นการผลิตเพื่อใช้ในสถานที่จำหน่ายอาหาร และเพื่อบริโภคในครัวเรือน

“น้ำแข็ง” หมายถึง น้ำที่นำมาผ่านกระบวนการทำความเย็นจนแข็งตัวเป็นก้อน เช่น น้ำแข็งซอง น้ำแข็งหลอด น้ำแข็งบด เป็นต้น

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ผู้ดำเนินกิจการการผลิต สะสม แบ่งบรรจุ และขนส่งน้ำแข็งต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ส่วนที่ ๑
หลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะ ในการควบคุมการประกอบกิจการการผลิต

ข้อ ๖ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสถานที่ตั้ง และสุขลักษณะอาคารที่ใช้ในการผลิต

๑) ตั้งอยู่ห่างจากชุมชน หรือสาธารณสถาน ได้แก่ สถานศึกษา ศาสนสถาน โบราณสถาน สถานพยาบาล หรือสถานที่อื่น ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยผังเมือง และกฎหมายอื่นที่ เกี่ยวข้อง และอยู่ห่างจากแหล่งที่ก่อให้เกิดมลพิษหรือแหล่งที่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนกับผลิตภัณฑ์ เช่น โรงบำบัด น้ำเสีย สถานที่กำจัดมูลฝอย เมรุเผาศพ สถานที่ผลิตวัตถุมีพิษ สถานที่เลี้ยงสัตว์ เป็นต้น โดยมิให้ใช้บังคับกับสถานประกอบกิจการที่ตั้งขึ้นก่อนวันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นใช้บังคับและมีข้อจำกัด เรื่องสถานที่ตั้ง ทั้งนี้ ต้องมีการป้องกันเหตุรำคาญ และผลกระทบต่อสุขภาพแก่ผู้อาศัยในบริเวณใกล้เคียงอย่างมีประสิทธิภาพ

๒) อาคารผลิตและบริเวณโดยรอบ ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. อาคารผลิตและบริเวณโดยรอบสะอาด ไม่มีน้ำขัง ไม่มีการสะสมสิ่งของที่ไม่ใช้แล้ว สิ่งปฏิกูล มูลฝอย และมีระบบระบายน้ำอยู่ในสภาพดี

๒. ในกรณีที่อาคารผลิตอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่มีสภาพไม่เหมาะสม อาจก่อให้เกิดการปนเปื้อน ต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการปนเปื้อน

๓. อาคารผลิตมีขนาดเหมาะสม มีการออกแบบและก่อสร้างในลักษณะที่ง่ายต่อการทำความสะอาด บำรุงรักษา แยกบริเวณผลิตให้เป็นสัดส่วน เพื่อป้องกันการปนเปื้อน

๔. พื้น ผนัง เพดานของอาคารผลิต ต้องก่อสร้างด้วยวัสดุที่คงทน เรียบ ทำความสะอาด ง่าย ไม่ดูดซับน้ำ ไม่เป็นแหล่งสะสมของสิ่งสกปรกและเชื้อโรค

๕. จัดให้มีพื้นที่เพียงพอที่จะติดตั้งเครื่องมือ อุปกรณ์ และเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตให้เป็นไปตามสายงานการผลิตแต่ละประเภท

๖. จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน หลอดไฟในอาคารผลิตต้องมีครอบป้องกัน และมีการระบายอากาศที่เหมาะสม

๗. พื้นผิวบริเวณปฏิบัติงานที่สัมผัสกับน้ำแข็ง ต้องทำด้วยวัสดุผิวเรียบ ไม่เป็นสนิม ไม่ทำปฏิกิริยากับน้ำแข็ง และทำความสะอาดได้ง่าย และมีความสูงในระดับที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสิ่งสกปรกสู่น้ำแข็ง เช่น กรณีเป็นโต๊ะต้องสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๖๐ ซม. กรณียกพื้นต้องสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๒๐ ซม.

ข้อ ๗ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับเครื่องมือ อุปกรณ์ และเครื่องจักรในการผลิต

๑) ภาชนะ และอุปกรณ์ในการผลิตที่สัมผัสกับน้ำแข็ง ต้องไม่เป็นสนิม ทำจากวัสดุที่ไม่ทำปฏิกิริยากับน้ำแข็งที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค

๒) ออกแบบและติดตั้งเครื่องมือ อุปกรณ์ และเครื่องจักรที่ใช้อย่างเหมาะสม เพื่อความสะดวกในการทำความสะอาด และป้องกันการปนเปื้อนที่อาจจะเกิดขึ้น

๓) ถังเก็บกักน้ำดิบ ท่อส่งน้ำ และเครื่องมืออื่น ๆ ต้องอยู่ในสภาพดี และไม่ทำให้เกิดการปนเปื้อน ระหว่างการผลิต

ข้อ ๘ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการผลิต และขนส่ง

๑) การดำเนินการทุกขั้นตอนจะต้องมีการควบคุมตามหลักสุขาภิบาลที่ดีตั้งแต่การตรวจสอบคุณภาพน้ำดิบ การส่งน้ำ การจัดเตรียม การผลิต การบรรจุ การเก็บรักษาน้ำแข็ง

๑. น้ำที่ใช้ในการผลิต น้ำที่ใช้แช่สำหรับถอดน้ำแข็งออกจากซอง ต้องมีคุณภาพได้มาตรฐานน้ำบริโภค มีการตรวจสอบคุณภาพอย่างสม่ำเสมอ

๒. น้ำแข็งที่ผลิตต้องมีการขนย้าย เก็บรักษาและนำไปใช้ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะ

๓. มีการควบคุมและจัดทำบันทึกความเข้มข้นของคลอรีนคงเหลือในน้ำ บริเวณจุดต่าง ๆ ของกระบวนการผลิต เช่น อ่างคลอรีนสำหรับจุ่มรองเท้าบูท น้ำในบ่อแช่ซอง น้ำสำหรับล้างพื้น เป็นต้น

๔. จัดทำบันทึกและรายงานผลการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำแข็ง เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้

๕. ภาชนะบรรจุน้ำแข็งเพื่อจำหน่ายต้องสะอาด ใช้บรรจุเฉพาะน้ำแข็งเท่านั้น และต้องมี ฉลากระบุชื่อ ที่อยู่ของสถานที่ผลิต และมีเลขสาระบบตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยน้ำแข็ง

๒) ในการขนส่งน้ำแข็งให้มีภาชนะรองรับ ไม่วางกับพื้นโดยตรง และพาหนะขนส่งต้องสะอาด มีการทำลายเชื้อที่พื้นผิวพาหนะก่อนการขนส่งทุกครั้ง

ข้อ ๙ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสุขาภิบาล

๑) น้ำใช้ภายในสถานประกอบกิจการต้องเป็นน้ำสะอาดและจัดให้มีการปรับปรุงคุณภาพน้ำตามความจำเป็น

๒) จัดให้มีห้องส้วมโดยต้องแยกจากบริเวณผลิต หรือไม่เปิดตรงสู่บริเวณผลิต

๓) จัดให้มีอ่างล้างมือในบริเวณผลิตและอ่างล้างมือหน้าห้องส้วม มีสบู่และมีอุปกรณ์ที่ทำให้มือแห้งที่ถูกสุขอนามัย

๔) จัดให้มีมาตรการป้องกัน ควบคุม กำจัดสัตว์และแมลงพาหะนำโรคในสถานประกอบกิจการ

๕) ห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณอาคารผลิต

๖) จัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะ มีจำนวนเพียงพอ โดยจัดวางในบริเวณที่เหมาะสม ไม่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนต่อวัตถุดิบ ภาชนะอุปกรณ์และผลิตภัณฑ์

๗) จัดให้มีการบำบัดน้ำเสียตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๘) จัดให้มีทางระบายน้ำทิ้งและสิ่งโสโครกอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสม และไม่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนเข้าสู่กระบวนการผลิต

๙) การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบการ จัดให้มีมาตรการป้องกัน เพื่อไม่ทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน และผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ ๑๐ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบำรุงรักษา และการทำความสะอาด

๑) พื้น ผนัง เพดาน และบริเวณอาคารสถานที่ผลิตต้องทำความสะอาด และบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี รวมทั้งมีการจัดทำบันทึกการทำความสะอาดเป็นประจำ

๒) ถังเก็บกักน้ำ ระบบปรับปรุงคุณภาพน้ำ ท่อส่งน้ำ เครื่องมือ อุปกรณ์ และเครื่องจักรต้องมีการ บำรุงรักษา และทำความสะอาด ตามกำหนดเวลาที่เหมาะสม

๓) การใช้สารเคมีในการล้างทำความสะอาด ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ปลอดภัย และการเก็บรักษาวัตถุดังกล่าวจะต้องแยกเก็บเป็นสัดส่วน

๔) สารหล่อลื่นเครื่องมือ เครื่องจักร ตลอดจนเคมีวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ต้องเป็นสารที่อนุญาตให้ใช้ในกระบวนการผลิตอาหาร

ข้อ ๑๑ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

๑) ผู้ปฏิบัติงานต้องไม่เป็นโรคติดต่อหรือโรคน่ารังเกียจ หรือมีบาดแผลอันอาจก่อให้เกิดการปนเปื้อนของผลิตภัณฑ์ และมีการตรวจสุขภาพประจำปี

๒) ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิตทุกคน ขณะปฏิบัติงานต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

๑. สวมเสื้อผ้าที่สะอาด เสื้อมีแขนที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสู่ผลิตภัณฑ์ได้

๒. ตัดเล็บมือให้สั้นอยู่เสมอ ล้างมือให้สะอาดทุกครั้งก่อนเริ่มปฏิบัติงานและหลังการปนเปื้อน

๓. ไม่สวมเครื่องประดับต่าง ๆ เช่น แหวน สายข้อมือ สายสิญจน์ สายสร้อย ต่างหู และอื่น ๆ ขณะปฏิบัติงาน

๔. ในกรณีที่มีบาดแผลต้องใช้ที่ปิดแผลชนิดกันน้ำ และสวมถุงมือทับอีกชั้นขณะปฏิบัติงาน โดยถุงมือต้องอยู่ในสภาพสมบูรณ์ สะอาด ทำด้วยวัสดุที่ไม่มีสารละลายหลุดออกมาปนเปื้อน ผลิตภัณฑ์

๕. มีการทำความสะอาดรองเท้าบูทที่ใช้ในบริเวณผลิต เช่น การจุ่มรองเท้าในสารละลายคลอรีนก่อนเข้าบริเวณผลิต

๖. ไม่บริโภคอาหารและเครื่องดื่ม ไม่สูบบุหรี่ ในบริเวณปฏิบัติงานเกี่ยวกับการผลิต

๗. เสื้อผ้า เครื่องใช้ส่วนตัว มีที่เก็บเป็นสัดส่วนและแยกจากบริเวณการผลิต

๘. กรณีเจ็บป่วยไม่สบาย ต้องหยุดงานจนกว่าจะหาย หรือปรับเปลี่ยนหน้าที่ที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการผลิต

๓) ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการอบรม หรือการแนะนำเกี่ยวกับสุขอนามัยที่ดีและความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน

๔) ผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตหรือบุคคลภายนอกที่เข้าบริเวณผลิตต้องปฏิบัติตัวเช่นเดียวกับผู้ปฏิบัติงานในบริเวณผลิต

ข้อ ๑๒ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย และการจัดบริการสำหรับผู้ปฏิบัติงาน

๑) จัดให้มีป้ายสัญลักษณ์เตือนภัย สัญญาณแจ้งเหตุอันตราย และข้อปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยติดตั้งตามตำแหน่งต่าง ๆ ที่สำคัญ รวมถึงจัดให้มีระบบการป้องกันอุบัติเหตุจากเครื่องจักร และอื่น ๆ

๒) จัดให้มีระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้และมีเครื่องดับเพลิงที่เหมาะสมใช้การได้ดีตั้งอยู่ในตำแหน่งที่สามารถใช้งานได้สะดวก รวดเร็ว และผู้ปฏิบัติงานสามารถใช้อุปกรณ์ได้อย่างถูกต้อง

๓) มีการป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ภายในสถานประกอบกิจการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและกฎหมายเกี่ยวข้อง

๔) มีการป้องกันอันตรายจากสารเคมี และกลิ่นสารเคมีในบริเวณการผลิตจากการประกอบกิจการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๕) มีมาตรการความปลอดภัยเกี่ยวกับระบบทำความเย็นที่ใช้แอมโมเนียเป็นสารทำความเย็นในโรงงานให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

๖) มีมาตรการหรือแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน หรือกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุ เช่น เหตุเพลิงไหม้ สารเคมีรั่วไหลที่อาจมีผลต่อชีวิต ทรัพย์สิน หรือสิ่งแวดล้อม สถานประกอบการต้องแจ้งหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องทราบทันที และมีมาตรการในการควบคุมให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด เช่น

๑. จัดทำผังอพยพ แสดงที่ตั้งทางหนีไฟหรือทางฉุกเฉิน

๒. ต้องมีความรู้ในการรับมือกับเหตุฉุกเฉิน

๓. จัดให้มีการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การดูแลสุขภาพอนามัยสำหรับผู้ปฏิบัติงานกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

๔. มีระบบแจ้งเตือนหรือแผนความปลอดภัย และมีการซ้อมแผนกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน เช่น เพลิงไหม้ หรือ สารเคมีรั่วไหล เป็นต้น

๗) จัดให้มีการตรวจสุขภาพผู้ปฏิบัติงานประจำปีของผู้ปฏิบัติงานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงเพื่อประเมินผลกระทบต่อสุขภาพจากการปฏิบัติงานตามกฎหมายว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

๘) จัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลเบื้องต้นไว้ในสถานประกอบกิจการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

ส่วนที่ ๒

หลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะ ในการควบคุมการประกอบกิจการการสะสม แบ่งบรรจุและค้าส่งน้ำแข็ง

ข้อ ๑๓ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะอาคาร

๑) อาคารและบริเวณโดยรอบอาคารสะอาด ไม่มีน้ำขัง ไม่มีการสะสมสิ่งของที่ไม่ใช้แล้ว สิ่งปฏิกูลและมูลฝอย

๒) พื้น ผนัง เพดานของอาคารต้องก่อสร้างด้วยวัสดุที่คงทน เรียบ ทำความสะอาดง่าย ไม่ดูดซับน้ำ ไม่เป็นแหล่งสะสมของสิ่งสกปรกและเชื้อโรค

๓) สถานที่สะสม แบ่งบรรจุ จำหน่าย ต้องแยกเป็นสัดส่วนไม่ปะปนกับที่อยู่อาศัยหรือการประกอบกิจการอื่น ๆ เพื่อให้ป้องกันการปนเปื้อน

๔) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศที่ดี

๕) ห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณที่สะสม และแบ่งบรรจุน้ำแข็ง

๖) พื้นผิวบริเวณปฏิบัติงานที่สัมผัสกับน้ำแข็ง ต้องทำด้วยวัสดุผิวเรียบ ไม่เป็นสนิม ไม่ทำปฏิกิริยากับน้ำแข็ง และทำความสะอาดได้ง่าย และมีความสูงในระดับที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสิ่งสกปรกสู่น้ำแข็ง เช่น กรณีเป็นโต๊ะ ต้องสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๖๐ ซม. กรณียกพื้น ต้องสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๒๐ ซม.

ข้อ ๑๔ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอุปกรณ์ ภาชนะที่ใช้บรรจุ

๑) ภาชนะและอุปกรณ์ที่สัมผัสกับน้ำแข็ง ทำจากวัสดุที่ปลอดภัยไม่ทำปฏิกิริยากับน้ำแข็ง อยู่ในสภาพดี ไม่เป็นสนิม

๒) วัสดุที่ใช้คลุมหรือห่อหุ้มน้ำแข็ง มีสภาพดีสะอาด ไม่เป็นที่สะสมของสิ่งสกปรกและเชื้อโรค และป้องกันการปนเปื้อนได้

๓) ภาชนะบรรจุน้ำแข็งต้องสะอาด มีสภาพดี ทำจากวัสดุที่ไม่ทำปฏิกิริยากับน้ำแข็ง

๔) ภาชนะบรรจุน้ำแข็งเพื่อจำหน่ายต้องสะอาด ใช้บรรจุเฉพาะน้ำแข็งเท่านั้น ไม่เคยใช้บรรจุสิ่งของอื่น และต้องมีฉลากระบุชื่อ ที่อยู่ ของสถานที่ผลิต และมีเลขสารบบตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยน้ำแข็ง ในกรณีที่รับมาจากโรงผลิตแล้วนำมาแบ่งบรรจุขายต้องมีหลักฐานให้ทราบถึงแหล่งที่มาของน้ำแข็งได้

ข้อ ๑๕ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมกระบวนการและการขนส่ง

๑) การสะสม แบ่งบรรจุ การขนส่ง และจำหน่ายน้ำแข็ง ต้องมีภาชนะบรรจุหรือวัสดุปกคลุมหรือห่อหุ้มอย่างมิดชิดเพื่อป้องกันการปนเปื้อน

๒) พาหนะที่ใช้ในการขนส่งต้องสะอาดโดยเฉพาะส่วนที่บรรทุกผลิตภัณฑ์ต้องมีการทำความสะอาด อย่างสม่ำเสมอ หากมีการนำไปบรรทุกสิ่งของอื่น ๆ ต้องมีการทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ขนส่งน้ำแข็ง

ข้อ ๑๖ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสุขาภิบาล

๑) น้ำใช้ภายในสถานประกอบกิจการต้องเป็นน้ำสะอาดและจัดให้มีการปรับปรุงคุณภาพน้ำตามความจำเป็น

๒) จัดให้มีห้องส้วมโดยต้องแยกจากบริเวณสะสม แบ่งบรรจุ และคำส่งน้ำแข็ง หรือไม่เปิดตรงสู่บริเวณบริเวณสะสม แบ่งบรรจุ และคำส่งน้ำแข็ง

๓) จัดให้มีอ่างล้างมือหน้าห้องส้วม มีสบู่และมีอุปกรณ์ที่ทำให้มือแห้งที่ถูกสุขอนามัย

๔) จัดให้มีมาตรการป้องกัน ควบคุม และกำจัดสัตว์แมลงพาหะนำโรคในสถานประกอบกิจการอย่างถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

๕) จัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะ มีจำนวนเพียงพอ โดยจัดวางในบริเวณที่เหมาะสม ไม่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนต่อวัตถุดิบ ภาชนะอุปกรณ์และผลิตภัณฑ์

๖) จัดให้มีรางระบายน้ำที่มีประสิทธิภาพ เหมาะสม และไม่ก่อให้เกิดการปนเปื้อนเข้าสู่กระบวนการ สะสม แบ่งบรรจุ

๗) การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบการ จัดให้มีมาตรการป้องกัน เพื่อไม่ทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานและผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ ๑๗ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบำรุงรักษา และการทำความสะอาด

๑) พื้น และบริเวณอาคารสถานที่ต้องทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอและบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

๒) ถังเก็บกักน้ำ ต้องมีสภาพดี มีการทำความสะอาด ตามกำหนดเวลาที่เหมาะสม

๓) เครื่องมือ อุปกรณ์ และภาชนะบรรจุต้องมีการตรวจสภาพและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอให้อยู่ในสภาพดี ทำความสะอาดทั้งก่อนและหลังการใช้งาน

๔) การใช้สารเคมีในการล้างทำความสะอาด ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ปลอดภัย และการเก็บรักษาวัตถุดังกล่าวจะต้องแยกเก็บเป็นสัดส่วน

๕) สารหล่อลื่นเครื่องมือ เครื่องจักร ต้องเป็นสารที่อนุญาตให้ใช้ในกระบวนการผลิตอาหาร

ข้อ ๑๘ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

๑) ผู้ปฏิบัติงานต้องไม่เป็นโรคติดต่อหรือโรคน่ารังเกียจ หรือมีบาดแผลอันอาจก่อให้เกิดการปนเปื้อนของผลิตภัณฑ์ และมีการตรวจสุขภาพประจำปี

๒) ผู้ปฏิบัติงานทุกคน ขณะปฏิบัติงานต้องปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

๑. สวมเสื้อผ้าที่สะอาด เสื้อมีแขนที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสู่ผลิตภัณฑ์ได้

๒. ตัดเล็บให้สั้นอยู่เสมอ และล้างมือให้สะอาดทุกครั้งก่อนเริ่มปฏิบัติงานและหลังการปนเปื้อน

๓. ไม่สวมเครื่องประดับต่าง ๆ เช่น แหวน สายข้อมือ สายสิญจน์ สร้อย ต่างหู และอื่น ๆ ขณะปฏิบัติงาน

๔. ใช้ถุงมือที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ และสะอาด ถูกสุขลักษณะ ทำด้วยวัสดุที่ไม่มีสารละลายหลุดออกมาปนเปื้อนผลิตภัณฑ์ ในกรณีที่มีบาดแผลต้องใช้ที่ปิดแผลชนิดกันน้ำก่อนสวมถุงมือ

๕. มีการทำความสะอาดรองเท้าบูทที่ใช้ในบริเวณสะสม แบ่งบรรจุ เช่น การจุ่มรองเท้าในสารละลายคลอรีนก่อนเข้าบริเวณสะสม แบ่งบรรจุ

๖. ไม่บริโภคอาหารและเครื่องดื่ม ไม่สูบบุหรี่ ในบริเวณที่ปฏิบัติงาน

๗. เสื้อผ้า เครื่องใช้ส่วนตัว มีที่เก็บเป็นสัดส่วนและแยกจากบริเวณสะสม แบ่งบรรจุน้ำแข็ง

๘. กรณีเจ็บป่วยไม่สบายต้องหยุดงานจนกว่าจะหาย หรือปรับเปลี่ยนหน้าที่ที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการสะสมแบ่งบรรจุน้ำแข็ง

๓) ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการอบรม หรือการแนะนำเกี่ยวกับสุขอนามัยที่ดีและความปลอดภัยใน การปฏิบัติงาน

ข้อ ๑๙ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความปลอดภัย และการจัดบริการสำหรับผู้ปฏิบัติงาน

๑) จัดให้มีระบบการป้องกันอุบัติเหตุจากเครื่องจักรและอื่น ๆ

๒) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทุกประเภทที่ท่านกำหนดให้ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๐ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

๒.๙ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (แบบแยกกิจการ)

(แบบแยกกิจการ)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมกิจการ.....
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการ.....

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการ.....ที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดให้กิจการ..... เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการ .....ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการ.....และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการ..... จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมกิจการ.....

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมกิจการ.....

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมกิจการ.....พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมกิจการ..... พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล .....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“.....” หมายความว่า.....

“.....” หมายความว่า.....

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ให้กิจการ.....เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

ข้อ ๖ ผู้ดำเนินกิจการ..... ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อแนะนำเพิ่มเติม ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน หรือกรณีที่มีหลักเกณฑ์หรือมาตรการเฉพาะ ซึ่งได้มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้แล้ว ก็สามารถนำมากำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้โดยพิจารณากำหนดให้สอดคล้องกับกฎหมายอื่น ๆ ด้วย เช่น กรณีการกำหนดหลักเกณฑ์และมาตรการควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภท “การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิง หรือสารเคมีอันเป็นส่วนประกอบในการผลิตดอกไม้เพลิง” เห็นควรให้ อปท. พิจารณากำหนดให้สอดคล้องกับประกาศกระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงแรงงาน และกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์การควบคุมและการกำกับดูแลการผลิต การค้า การครอบครอง การขนส่งดอกไม้เพลิงและวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตดอกไม้เพลิง พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้หากมีการปรับปรุงประกาศกระทรวงฯ ดังกล่าวนี้ อปท. ควรต้องปรับปรุงแก้ไขข้อบัญญัติให้สอดล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย

ทั้งนี้ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทุกประเภทที่ท่านกำหนดให้ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ .. เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ได้

ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ .. ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้าจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ(ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล(กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ(กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐาน

อำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ .. เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ .. ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ .. บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ.. ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ .. ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ .. ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ .. ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ .. เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ .. คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ .. ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ .. ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายใน

เวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ .. บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ .. ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....
ควบคุมกิจการ.....
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

<u>ตัวอย่าง</u>

(๑) ขนาดพื้นที่ต่ำกว่า... ตารางเมตร	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๒) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๓) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๔) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ขึ้นไป	*ฉบับละ*	*.... บาท*

หรือ

(๑) จำนวนต่ำกว่า... ตัว	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๒) จำนวนตั้งแต่....ตัว ถึง ....ตัว	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๓) จำนวนตั้งแต่....ตัว ถึง ....ตัว	*ฉบับละ*	*.... บาท*
(๔) จำนวนตั้งแต่....ตัว ขึ้นไป	*ฉบับละ*	*.... บาท*

เป็นต้น

<u>หมายเหตุ</u> ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต
๓) ใบอนุญาต
๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต
๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๐ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้าน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ
ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของเด็ก และอาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดให้กิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการจึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ พ.ศ. ....” / ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

“ผู้ประกอบกิจการ” หมายความว่า เจ้าของกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ ซึ่งมีหน้าที่ต้องขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนประกอบกิจการ ทั้งนี้ อาจทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการด้วยก็ได้

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า ผู้จัดการหรือผู้ทำหน้าที่ดูแลการประกอบกิจการและจัดส่งพนักงานไปเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

“พนักงาน” หมายความว่า ผู้ที่ถูกส่งให้ไปทำหน้าที่เลี้ยงและดูแลเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุไม่เกินหกปีที่บ้านของผู้รับบริการ

“ผู้รับบริการ” หมายความว่า ผู้ว่าจ้างให้ผู้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการจัดส่งพนักงานไปเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของตน

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ .. ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ให้กิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

ข้อ ๖ ผู้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถาน

ประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการ และมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อ ๗ คุณสมบัติและหลักเกณฑ์การปฏิบัติสำหรับผู้ประกอบกิจการ

๑) จ้างหรือจัดให้มีผู้ดำเนินการและพนักงานที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้

๒) กำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัตินี้

๓) จัดให้มีสถานที่อำนวยความสะดวกสำหรับการดำเนินกิจการและการติดต่อของผู้รับบริการ รวมทั้งการตรวจตราดูแลของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

๔) การจ้างงานต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน

๕) จัดให้มีระบบการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติและการปฏิบัติงานของผู้ดำเนินการและพนักงานที่ทำหน้าที่เลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้าน เพื่อประโยชน์ในการตรวจตราของเจ้าพนักงาน

๖) จัดให้มีระบบหรือวิธีการ เช่น จัดให้มีรายชื่อบุคลากร หรือสถานบริการสาธารณสุขสำหรับการให้คำปรึกษาในกรณีฉุกเฉินแก่ผู้ดำเนินการหรือพนักงานได้ตลอดระยะเวลาที่ให้บริการ

๗) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีประวัติการกระทำผิดต่อเด็กหรือละเมิดสิทธิเด็ก

๘) มีใบรับรองแพทย์ระบุว่าไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ และไม่เป็นผู้ติดสารเสพติด

ข้อ ๘ คุณสมบัติและหลักเกณฑ์การปฏิบัติสำหรับผู้ดำเนินการ

(๑) ด้านคุณสมบัติ

๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

๒) มีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับการเลี้ยงและดูแลเด็ก ดังนี้

ก. มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการแพทย์ การสาธารณสุข หรือด้านการศึกษา(สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย) หรือ

ข. มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาอื่น ๆ และผ่านการอบรมหลักสูตรการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัยอย่างน้อยสองร้อยสิบชั่วโมง ที่จัดโดยสถาบันพระบรมราชชนก หรือกรมอนามัย หรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง หรือโรงเรียนเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้ หรือ

ค. มีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัยไม่น้อยกว่าสามปี โดยมีหนังสือรับรอง และผ่านการอบรมหลักสูตรการเลี้ยงและดูแลเด็กอย่างน้อยสี่ร้อยยี่สิบชั่วโมง ที่จัดโดยส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง หรือ โรงเรียนเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้

๓) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีประวัติการกระทำผิดต่อเด็กหรือละเมิดสิทธิเด็ก

๔) มีใบรับรองแพทย์ระบุว่ามีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ และไม่เป็นผู้ติดสารเสพติด

(๒) ด้านการปฏิบัติ

๑) จัดส่งพนักงานที่มีคุณสมบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ไปเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

๒) จัดทำรายงานการดำเนินกิจการไว้ที่สถานประกอบกิจการให้สามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลา

๓) จัดให้พนักงานได้เข้ารับการอบรมฟื้นฟูด้านการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัยระหว่างปฏิบัติงานอย่างน้อยทุกสองปี อาจเป็นรูปแบบการประชุมวิชาการหนึ่งถึงสองวัน หรือศึกษาดูงานที่โรงเรียนหรือสถานรับเลี้ยงเด็กต่าง ๆ

๔) จัดให้มีระบบติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานอย่างน้อยทุกสามเดือน

๕) จัดทำทะเบียนรับ-ส่งพนักงานที่ไปเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้าน และทะเบียนรายละเอียดของผู้ดำเนินการและพนักงาน เช่น รายชื่อ ประวัติ การฝึกอบรม ประวัติการทำงาน เป็นต้น

๖) จัดทำสัญญาการจ้างระหว่างผู้ดำเนินการและผู้รับบริการเป็นสามฉบับ โดยเก็บที่สถานประกอบกิจการหนึ่งฉบับ ผู้รับบริการหนึ่งฉบับ และพนักงานหนึ่งฉบับ

๗) กรณีมีพนักงานหยุดปฏิบัติงานหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ให้ผู้ดำเนินการจัดหาพนักงานไปทำหน้าที่แทน เพื่อให้การเลี้ยงและดูแลเด็กเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

๘) กรณีที่พบว่ามีเหตุฉุกเฉินหรือการเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บที่เกิดขึ้นกับเด็กให้ติดต่อขอคำปรึกษาตามระบบหรือวิธีการตามที่ระบุไว้ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

๙) ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการเป็นผู้ดำเนินการเอง ให้มีคุณสมบัติและปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ทุกประการ

ข้อ ๙ คุณสมบัติและหลักเกณฑ์การปฏิบัติสำหรับพนักงาน

(๑) ด้านคุณสมบัติ

๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์

๒) จบการศึกษาภาคบังคับเก้าปี

๓) มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการเลี้ยงและดูแลเด็ก ดังนี้

ก. มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการแพทย์ การสาธารณสุข หรือด้านการศึกษา (สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย) หรือ

ข. มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาอื่น ๆ และผ่านการอบรมหลักสูตรการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัย จำนวนสองร้อยสิบชั่วโมง ที่จัดโดยสถาบันพระบรมราชชนก หรือกรมอนามัย หรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง หรือโรงเรียนเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้ หรือ

ค. มีวุฒิการศึกษาภาคบังคับเก้าปี และผ่านการอบรมหลักสูตรการเลี้ยงและดูแลเด็กอย่างน้อยสี่ร้อยยี่สิบชั่วโมง ที่จัดโดยส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง หรือโรงเรียนเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้ หรือ

ง. มีประสบการณ์ในการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัยในโรงเรียน หรือสถานรับเลี้ยงเด็กไม่น้อยกว่าหนึ่งปี โดยมีหนังสือรับรองจากโรงเรียน สถาบัน หรือสถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง และผ่านการอบรมหลักสูตรการเลี้ยงและดูแลเด็กปฐมวัยอย่างน้อยเจ็ดสิบชั่วโมง ที่จัดโดยกรมอนามัย ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง หรือโรงเรียนเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ภายในสามปี นับแต่วันที่เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

๔) เข้ารับการอบรมฟื้นฟูด้านการเลี้ยงและดูแลเด็กระหว่างปฏิบัติงานอย่างน้อยทุกสองปีตามที่ผู้ดำเนินการจัดให้

๕) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่มีประวัติการกระทำผิดต่อเด็กหรือละเมิดสิทธิเด็ก

๖) มีใบรับรองแพทย์ระบุว่า มีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ และไม่ติดสารเสพติด โดยมีผลการตรวจสุขภาพปีละอย่างน้อยหนึ่งครั้ง

๗) ผ่านการประเมินด้านสุขภาพจิตโดยแพทย์หรือพยาบาลจิตเวชหรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่มีความรู้ด้านสุขภาพจิตหรือจิตวิทยา

๘) มีวุฒิภาวะและบุคลิกลักษณะเหมาะสม ทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม มีความขยัน อดทน สามารถเลี้ยงและดูแลเด็กได้และมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติต่อเด็กด้วยความเมตตา ความอ่อนโยน ซึ่งจะเอื้ออำนวยต่อการทำหน้าที่เลี้ยงดูเด็กได้อย่างเหมาะสม

๙) กรณีเกิดการเจ็บป่วยด้วยโรคติดต่อระหว่างปฏิบัติงานซึ่งอาจแพร่กระจายไปสู่เด็กได้ จะต้องหยุดปฏิบัติงานรักษาให้หายก่อนกลับมาปฏิบัติงาน

(๒) ด้านการปฏิบัติ

๑) เลี้ยงหรือดูแลเด็กตามกิจวัตรประจำวันของเด็ก (กิน นอน เล่น ขับถ่าย) ให้ถูกสุขลักษณะปลอดภัยเหมาะสมกับวัยของเด็ก

๒) ต้องสังเกตพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงต่างๆของเด็ก รวมทั้งเรื่องสุขภาพของเด็ก โดยต้องรายงานให้ผู้ปกครองเด็กทราบทุกวัน

๓) ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุกด้าน ดูแลสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ เอื้อต่อการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก

๔) รายงานผลการปฏิบัติงานต่อผู้ดำเนินการทุกเดือน

๕) กรณีที่มีการประกอบอาหารให้เด็ก ต้องดำเนินการเตรียม ปรุง ประกอบอาหารพร้อมทั้งดูแลเครื่องมือเครื่องใช้ในการปรุง ประกอบอาหารให้สะอาดและถูกสุขลักษณะในทุกขั้นตอนโดยมีการล้างมืออย่างสม่ำเสมอ

๖) จัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยที่เกิดจากการเลี้ยงและดูแลเด็กอย่างถูกต้อง โดยการทิ้งสิ่งปฏิกูลในส้วม และมูลฝอยในถังรองรับมูลฝอยไม่ให้เกิดการปนเปื้อนกับอาหารและเกิดการแพร่กระจายของเชื้อโรคหรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อบ้านเรือนใกล้เคียง

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทุกประเภทที่ท่านกำหนดให้ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๑๐ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ได้

ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ ๑๑ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการในลักษณะที่เป็นการค้าจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๑๒ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๑๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๑๔ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๑๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๑๙ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๒๐ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๑ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๒๒ อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตดำเนินกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(๑) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท

(๒) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท

(๓) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

ข้อ ๒๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องชำระค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตในวันที่มารับใบอนุญาต สำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๒๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๕ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต
๓) ใบอนุญาต
๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต
๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๑ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้สูงอายุ และอาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดให้กิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม(กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล(กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ พ.ศ. ....”/ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u>

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“ผู้ประกอบกิจการ” หมายความว่า เจ้าของกิจการหรือผู้ดำเนินการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการซึ่งมีหน้าที่ต้องขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนประกอบกิจการ

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า ผู้จัดการหรือผู้ทำหน้าที่ดูแลการประกอบกิจการและจัดส่งพนักงานไปดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

“พนักงาน” หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

“ผู้รับบริการ” หมายความว่า ผู้ว่าจ้างที่รับบริการจากการประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

“ผู้สูงอายุ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป และผู้ที่สูญเสียความสามารถในการประกอบกิจวัตรประจำวันอันเนื่องมาจากความชราภาพที่ได้รับการดูแลที่บ้าน

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ให้กิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

ข้อ ๖ ผู้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

หมวด ๒
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ
ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการ
และมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ให้ อปท. กำหนดหลักเกณฑ์ได้โดยต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวง/ ประกาศกระทรวง
ทั้งนี้ สามารถนำหลักเกณฑ์ในประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง
มาตรการควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้าน
ของผู้รับบริการ พ.ศ. 2564 มากำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทุกประเภทที่ท่านกำหนดให้ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๑๐ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ได้

ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ ๑๑ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการในลักษณะที่เป็นการค้าจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร)

(๓) สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๔) วุฒิการศึกษา/หลักฐานการฝึกอบรมของผู้ดำเนินการ/พนักงาน (ตามที่กฎหมายกำหนด)

(๕) ใบรับรองแพทย์ในการตรวจสุขภาพ

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคล)

(๘) หลักฐานที่แสดงการเป็นผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล)

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๑๒ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๑๓ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๑๔ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๑๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความใน

มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๑๙ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๒๐ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๑ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๒๒ อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตดำเนินกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(๑) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท
(๒) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท
(๓) จำนวนพนักงาน.....คน ฉบับละ ..... บาท

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

ข้อ ๒๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องชำระค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตในวันที่มารับใบอนุญาต สำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๒๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๕ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต
๓) ใบอนุญาต
๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต
๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๒ ควบคุมสุขลักษณะการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจก่อให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่าง เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ควบคุมสุขลักษณะการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ที่อาจให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕) พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มี เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ว่าด้วยสุขลักษณะการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ที่อาจให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM๒.๕)

เหตุผล

โดยที่สถานการณ์ปัญหามลพิษทางอากาศจากฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM๒.๕) ในพื้นที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี ซึ่งหนึ่งในแหล่งกำเนิดมลพิษทางอากาศดังกล่าวคือการดำเนินกิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน จึงเห็นสมควร กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขด้านสุขลักษณะสำหรับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM๒.๕) สำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพจากฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM๒.๕) จึงตรา เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพ อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้เป็นไปตาม เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ..... พ.ศ. ....

(สำหรับกรณีที่มีข้อบัญญัติควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอยู่ ก่อนแล้ว ข้อบัญญัติฉบับนี้จะเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะเพิ่มเติมเพื่อการควบคุมฝุ่นเท่านั้น)

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

สุขลักษณะการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจให้เกิดฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM๒.๕) พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มี เทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ .....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล..... ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u>

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า เจ้าของ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของสถานประกอบกิจการนั้น

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ

“มลพิษทางเสียง” หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางอากาศ” หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนชน

“มลพิษทางน้ำ” หมายความว่า สภาวะของน้ำทิ้งอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนชน

“มลพิษทางแสง” หมายความว่า สภาวะของแสงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางความร้อน” หมายความว่า สภาวะของความร้อนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางความสั่นสะเทือน” หมายความว่า สภาวะของความสั่นสะเทือนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“ของเสียอันตราย” หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสาร หรือสิ่งอื่นใดที่ปนเปื้อนสารพิษอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล..... /องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ นี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ ให้กิจการประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

๑. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์

(๑) การผลิต โม่ ป่น บด ผสม บรรจุ สะสม หรือกระทำอื่นใดต่อสัตว์หรือพืช หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์หรือพืชเพื่อเป็นอาหารสัตว์หรือส่วนประกอบของอาหารสัตว์

๒. กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด

(๑) การผลิต โม่ บด ผสม หรือบรรจุยา

๓. กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร

(๑) การผลิต หรือแบ่งบรรจุแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาคู แป้งจากพืช หรือแป้งอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๒) การสีข้าว นวดข้าวด้วยเครื่องจักร หรือแบ่งบรรจุข้าวด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

(๓) การขัด กะเทาะ หรือบดเมล็ดพืช

(๔) การตาก สะสม ขนถ่ายผลิตผลของมันสำปะหลัง ข้าวเปลือก อ้อย ข้าวโพด

๔. กิจการที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่

(๑) การผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะหรือแร่

(๒) การถลุงแร่ การหลอม หรือหล่อโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๓) การกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน รีด หรืออัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๔) การทำเหมืองแร่ สะสม แยก คัดเลือก หรือล้างแร่

๕. กิจการที่เกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล

(๑) การต่อ ประกอบ เคาะ ปะผุ พ่นสี หรือพ่นสารกันสนิมยานยนต์

๖. กิจการที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ

(๑) การผลิตไม้ขีดไฟ

(๒) การเลื่อย ซอย ขัด ไส เจาะ ขุดร่อง ทำคิ้ว หรือตัดไม้ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิต พ่น ทาสารเคลือบเงา หรือสี แต่งสำเร็จสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากไม้ หวายชานอ้อย

(๔) การอบไม้

(๕) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุธูป

(๖) การผลิตกระดาษชนิดต่าง ๆ

(๗) การเผาถ่าน หรือสะสมถ่าน

๗. กิจการที่เกี่ยวกับสิ่งทอ

(๑) การปั่นด้าย กรอด้าย ทอผ้าด้วยเครื่องจักร หรือทอผ้าด้วยกี่กระตุก

(๒) การสะสมปอ ป่าน ฝ้าย นุ่น หรือใยสังเคราะห์

(๓) การปั่นฝ้าย นุ่น ใยสังเคราะห์ด้วยเครื่องจักร

(๔) การทอเสื่อ กระสอบ พรม หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร

๘. กิจการที่เกี่ยวกับหิน ดิน ทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑) การผลิตภาชนะดินเผาหรือผลิตภัณฑ์ดินเผา

(๒) การระเบิด โม่ บด หรือย่อยหิน ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ด้วยซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การสะสม ผสมซีเมนต์ หิน ดิน ทราย วัสดุก่อสร้าง รวมทั้งการขุด ตัก ดูด โม่ บด หรือย่อย ด้วยเครื่องจักร ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๑๑ (๒)

(๕) การเจียระไนเพชร พลอย หิน หรือกระจก หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๖) การเลื่อย ตัด หรือประดิษฐ์หินเป็นสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

(๗) การผลิตชอล์ก ปูนปาสเตอร์ ปูนขาว ดินสอพอง หรือเผาหินปูน

(๘) การผลิตกระดาษทราย หรือผ้าทราย

(๙) การผลิตใยแก้ว หรือผลิตภัณฑ์จากใยแก้ว

(๑๐) การล้าง การขัดด้วยการพ่นทรายลงบนพื้นผิวกระจก แก้ว หิน หรือวัตถุอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๕)

๙. กิจการที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่าง ๆ

(๑) การผลิต สะสม หรือขนส่งถ่านหิน หรือถ่านโค้ก

(๒) การผลิตสีหรือน้ำมันผสมสี

(๓) การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิง หรือสารเคมีอันเป็นส่วนประกอบในการผลิตดอกไม้เพลิง

(๔) การผลิตแชลแล็ค หรือสารเคลือบเงา

(๕) การผลิต สะสม บรรจุ ขนส่งสารกำจัดศัตรูพืชหรือพาหะนำโรค

(๖) การผลิต สะสม หรือบรรจุกาว

(รายชื่อกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจก่อให้เกิดฝุ่นละอองอ้างอิงตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง การควบคุมป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพจากฝุ่นละออง พ.ศ. ๒๕๖๒)

ข้อ ๖ ผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องควบคุมภายในท้องถิ่นต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยแล้วแต่กรณี

หมวด ๒

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติ เพื่อการควบคุมปัญหาฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน ๒.๕ ไมครอน (PM ๒.๕)

ข้อ ๗ สถานประกอบกิจการต้องติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมดักจับฝุ่นละอองในทุกกระบวนการผลิตที่มีการปล่อยฝุ่นละออง บำรุงรักษา และตรวจสอบประสิทธิภาพของอุปกรณ์อย่างต่อเนื่อง

ข้อ ๘ สถานประกอบกิจการต้องติดตามตรวจสอบการระบายฝุ่นละอองให้ได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด (ตรวจวัดเฉพาะ parameter ที่มีมาตรฐานกำหนด) หากพบว่ามีค่าสูงกว่ามาตรฐานกำหนด หรือมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น ต้องเร่งดำเนินการตรวจสอบแก้ไขทันที

ข้อ ๙ สถานประกอบกิจการต้องจัดให้มีอุปกรณ์ความปลอดภัยในการทำงานสำหรับผู้ปฏิบัติงาน เช่น หน้ากากป้องกันฝุ่นละออง

ข้อ ๑๐ กรณีที่มีการกองเถ้าหรือเชื้อเพลิงทั้งก่อนและหลังการเผาไหม้ ต้องมีมาตรการป้องกันไม่ให้มีฝุ่นละอองฟุ้งกระจายสู่ชุมชน เช่น การใช้ผ้าคลุม การฉีดน้ำโดยรอบ เพื่อลดการฟุ้งกระจาย

ข้อ ๑๑ กรณีที่มีการตาก สะสม ขนถ่ายวัสดุทางการเกษตรหรือวัสดุอื่น ๆ อันก่อให้เกิดฝุ่นละอองต้องป้องกันไม่ให้ฝุ่นละอองฟุ้งกระจายสู่ชุมชน เช่น การเก็บในอาคารที่ปิดมิดชิด การใช้ผ้าคลุมวัตถุดิบขณะขนส่งหรือคลุมกองวัสดุการเกษตรหรือวัสดุอื่น การฉีดน้ำโดยรอบ หรือปลูกต้นไม้สูง เป็นต้น

ข้อ ๑๒ สถานประกอบกิจการต้องมีการควบคุมการขนส่งภายในสถานประกอบกิจการ เช่น การล้างล้อรถก่อนเข้าและออกจากสถานประกอบกิจการ การฉีดพรมน้ำบนถนน

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๓ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

ลงชื่อ) .....

(.....)

นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ) .....

(.....)

ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

๒.๑๓ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมตลาด

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมตลาด
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมตลาด

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการตลาดที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดลักษณะของตลาด สุขลักษณะในการดำเนินกิจการตลาด สุขลักษณะสำหรับผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาด หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการตลาด และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการตลาด จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

การควบคุมตลาด

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมตลาด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล.....องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....การควบคุมตลาด พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....การควบคุมตลาด พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทสัตว์ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้ว หรือของเสียง่าย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงบริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าวเป็นประจำหรือเป็นครั้งคราวหรือตามวันที่กำหนด

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ซื้อขายกัน

“อาหาร” หมายความว่า อาหารตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร

“อาหารสด” หมายความว่า อาหารประเภทสัตว์ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ และของอื่น ๆ ที่มีสภาพเป็นของสด

“อาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละ” หมายความว่า อาหารสดประเภทเนื้อสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่มีการชำแหละ ณ แผงจำหน่ายสินค้า

“อาหารประเภทปรุงสำเร็จ” หมายความว่า อาหารที่ได้ผ่านการทำ ประกอบหรือปรุงสำเร็จพร้อมที่จะรับประทานได้ รวมทั้งของหวานและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ

“สุขาภิบาลอาหาร” หมายความว่า การจัดการและควบคุมปัจจัยต่างๆ เพื่อให้อาหารสะอาด ปลอดภัยจากเชื้อโรค และสารเคมีที่เป็นพิษซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภค เช่น อาหาร ผู้สัมผัสอาหาร สถานที่ทำ ประกอบ ปรุง และจำหน่ายอาหาร ภาชนะ อุปกรณ์ สัตว์และแมลงที่เป็นพาหะนำโรค

“การล้างตลาดตามหลักการสุขาภิบาล” หมายความว่า การทำความสะอาดตัวอาคาร แผงจำหน่ายสินค้าในตลาด พื้น ผนัง เพดาน ทางระบายน้ำ ตะแกรงดักมูลฝอย บ่อดักไขมัน บ่อพักน้ำเสีย ที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ อ่างล้างมือ และบริเวณตลาดให้สะอาด ไม่มีสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย หยากไย่ ฝุ่นละอองและคราบสกปรก รวมทั้งให้มีการฆ่าเชื้อ ทั้งนี้ สารเคมีที่ใช้ต้องไม่มีผลกระทบต่อระบบบำบัดน้ำเสียของตลาด

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ตลาดแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

(๑) ตลาดประเภทที่ ๑ ได้แก่ ตลาดที่มีโครงสร้างอาคาร และมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๑ ส่วนที่ ๑

(๒) ตลาดประเภทที่ ๒ ได้แก่ ตลาดที่ไม่มีโครงสร้างอาคาร และมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๑ ส่วนที่ ๒

ข้อ ๖ ที่ตั้งของตลาดต้องอยู่ห่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร จากแหล่งที่ก่อให้เกิดมลพิษ ของเสีย โรงเลี้ยงสัตว์ แหล่งโสโครก ที่กำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย อันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัย เว้นแต่จะมีวิธีการป้องกันซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ให้ความเห็นชอบแล้ว

ข้อ ๗ ผู้ดำเนินกิจการตลาดต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๒
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการตลาด

ส่วนที่ ๑
สุขลักษณะของตลาดประเภทที่ ๑

ข้อ ๘ ตลาดประเภทที่ ๑ ต้องมีส่วนประกอบของสถานที่และสิ่งปลูกสร้าง คือ อาคารสิ่งปลูกสร้างสำหรับผู้ขายของ ที่ขนถ่ายสินค้า ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ อ่างล้างมือ ที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย และที่จอดยานพาหนะ ตามที่กำหนดไว้ในส่วนนี้

ข้อ ๙ อาคารสิ่งปลูกสร้างสำหรับผู้ขายของต้องมีและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ถนนรอบอาคารตลาดกว้างไม่น้อยกว่า ๔ เมตร และมีทางเข้าออกบริเวณตลาดกว้างไม่น้อยกว่า ๔ เมตร อย่างน้อยหนึ่งทาง

(๒) ตัวอาคารตลาดทำด้วยวัสดุถาวร มั่นคง และแข็งแรง

(๓) หลังคาสร้างด้วยวัสดุทนไฟ และแข็งแรงทนทาน ความสูงของหลังคาต้องมีความเหมาะสมกับการระบายอากาศของตลาดนั้น

(๔) พื้นทำด้วยวัสดุถาวร แข็งแรง ไม่ดูดซึมน้ำ เรียบ ล้างทำความสะอาดง่าย ไม่มีน้ำขังและไม่ลื่น

(๕) ทางเดินภายในอาคารมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๒ เมตร

(๖) เครื่องกั้นหรือสิ่งกีดขวางทำด้วยวัสดุถาวร และแข็งแรง สามารถป้องกันสัตว์ เช่น สุนัข มิให้เข้าไปในตลาด

(๗) การระบายอากาศภายในตลาดเพียงพอ เหมาะสม และไม่มีกลิ่นเหม็นอับ

(๘) ความเข้มของแสงสว่างในอาคารตลาดไม่น้อยกว่า ๒๐๐ ลักซ์

(๙) แผงจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารทำด้วยวัสดุถาวร เรียบ มีความลาดเอียง และทำความสะอาดง่าย มีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๖๐ เซนติเมตร มีพื้นที่ไม่น้อยกว่า ๑.๕ ตารางเมตร และมีทางเข้าออกสะดวก โดยมีที่นั่งสำหรับผู้ขายของแยกต่างหากจากแผง

(๑๐) น้ำประปาหรือน้ำสะอาดแบบระบบท่ออย่างเพียงพอสำหรับล้างสินค้าหรือล้างมือ ทั้งนี้ ต้องวางท่อในลักษณะที่ปลอดภัย ไม่เกิดการปนเปื้อนจากน้ำโสโครก ไม่ติดหรือทับกับท่อระบายน้ำเสียหรือสิ่งปฏิกูล โดย

(ก) มีที่ล้างอาหารสดอย่างน้อย ๑ จุด และในแต่ละจุดจะต้องมีก๊อกน้ำไม่น้อยกว่า ๓ ก๊อก กรณีที่มีแผงจำหน่ายอาหารสดตั้งแต่ ๓๐ แผง ขึ้นไป ต้องจัดให้มีที่ล้างอาหารสด ๑ จุดต่อจำนวนแผงจำหน่ายอาหารสดทุก ๓๐ แผง เศษของ ๓๐ แผง ถ้าเกิน ๑๕ แผง ให้ถือเป็น ๓๐ แผง

(ข) มีก๊อกน้ำประจำแผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละ และแผงจำหน่ายอาหารประเภทปรุงสำเร็จ

(ค) มีที่เก็บสำรองน้ำในปริมาณเพียงพอและสะดวกต่อการใช้ กรณีที่มีแผงจำหน่ายอาหารสดตั้งแต่ ๕๐ แผงขึ้นไป ต้องจัดให้มีน้ำสำรองอย่างน้อย ๕ ลูกบาศก์เมตรต่อจำนวนแผงจำหน่ายอาหารสดทุก ๑๐๐ แผง เศษของ ๑๐๐ แผง ถ้าเกิน ๕๐ แผง ให้ถือเป็น ๑๐๐ แผง

(๑๑) ระบบบำบัดน้ำเสียหรือน้ำทิ้ง และทางระบายน้ำตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ทั้งนี้ ให้มีตะแกรงดักมูลฝอยและบ่อดักไขมันด้วย

(๑๒) การติดตั้งระบบการป้องกันอัคคีภัยตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

ความใน (๑) และ (๕) มิให้ใช้บังคับกับตลาดที่จัดตั้งขึ้นก่อนวันที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ และมีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ซึ่งไม่อาจจัดให้มีถนนรอบอาคารตลาด ทางเข้าออกบริเวณตลาด และทางเดินภายในอาคารตามที่กำหนดได้

ข้อ ๑๐ ต้องจัดให้มีที่ขนถ่ายสินค้าตั้งอยู่ในบริเวณหนึ่งบริเวณใดโดยเฉพาะ มีพื้นที่เพียงพอสำหรับการขนถ่ายสินค้าในแต่ละวัน และสะดวกต่อการขนถ่ายสินค้าและการรักษาความสะอาด

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับตลาดที่จัดตั้งขึ้นก่อนวันที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ และมีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ซึ่งไม่อาจจัดให้มีที่ขนถ่ายสินค้าตามที่กำหนดได้

ข้อ ๑๑ ต้องจัดให้มีห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือตามแบบและจำนวนที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และตั้งอยู่ในที่เหมาะสมนอกตัวอาคารตลาด หรือในกรณีที่อยู่ในอาคารตลาดต้องแยกเป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ มีผนังกั้นโดยไม่ให้มีประตูเปิดสู่บริเวณจำหน่ายอาหารโดยตรง

ข้อ ๑๒ ต้องจัดให้มีที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ตั้งอยู่นอกตัวอาคารตลาดและอยู่ในพื้นที่ที่รถเก็บขนมูลฝอยเข้าออกได้สะดวก มีการปกปิดและป้องกันไม่ให้สัตว์เข้าไปคุ้ยเขี่ย ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นชอบว่าเหมาะสมกับตลาดนั้น

ข้อ ๑๓ ต้องจัดให้มีที่จอดยานพาหนะอย่างเหมาะสมตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ส่วนที่ ๒
สุขลักษณะของตลาดประเภทที่ ๒

ข้อ ๑๔ ตลาดประเภทที่ ๒ ต้องจัดให้มีสถานที่สำหรับผู้ขายของ ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ อ่างล้างมือ และที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอย ตามที่กำหนดไว้ในส่วนนี้

ข้อ ๑๕ สถานที่สำหรับผู้ขายของต้องมีและเป็นไปตามหลักเกณฑ์และสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) ทางเดินภายในตลาดมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๒ เมตร

(๒) บริเวณสำหรับผู้ขายของประเภทอาหารสดต้องจัดให้เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ โดยมีลักษณะเป็นพื้นเรียบ แข็งแรง ไม่ลื่น สามารถล้างทำความสะอาดได้ง่าย และไม่มีน้ำขัง เช่น พื้นคอนกรีต พื้นที่ปูด้วยคอนกรีตสำเร็จ หรือพื้นลาดด้วยยางแอสฟัลต์

(๓) แผงจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารทำด้วยวัสดุแข็งแรงที่มีผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๖๐ เซนติเมตร และอาจเป็นแบบพับเก็บได้

(๔) น้ำประปาหรือน้ำสะอาดอย่างเพียงพอ และจัดให้มีที่ล้างทำความสะอาดอาหารและภาชนะในบริเวณแผงจำหน่ายอาหารสด แผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละ และแผงจำหน่ายอาหารประเภทปรุงสำเร็จ

(๕) ทางระบายน้ำจากจุดที่มีที่ล้าง โดยเป็นรางแบบเปิด ทำด้วยวัสดุที่มีผิวเรียบ มีความลาดเอียงให้สามารถระบายน้ำได้สะดวก มีตะแกรงดักมูลฝอยก่อนระบายน้ำออกสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ และไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนข้างเคียง ในกรณีจำเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขอาจกำหนดให้จัดให้มีบ่อดักไขมัน หรือบ่อพักน้ำเสีย ก่อนระบายน้ำออกสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะก็ได้

(๖) กรณีที่มีโครงสร้างเฉพาะเสาและหลังคา โครงเหล็กคลุมผ้าใบ เต็นท์ ร่มหรือสิ่งอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ต้องอยู่ในสภาพที่มั่นคงแข็งแรง

ข้อ ๑๖ ต้องจัดให้มีห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือตามจำนวนและหลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และตั้งอยู่ในที่ที่เหมาะสมนอกสถานที่ขายของ เว้นแต่จะจัดให้มีส้วมเคลื่อนที่ ส้วมสาธารณะ ส้วมเอกชนหรือส้วมของหน่วยงานราชการที่ได้รับอนุญาตให้ใช้อยู่ในบริเวณใกล้เคียง ทั้งนี้ ให้มีระยะห่างจากตลาดไม่เกิน ๕๐ เมตร

ข้อ ๑๗ ต้องจัดให้มีที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอยอย่างเพียงพอที่จะรองรับปริมาณมูลฝอยในแต่ละวัน และมีลักษณะเหมาะสมตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๘ เมื่อผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดประเภทที่ ๒ ได้ดำเนินกิจการต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าตลาดประเภทที่ ๒ นั้น มีศักยภาพที่จะพัฒนาเป็นตลาดประเภทที่ ๑ ได้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้รับใบอนุญาตร่วมกันพิจารณากำหนดแผนการพัฒนาปรับปรุงตลาดประเภทที่ ๒ ให้เป็นตลาดประเภทที่ ๑ ตามเทศบัญญัตินี้ ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ส่วนที่ ๓
การดำเนินกิจการตลาด

ข้อ ๑๙ การจัดวางสินค้าในตลาดแต่ละประเภทต้องจัดให้เป็นหมวดหมู่และไม่ปะปนกันเพื่อสะดวกในการดูแลความสะอาดและป้องกันการปนเปื้อนในอาหาร

ข้อ ๒๐ กำหนดเวลาการเปิดและปิดตลาดตั้งแต่เวลา.....น. ถึงเวลา..... น.

ข้อ ๒๑ ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดประเภทที่ ๑ ต้องรับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการบำรุงรักษาตลาดและการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในตลาดให้ถูกสุขลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) บำรุงรักษาโครงสร้างต่าง ๆ ของตลาด ให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีตลอดเวลา เช่น ตัวอาคาร พื้น ฝ้าเพดาน แผงจำหน่ายสินค้า ระบบบำบัดน้ำเสียหรือน้ำทิ้ง และทางระบายน้ำ อุปกรณ์ต่างๆ เช่น สายไฟ หลอดไฟ พัดลม ก๊อกน้ำ ท่อน้ำประปา และสาธารณูปโภคอื่น

(๒) จัดให้มีการเก็บกวาดมูลฝอยบริเวณตลาด และดูแลความสะอาดของตะแกรงดักมูลฝอย บ่อดักไขมัน ระบบบำบัดน้ำเสียหรือน้ำทิ้ง และทางระบายน้ำ มิให้มีกลิ่นเหม็นเป็นประจำทุกวัน และดูแลที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอยให้ถูกสุขลักษณะเสมอ

(๓) ดูแลห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือให้อยู่ในสภาพที่สะอาด ใช้การได้ดี และเปิดให้ใช้ตลอดเวลาที่เปิดตลาด

(๔) จัดให้มีการล้างทำความสะอาดตลาดเป็นประจำทุกวัน โดยเฉพาะแผงจำหน่ายอาหารสดและแผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละ และมีการล้างตลาดตามหลักการสุขาภิบาลอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง ในกรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อ เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขอาจแจ้งให้มีการล้างตลาดตามหลักการสุขาภิบาลมากกว่าเดือนละหนึ่งครั้งก็ได้

(๕) จัดให้มีการกำจัดสัตว์หรือแมลงที่เป็นพาหะนำโรคภายในบริเวณตลาดอย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง

(๖) ดูแลแผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละมิให้ปล่อยน้ำหรือของเหลวไหลจากแผงลงสู่พื้นตลาด และจัดให้มีทางระบายน้ำหรือของเหลวลงสู่ทางระบายน้ำหลักของตลาด

ข้อ ๒๒ ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดประเภทที่ ๒ ต้องรับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับการบำรุงรักษาตลาดและการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกสุขลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการเก็บกวาดมูลฝอยบริเวณตลาด และดูแลความสะอาดของตะแกรงดักมูลฝอย รวมทั้งกรณีที่มีบ่อดักไขมัน บ่อพักน้ำเสีย และทางระบายน้ำ มิให้มีกลิ่นเหม็นเป็นประจำทุกวัน และดูแลที่เก็บรวบรวมหรือที่รองรับมูลฝอยให้ถูกสุขลักษณะเสมอ

(๒) ดูแลห้องส้วม ที่ปัสสาวะ และอ่างล้างมือ ให้อยู่ในสภาพที่สะอาด ใช้การได้ดี และเปิดให้ใช้ตลอดเวลาที่เปิดตลาด

(๓) จัดให้มีการล้างทำความสะอาดตลาดเป็นประจำทุกวัน โดยเฉพาะแผงจำหน่ายอาหารสดและแผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละ ในกรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อให้ดำเนินการล้างตลาดตามหลักการสุขาภิบาลตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งให้ปฏิบัติ

(๔) จัดให้มีการป้องกันไม่ให้น้ำหรือของเหลวไหลจากแผงจำหน่ายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ชำแหละลงสู่พื้นตลาด

ข้อ ๒๓ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญ มลพิษที่เป็นอันตราย หรือการระบาดของโรคติดต่อ ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดประเภทที่ ๑ หรือตลาดประเภทที่ ๒ ต้องไม่กระทำการและต้องควบคุมดูแลมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้

(๑) จำหน่ายอาหารที่ไม่สะอาดหรือไม่ปลอดภัยตามกฎหมายว่าด้วยอาหารในตลาด

(๒) นำสัตว์ทุกชนิดเข้าไปในตลาด เว้นแต่สัตว์ที่นำไปขังไว้ในที่ขังสัตว์เพื่อจำหน่าย

(๓) ฆ่าหรือชำแหละสัตว์ใหญ่ เช่น โค กระบือ แพะ แกะหรือสุกร ในตลาด รวมทั้งฆ่าหรือชำแหละสัตว์ปีกในกรณีที่เกิดการระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่ที่ติดต่อมาจากสัตว์ในเขตท้องที่นั้น

(๔) สะสมหรือหมักหมมสิ่งหนึ่งสิ่งใดในตลาด จนทำให้สถานที่สกปรก รกรุงรัง เป็นเหตุรำคาญ เกิดมลพิษที่เป็นอันตราย หรือเป็นที่เพาะพันธุ์สัตว์หรือแมลงที่เป็นพาหะนำโรค

(๕) ถ่ายเทหรือทิ้งมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลในที่อื่นใด นอกจากที่ซึ่งจัดไว้สำหรับรองรับมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูล

(๖) ทำให้น้ำใช้ในตลาดเกิดความสกปรกจนเป็นเหตุให้เป็นหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๗) ก่อหรือจุดไฟไว้ในลักษณะซึ่งอาจเป็นที่เดือดร้อนหรือเกิดอันตรายแก่ผู้อื่น

(๘) ใช้ตลาดเป็นที่พักอาศัยหรือเป็นที่พักค้างคืน

(๙) กระทำการอื่นใดที่อาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญ มลพิษที่เป็นอันตราย หรือการระบาดของโรคติดต่อ เช่น เสียงดัง แสงกระพริบ ความสั่นสะเทือน หรือมีกลิ่นเหม็น

ส่วนที่ ๔
ผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาด

ข้อ ๒๔ ผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องปฏิบัติและให้ความร่วมมือกับผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาด เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) การจัดระเบียบและกฎเกณฑ์ในการรักษาความสะอาดของตลาด

(๒) การจัดหมวดหมู่สินค้า

(๓) การดูแลความสะอาดแผงจำหน่ายสินค้าของตน

(๔) การรวบรวมมูลฝอยลงในภาชนะรองรับที่เหมาะสม

(๕) การล้างตลาด

(๖) การเข้ารับการฝึกอบรมด้านสุขาภิบาลอาหารและอื่นๆ ตามหลักเกณฑ์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๗) การตรวจสุขภาพตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๒๕ ผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องปฏิบัติเกี่ยวกับสินค้าและแผงจำหน่ายสินค้าดังต่อไปนี้

(๑) ให้วางสินค้าบนแผงจำหน่ายสินค้าหรือขอบเขตที่กำหนด โดยห้ามวางสินค้าล้ำแผงจำหน่ายสินค้าหรือขอบเขตที่กำหนด และห้ามวางสินค้าสูงจนอาจเกิดอันตรายหรือส่งผลกระทบต่อระบบการระบายอากาศ และแสงสว่าง ทั้งนี้ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๒) ห้ามวางสินค้าประเภทวัตถุอันตรายปะปนกับสินค้าประเภทอาหาร

(๓) ให้วางสินค้าประเภทอาหาร เครื่องดื่ม และภาชนะอุปกรณ์ในขอบเขตที่กำหนด โดยสูงจากพื้นตลาดไม่น้อยกว่า ๖๐ เซนติเมตร

(๔) ห้ามเก็บสินค้าประเภทอาหารไว้ใต้แผงจำหน่ายสินค้า เว้นแต่อาหารในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิทตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร หรืออาหารที่มีการป้องกันการเน่าเสียและปกปิดมิดชิด ทั้งนี้ ต้องมีการรักษาความสะอาดและป้องกันสัตว์หรือแมลงที่เป็นพาหะนำโรค

(๕) ไม่ใช้แสงหรือวัสดุอื่นใดที่ทำให้ผู้บริโภคมองเห็นอาหารต่างไปจากสภาพที่เป็นจริง

(๖) ห้ามต่อเติมแผงจำหน่ายสินค้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๒๖ ผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องมีสุขอนามัยส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ ไม่เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ หรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อ เช่น อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด ไข้สุกใส หัด คางทูม วัณโรคในระยะอันตราย โรคเรื้อนในระยะติดต่อหรือในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคผิวหนังที่น่ารังเกียจ ไวรัสตับอักเสบชนิดเอ ไข้หวัดใหญ่รวมถึงไข้หวัดใหญ่ที่ติดต่อมาจากสัตว์ และโรคตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๒) ในระหว่างขายสินค้าต้องแต่งกายสุภาพ สะอาด เรียบร้อย หรือตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๓) ในระหว่างขายสินค้าประเภทอาหารต้องปฏิบัติตามหลักสุขอนามัยส่วนบุคคล เช่น ไม่ไอหรือจามรดอาหาร ไม่ใช้มือหยิบจับอาหารที่พร้อมรับประทานโดยตรง ล้างมือให้สะอาดก่อนหยิบหรือจับอาหาร ไม่สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา เป็นต้น

ข้อ ๒๗ ผู้ขายของและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องปฏิบัติให้ถูกสุขลักษณะในการจำหน่ายทำประกอบ ปรุง เก็บหรือสะสมอาหาร และการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่างๆ ดังต่อไปนี้

(๑) อาหารที่ขายต้องสะอาด และปลอดภัยตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยอาหาร

(๒) อาหารสดเฉพาะสัตว์ เนื้อสัตว์ และอาหารทะเล ต้องเก็บรักษาในอุณหภูมิไม่เกิน ๕ องศาเซลเซียส ในตู้เย็นหรือแช่น้ำแข็งตลอดระยะเวลาการเก็บ

(๓) การจำหน่ายอาหารประเภทปรุงสำเร็จต้องใช้เครื่องใช้ ภาชนะที่สะอาด และต้องมีอุปกรณ์ปกปิดอาหารเพื่อป้องกันการปนเปื้อน และรักษาอุปกรณ์ปกปิดอาหารนั้นให้สะอาดและใช้การได้ดีอยู่เสมอ

(๔) ในกรณีที่เป็นแผงจำหน่ายอาหาร ซึ่งมีการทำ ประกอบ และปรุงอาหาร ต้องจัดสถานที่ไว้ให้เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะเพื่อการนั้นและต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักการสุขาภิบาลอาหาร

(๕) เครื่องมือ เครื่องใช้ และภาชนะอุปกรณ์ที่ใช้ เช่น เขียง เครื่องขูดมะพร้าว จาน ชาม ช้อน และส้อม ตะเกียบ แก้วน้ำ เป็นต้น ต้องสะอาดและปลอดภัย มีการล้างทำความสะอาดและจัดเก็บที่ถูกต้อง

ข้อแนะนำเพิ่มเติม ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพทุกประเภทที่ท่านกำหนดให้ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงว่าด้วยควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๒๘ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดภายหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้วจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

ความในข้อนี้มิให้ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินกิจการตลาดจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งเทศบัญญัตินี้และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ข้อ ๒๙ ผู้ใดประสงค์จะจัดตั้งตลาดจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๓๐ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๓๑ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๓๒ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๓๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๓๔ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๓๗ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๓๘ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๙ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๔๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๔๑ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๒ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
การควบคุมตลาด
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

ตัวอย่าง

(๑) จำนวนแผงค้าในตลาดต่ำกว่า.... แผง ฉบับละ .... บาท
(๒) จำนวนแผงค้าในตลาดตั้งแต่.... แผง ถึง ....แผง ฉบับละ .... บาท
(๓) จำนวนแผงค้าในตลาดตั้งแต่....แผง ถึง .... แผง ฉบับละ .... บาท
(๔) จำนวนแผงค้าในตลาดตั้งแต่....แผง ขึ้นไป ฉบับละ .... บาท

เป็นต้น

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต
๓) ใบอนุญาต
๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต
๕) ใบแทนใบอนุญาต

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๔ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดสุขลักษณะในการดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร หลักเกณฑ์การแจ้งเพื่อขอหนังสือรับรองการแจ้งให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและการออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล..... สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มิใช่ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“อาหารสด” หมายความว่า อาหารที่มีสภาพเป็นของสด เช่น เนื้อสัตว์ ผัก หรือผลไม้

“อาหารประเภทปรุงสำเร็จ” หมายความว่า อาหารที่ได้ผ่านการทำ ประกอบหรือปรุงสำเร็จพร้อมที่จะรับประทานได้ รวมทั้งของหวานและเครื่องดื่มชนิดต่างๆ

“อาหารแห้ง” หมายความว่า อาหารที่ผ่านกระบวนการทำให้แห้งโดยการอบ รมควัน ตากแห้ง หรือวิธีการอื่นใด เพื่อลดปริมาณความชื้นที่มีอยู่ในอาหารลงและเก็บรักษาไว้ได้นานขึ้น

“เครื่องปรุงรส” หมายความว่า สิ่งที่ใช้ในกระบวนการปรุงอาหารให้มีรูปแบบ รสชาติ หรือกลิ่นรส ชวนรับประทาน เช่น เกลือ น้ำปลา น้ำส้มสายชู ซอส รวมทั้งเครื่องเทศ สมุนไพร มัสตาร์ด

“วัตถุเจือปนอาหาร” หมายความว่า วัตถุที่ตามปกติมิได้ใช้เป็นอาหารหรือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของอาหาร แต่ใช้เจือปนในอาหารเพื่อประโยชน์ในการผลิต การบรรจุ การเก็บรักษา หรือการขนส่ง และให้หมายความรวมถึงวัตถุที่มิได้เจือปนในอาหาร แต่บรรจุรวมอยู่กับอาหารเพื่อประโยชน์ดังกล่าวข้างต้นด้วย เช่น วัตถุกันชื้น วัตถุดูดออกซิเจน เป็นต้น

“ผู้ประกอบกิจการ” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร และให้หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุม กำกับ ดูแลการดำเนินการของสถานที่จำหน่ายอาหารนั้น

“ผู้สัมผัสอาหาร” หมายความว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับอาหารตั้งแต่กระบวนการเตรียม ประกอบปรุง จำหน่ายและเสิร์ฟอาหาร รวมถึงการล้างและเก็บภาชนะอุปกรณ์

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ผู้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๒
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร

(ในหมวด ๒ นี้ ให้กำหนดตามกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยเรียงข้อต่อจากข้อ ๕ ดังนี้ ส่วนที่ ๑ สุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร ข้อ ๖-๑๑ ส่วนที่ ๒ สุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการทำ ประกอบ หรือปรุง การเก็บรักษา และการจำหน่ายอาหาร ข้อ ๑๒-๒๑ ส่วนที่ ๓ สุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่น ๆ ข้อ ๒๒-๒๓ และส่วนที่ ๔ สุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร ข้อ ๒๔)

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการสถานที่จำหน่ายอาหารจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหารที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
ใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้ง

ส่วนที่ ๑
ใบอนุญาต

ข้อ ๒๕ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๒๖ ผู้ใดประสงค์จะขอจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๒๗ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๒๘ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๒๙ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๓๐ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับ

ใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๓๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๓๒ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๓๔ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๓๕ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๖ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ส่วนที่ ๒
หนังสือรับรองการแจ้ง

ข้อ ๓๗ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งก่อนการจัดตั้ง

ข้อ ๓๘ ผู้ใดประสงค์จะขอจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดจะต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย (กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

ท้องถิ่นต้องกำหนดแบบเอกสารการแจ้งและหนังสือรับรองการแจ้งไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๓๙ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมิได้ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขหรือเพิ่มเติม หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๔๐ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ หรือแสดงหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๔๑ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนและการออกใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีหนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ให้ผู้ยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีหนังสือรับรองการแจ้งถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่ มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๔๒ เมื่อผู้แจ้งประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการดำเนินกิจการให้แก่บุคคลอื่นให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

ข้อ ๔๓ ในกรณีที่ผู้ดำเนินกิจการใดดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเคยได้รับโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินกิจการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสองปีก็ได้

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๔๔ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต หรือผู้แจ้งมีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรกและก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต หรือในวันที่มารับหนังสือรับรองการแจ้งและก่อนวันครบรอบปีของทุกปีตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้นกรณีที่เป็นการแจ้ง ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนดให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้แจ้งจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๔๕ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๖ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้ง
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

<u>ตัวอย่าง</u>

๑. ค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต

(๑) ขนาดพื้นที่ต่ำกว่า... ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๒) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๓) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๔) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ขึ้นไป ฉบับละ .... บาท

๒. ค่าธรรมเนียมการออกหนังสือรับรองการแจ้ง

(๑) ขนาดพื้นที่ต่ำกว่า... ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๒) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๓) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท

(๔) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ขึ้นไป ฉบับละ .... บาท

เป็นต้น

<u>หมายเหตุ</u> ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต / แบบคำขอแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

๓) ใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

๕) ใบแทนใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๕ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดสุขลักษณะในการดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร หลักเกณฑ์การแจ้งเพื่อขอหนังสือรับรองการแจ้งให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและการออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....องค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของ สภาเทศบาล.....สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร พ.ศ. ....”/ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มิใช่ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มิใช่ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารให้รูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำประกอบหรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

“อาหารสด” หมายความว่า อาหารที่มีสภาพเป็นของสด เช่น เนื้อสัตว์ ผัก หรือผลไม้

“อาหารประเภทปรุงสำเร็จ” หมายความว่า อาหารที่ได้ผ่านการทำ ประกอบหรือปรุงสำเร็จพร้อมที่จะรับประทานได้ รวมทั้งของหวานและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ

“อาหารแห้ง” หมายความว่า อาหารที่ผ่านกระบวนการทำให้แห้งโดยการอบ รมควัน ตากแห้งหรือวิธีการอื่นใด เพื่อลดปริมาณความชื้นที่มีอยู่ในอาหารลงและเก็บรักษาไว้ได้นานขึ้น

“เครื่องปรุงรส” หมายความว่า สิ่งที่ใช้ในกระบวนการปรุงอาหารให้มีรูปแบบ รสชาติ หรือกลิ่นรส ชวนรับประทาน เช่น เกลือ น้ำปลา น้ำส้มสายชู ซอส รวมทั้งเครื่องเทศ สมุนไพร มัสตาร์ด

“วัตถุเจือปนอาหาร” หมายความว่า วัตถุที่ตามปกติมิได้ใช้เป็นอาหารหรือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของอาหาร แต่ใช้เจือปนในอาหารเพื่อประโยชน์ในการผลิต การบรรจุ การเก็บรักษา หรือการขนส่ง และให้หมายความรวมถึงวัตถุที่มิได้เจือปนในอาหาร แต่บรรจุรวมอยู่กับอาหารเพื่อประโยชน์ดังกล่าวข้างต้นด้วย เช่น วัตถุกันชื้น วัตถุดูดออกซิเจน เป็นต้น

“ผู้ประกอบกิจการ” หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร และให้หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ควบคุม กำกับ ดูแลการดำเนินการของสถานที่จำหน่ายอาหารนั้น

“ผู้สัมผัสอาหาร” หมายความว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับอาหารตั้งแต่กระบวนการเตรียม ประกอบปรุง จำหน่ายและเสิร์ฟอาหาร รวมถึงการล้างและเก็บภาชนะอุปกรณ์

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ผู้ดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๒
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการสถานที่จำหน่ายอาหาร

(ในหมวด ๒ นี้ ให้กำหนดตามกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๑ โดยเรียงข้อต่อจากข้อ ๕ ดังนี้ ส่วนที่ ๑ สุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร ข้อ ๖-๑๑ ส่วนที่ ๒ สุขลักษณะของอาหารกรรมวิธีการทำ ประกอบ หรือปรุง การเก็บรักษา และการจำหน่ายอาหาร ข้อ ๑๒-๒๑ ส่วนที่ ๓ สุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่น ๆ ข้อ ๒๒-๒๓ และส่วนที่ ๔ สุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร ข้อ ๒๔)

<u>ข้อแนะนำเพิ่มเติม</u> ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

ทั้งนี้ กิจการสถานที่จำหน่ายอาหารจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหารที่ออกตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว และหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ก็ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

หมวด ๓
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการสถานที่สะสมอาหาร

ข้อ ๒๕ ผู้จัดตั้งสถานที่สะสมอาหารต้องจัดสถานที่ตลอดจนสิ่งอื่นที่ใช้ในการประกอบกิจการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะและเงื่อนไขตามลักษณะของกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ตั้งอยู่ห่างจากบริเวณที่น่าจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่น ที่ฝัง เผา หรือเก็บศพ ที่เททิ้งสิ่งปฏิกูล ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่นใดที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร เว้นแต่สามารถปรับปรุงสถานที่ให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๒) พื้นทำด้วยวัสดุถาวร ทำความสะอาดง่าย

(๓) จัดให้มีระบบการระบายน้ำอย่างเพียงพอและถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

(๔) จัดให้มีแสงสว่างและการระบายอากาศเพียงพอและถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

(๕) จัดให้มีส้วมที่เพียงพอและถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

(๖) จัดให้มีที่รองรับมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่เพียงพอและถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดเกี่ยวด้วยสุขลักษณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

หมวด ๔
ใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้ง

ส่วนที่ ๑
ใบอนุญาต

ข้อ ๒๖ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๒๗ ผู้ใดประสงค์จะขอจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ(ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล(กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ(กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐาน

อำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๒๘ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๒๙ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๓๐ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตและให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๓๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๓๒ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๓๓ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๓๔ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๓๖ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ

ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๗ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ส่วนที่ ๒
หนังสือรับรองการแจ้ง

ข้อ ๓๘ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งก่อนการจัดตั้ง

ข้อ ๓๙ ผู้ใดประสงค์จะขอจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรและมิใช่เป็นการขายของในตลาดจะต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ(ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)

(๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล(กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)

(๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย(กรณีที่กฎหมายกำหนด)

(๖) ใบมอบอำนาจ(กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

ท้องถิ่นต้องกำหนดแบบเอกสารการแจ้งและหนังสือรับรองการแจ้งไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๔๐ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมิได้ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบเพื่อดำเนินการแก้ไขหรือเพิ่มเติม หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๔๑ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ หรือแสดงหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๔๒ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนและการออกใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีหนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ให้ผู้ยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีหนังสือรับรองการแจ้งถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่ มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๔๓ เมื่อผู้แจ้งประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการดำเนินกิจการให้แก่บุคคลอื่นให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

ข้อ ๔๔ ในกรณีที่ผู้ดำเนินกิจการใดดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเคยได้รับโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนินกิจการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินกิจการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสองปีก็ได้

หมวด ๕
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๔๕ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต หรือผู้แจ้งมีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรกและก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต หรือในวันที่มาแจ้งและก่อนวันครบรอบปีของทุกปีตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้แจ้งจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๔๖ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๖
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๔๗ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้ง
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
ควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

ตัวอย่าง

๑. ค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต

(๑) ขนาดพื้นที่ต่ำกว่า... ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๒) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๓) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๔) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ขึ้นไป ฉบับละ .... บาท

๒. ค่าธรรมเนียมการออกหนังสือรับรองการแจ้ง

(๑) ขนาดพื้นที่ต่ำกว่า... ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๒) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๓) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ถึง ....ตารางเมตร ฉบับละ .... บาท
(๔) ขนาดพื้นที่ตั้งแต่....ตามรางเมตร ขึ้นไป ฉบับละ .... บาท

เป็นต้น

หมายเหตุ ตัวอย่างเอกสารแนบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต / แบบคำขอแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร/ สถานที่สะสมอาหาร

๓) ใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร/ สถานที่สะสมอาหาร

๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร/ สถานที่สะสมอาหาร

๕) ใบแทนใบอนุญาต/ หนังสือรับรองการแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร/ สถานที่สะสมอาหาร

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

๒.๑๖ ตัวอย่างร่างเทศบัญญัติและข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง ควบคุมสถานที่จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

เหตุผล

โดยที่การดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน และก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีกด้วย สมควรกำหนดสุขลักษณะในการดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ หลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

(ร่าง)

เทศบัญญัติเทศบาล.....ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีเทศบัญญัติ) หรือ มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) ประกอบมาตรา ๔๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล...../ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล.....และผู้ว่าราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....จึงตราเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาล.....ควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. ....” /ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....ควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. ....”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล.....ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาล.....แล้วเจ็ดวัน /ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล.....ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ กำหนดไว้ ทั้งนี้ กรณีกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นไม่ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา อาทิ กฎหมายจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ได้มีบทบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเกี่ยวกับการประกาศใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น จึงต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๒. กรณีถ้าเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเดิม ก็ต้องระบุให้ชัดเจนว่าแก้ไขเพิ่มเติม/ยกเลิกเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ อะไร ข้อใดเป็นต้น ยกตัวอย่าง เช่น ข้อ .. ให้ยกเลิกเทศบัญญัติ..... พ.ศ. .... โดยรูปแบบจะมีทั้งการยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับเดียว การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นหลายฉบับ ซึ่งเป็นข้อบัญญัติในกลุ่มเดียวกัน และการยกเลิกข้อบัญญัติฉบับอื่น ๆ ซึ่งมิใช่ข้อบัญญัติฉบับเดียวกัน

แต่หากเป็นกรณีที่เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่หรือเป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ไม่ต้องมีข้อนี้

ข้อ ๓ ในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

“สินค้า” หมายความว่า อาหารและสิ่งของอื่นที่มิใช่อาหาร

“ผู้จำหน่ายสินค้า” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

“อาหาร” หมายความว่า อาหารประเภทปรุงสำเร็จและอาหารที่ต้องนำไปทำ ประกอบ หรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

“ผู้สัมผัสอาหาร” หมายความว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับอาหารตั้งแต่กระบวนการเตรียม ปรุง ประกอบ จำหน่ายและเสิร์ฟอาหาร รวมถึงการล้างและเก็บภาชนะอุปกรณ์ ได้แก่ ผู้เตรียม ผู้ปรุง ผู้ประกอบ ผู้เสิร์ฟ ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ล้างและเก็บภาชนะอุปกรณ์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

๑. การวางตำแหน่ง ของบทรักษาการ ให้พิจารณาด้วยว่า เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในรูปแบบใด ดังนี้ กรณีที่ ๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นมีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้ในข้อที่อยู่ต่อจากบทนิยามและอยู่ก่อนการแบ่งหมวดหมู่ กรณีที่ ๒ ข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนั้นไม่มีการแบ่งหมวดหมู่ ให้กำหนดไว้เป็นข้อสุดท้ายของข้อบัญญัติท้องถิ่น

๒. เนื่องจากแนวทางการยกร่างกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัจจุบันจะเคร่งครัดเรื่องฐานอำนาจในการออกกฎหมาย ซึ่งการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยเขียนข้อความให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเปิดช่องไว้ให้ไปออกระเบียบ ประกาศ เพิ่มเติมในภายหลัง ถือว่าเป็นการให้อำนาจต่อ ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ผู้ดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๒
สุขลักษณะในการดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

ข้อ ๖ ในการจำหน่ายสินค้าประเภทสิ่งของอื่นที่มิใช่อาหารโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ ผู้จำหน่ายสินค้าจะต้องควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้จำหน่ายสินค้าและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าต้องแต่งกายสะอาดและสุภาพเรียบร้อย

(๒) แผงสำหรับวางสินค้า เช่น แคร่ แท่น โต๊ะ รถเข็น ต้องทำด้วยวัสดุที่แข็งแรง มีขนาดและความสูงจากพื้นตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

(๓) จัดวางสินค้า อุปกรณ์ประกอบในการจำหน่ายสินค้าและทรัพย์สินใด ๆ ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ยื่นล้ำบริเวณที่กำหนด รวมทั้งตัวผู้จำหน่ายสินค้าและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าต้องไม่ล้ำลงมาในผิวจราจร

(๔) ห้ามจัดวางสินค้าที่จำหน่ายในลักษณะใด ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

(๕) รักษาความสะอาดบริเวณที่จำหน่ายสินค้าอยู่เสมอทั้งในระหว่างที่จำหน่ายสินค้าและหลังจากเลิกทำการจำหน่ายสินค้า

(๖) จัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะไว้ให้เพียงพอ และไม่ถ่ายเททิ้งลงในท่อหรือทางระบายน้ำ หรือในที่หรือทางสาธารณะ

(๗) ห้ามกระทำการใด ๆ กับต้นไม้ เช่น พาด ติดตั้ง วางแผงจำหน่ายสินค้า หรือเกาะเกี่ยวสายไฟฟ้า หลอดไฟฟ้าหรืออุปกรณ์ประกอบในการจำหน่ายสินค้า รวมตลอดถึงการตอกตะปู ผูกเชือกหรือยึดสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเด็ดขาด

(๘) ห้ามใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้า เครื่องขยายเสียง หรือเปิดวิทยุเทป หรือกระทำโดยวิธีอื่นใดที่ก่อให้เกิดเสียงดังจนเกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

(๙) เก็บวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจำหน่ายสินค้าออกจากบริเวณที่อนุญาตให้แล้วเสร็จโดยไม่ชักช้าหลังจากเลิกทำการจำหน่ายสินค้า

(๑๐) หยุดประกอบการจำหน่ายสินค้าเพื่อประโยชน์ทางด้านสุขลักษณะ การรักษาความสะอาดสาธารณประโยชน์หรือประโยชน์ของทางราชการตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ต้องด้วยสุขลักษณะตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

ข้อ ๗ ในการจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ ผู้จำหน่ายสินค้าจะต้องควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖

(๒) อาหารสดที่นำมาจำหน่าย หรือนำมาประกอบ ปรุงอาหารเพื่อจำหน่ายต้องเป็นอาหารสดที่มีคุณภาพดี สะอาด ปลอดภัยต่อผู้บริโภค รวมทั้งมีการเก็บรักษาในอุณหภูมิที่เหมาะสม และเก็บเป็นสัดส่วน มีการปกปิด ไม่วางบนพื้นหรือบริเวณที่อาจทำให้อาหารปนเปื้อนได้

(๓) อาหารแห้งที่นำมาจำหน่าย หรือนำมาประกอบ ปรุงอาหารเพื่อจำหน่ายต้องสะอาด ปลอดภัย ไม่มีการปนเปื้อนและมีการเก็บอย่างเหมาะสม

(๔) อาหารในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิท เครื่องปรุงรส และวัตถุเจือปนอาหาร ต้องปลอดภัยได้มาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร

(๕) อาหารประเภทปรุงสำเร็จต้องเก็บในภาชนะที่สะอาด ปลอดภัย และมีการป้องกันการปนเปื้อน วางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร

(๖) น้ำดื่มและเครื่องดื่มที่นำมาจำหน่ายต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร โดยบรรจุในภาชนะที่สะอาด มีการปกปิด และป้องกันการปนเปื้อน วางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร

(๗) น้ำดื่มหรือเครื่องดื่มในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิทต้องวางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๑๕ เซนติเมตร และต้องทำความสะอาดพื้นผิวภายนอกของภาชนะบรรจุให้สะอาดก่อนนำมาจำหน่าย

(๘) น้ำแข็งสำหรับบริโภคต้องสะอาด มีคุณภาพมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร มีการเก็บ

ในภาชนะที่สะอาด สภาพดี มีฝาปิด วางสูงจากพื้นอย่างน้อย 15 เซนติเมตร ปากขอบภาชนะสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร และไม่วางในบริเวณที่อาจก่อให้เกิดการปนเปื้อน รวมทั้งต้องไม่นำอาหารหรือสิ่งของอย่างอื่นไปแช่รวมกับน้ำแข็งสำหรับบริโภค

(๙) ใช้อุปกรณ์ที่สะอาด มีด้าม สำหรับคีบหรือตักน้ำแข็งสำหรับบริโภคโดยเฉพาะ

(๑๐) ภาชนะบรรจุอาหาร เครื่องปรุงรส วัตถุเจือปนอาหาร เครื่องดื่ม และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ต้องสะอาดและทำจากวัสดุที่ปลอดภัย เหมาะสมกับอาหารแต่ละประเภท มีสภาพดี ไม่ชำรุดและมีการป้องกันการปนเปื้อนที่เหมาะสม

(๑๑) จัดเก็บภาชนะ อุปกรณ์ เครื่องใช้ไว้ในภาชนะที่สะอาด สูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร หรือมีการป้องกันการปนเปื้อนที่เหมาะสม

(๑๒) ตู้อบ เตาอบ เตาไมโครเวฟ ต้องสะอาด มีประสิทธิภาพ ปลอดภัย สภาพดี ไม่ชำรุด

(๑๓) ภาชนะ อุปกรณ์ เครื่องใช้ที่รอการล้าง และเศษอาหาร ต้องเก็บในที่ที่สามารถป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคได้

(๑๔) ล้างภาชนะอุปกรณ์และเครื่องใช้ทุกประเภทให้สะอาดโดยใช้สารทำความสะอาดที่ปลอดภัย

(๑๕) น้ำใช้และภาชนะบรรจุน้ำใช้ต้องสะอาด ปลอดภัย

(๑๖) ผู้สัมผัสอาหารต้องมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อหรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อหรือไม่เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ ได้แก่ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด ไข้สุกใส หัด คางทูม วัณโรคในระยะอันตราย โรคเรื้อนในระยะติดต่อหรือในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม ไวรัสตับอักเสบชนิดเอ ไข้หวัดใหญ่รวมถึงไข้หวัดใหญ่ที่ติดต่อมาจากสัตว์ โรคผิวหนังที่น่ารังเกียจ หากเจ็บป่วยต้องหยุดปฏิบัติงานและรักษาตัวให้หายก่อนจึงกลับมาปฏิบัติงานต่อไป

(๑๗) ผู้สัมผัสอาหารต้องแต่งกายสะอาดและเป็นแบบที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสู่อาหารได้ และสวมผ้ากันเปื้อนที่สะอาด สวมรองเท้าหุ้มส้น มีสิ่งปกปิดเส้นผมมิให้ตกลงปนเปื้อนในอาหาร

(๑๘) ผู้สัมผัสอาหารต้องล้างมือและปฏิบัติตนในการเตรียม ปรุง ประกอบ จำหน่ายและเสิร์ฟอาหารให้ถูกสุขลักษณะ รักษาความสะอาดมือและเล็บ ถ้ามีบาดแผลหรือถูกลวกหรือระคายเคืองผิวหนังบริเวณมือหรือนิ้วมือต้องทำแผลให้เรียบร้อย

(๑๙) ห้ามผู้สัมผัสอาหารสูบบุหรี่ ขบเคี้ยว รับประทานอาหารในขณะเตรียม ทำ ประกอบ ปรุง หรือจำหน่ายอาหารหรือไม่ไอจามรดบนอาหาร และไม่กระทำการใดๆที่จะทำให้เกิดการปนเปื้อนต่ออาหารหรือก่อให้เกิดโรคได้

(๒๐) ต้องมีการป้องกันอันตราย และป้องกันไม่ให้เกิดเหตุรำคาญเนื่องจากการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง และเก็บอาหาร

(๒๑) ห้ามถ่าย เททิ้งน้ำที่มีเศษอาหารหรือไขมันจากการล้างเครื่องมือ เครื่องใช้ ภาชนะ และอุปกรณ์ในการจำหน่ายอาหารลงในท่อหรือทางระบายน้ำ หรือในที่หรือทางสาธารณะ

ข้อ ๘ ในการจำหน่ายสินค้าประเภทสิ่งของอื่นที่มิใช่อาหารโดยลักษณะวิธีการเร่ขาย ผู้จำหน่ายสินค้าจะต้องควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) จำหน่ายสินค้าในบริเวณที่ได้รับอนุญาต

(๒) แต่งกายสะอาด สุภาพเรียบร้อย

(๓) ห้ามทิ้งมูลฝอยจากการเร่ขายลงในท่อหรือทางระบายน้ำ หรือในที่หรือทางสาธารณะ

(๔) ห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือเปิดวิทยุเทปหรือส่งเสียงดังในขณะที่เร่ขายจนเกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

(๕) หยุดประกอบการค้าเพื่อประโยชน์ทางด้านสุขลักษณะ การรักษาความสะอาด สาธารณประโยชน์หรือประโยชน์ของทางราชการตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงาน

สาธารณสุขประกาศกำหนด

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ต้องด้วยสุขลักษณะตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

ข้อ ๙ ในการจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารโดยลักษณะวิธีการเร่ขาย ผู้จำหน่ายสินค้าจะต้องควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๘

(๒) อาหารสดที่นำมาจำหน่าย หรือนำมาประกอบ ปรุงอาหารเพื่อจำหน่ายต้องเป็นอาหารสดที่มีคุณภาพดี สะอาด ปลอดภัยต่อผู้บริโภค รวมทั้งมีการเก็บรักษาในอุณหภูมิที่เหมาะสม และเก็บเป็นสัดส่วน มีการปกปิด ไม่วางบนพื้นหรือบริเวณที่อาจทำให้อาหารปนเปื้อนได้

(๓) อาหารแห้งที่นำมาจำหน่าย หรือนำมาประกอบ ปรุงอาหารเพื่อจำหน่ายต้องสะอาด ปลอดภัย ไม่มีการปนเปื้อนและมีการเก็บอย่างเหมาะสม

(๔) อาหารในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิท เครื่องปรุงรส และวัตถุเจือปนอาหาร ต้องปลอดภัยได้มาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร

(๕) อาหารประเภทปรุงสำเร็จต้องเก็บในภาชนะที่สะอาด ปลอดภัย และมีการป้องกันการปนเปื้อน วางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร

(๖) น้ำดื่มและเครื่องดื่มที่นำมาจำหน่ายต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร โดยบรรจุในภาชนะที่สะอาด มีการปกปิด และป้องกันการปนเปื้อน วางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร

(๗) น้ำดื่มหรือเครื่องดื่มในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิทต้องวางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๑๕ เซนติเมตร และต้องทำความสะอาดพื้นผิวภายนอกของภาชนะบรรจุให้สะอาดก่อนนำมาจำหน่าย

(๘) น้ำแข็งสำหรับบริโภคต้องสะอาด มีคุณภาพมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร มีการเก็บในภาชนะที่สะอาด สภาพดี มีฝาปิด วางสูงจากพื้นอย่างน้อย ๑๕ เซนติเมตร ปากขอบภาชนะสูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร และไม่วางในบริเวณที่อาจก่อให้เกิดการปนเปื้อน รวมทั้งต้องไม่นำอาหารหรือสิ่งของอย่างอื่นไปแช่รวมกับน้ำแข็งสำหรับบริโภค

(๙) ใช้อุปกรณ์ที่สะอาด มีด้าม สำหรับคีบหรือตักน้ำแข็งสำหรับบริโภคโดยเฉพาะ

(๑๐) ภาชนะบรรจุอาหาร เครื่องปรุงรส วัตถุเจือปนอาหาร เครื่องดื่ม และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ต้องสะอาดและทำจากวัสดุที่ปลอดภัย เหมาะสมกับอาหารแต่ละประเภท มีสภาพดี ไม่ชำรุดและมีการป้องกันการปนเปื้อนที่เหมาะสม

(๑๑) จัดเก็บภาชนะ อุปกรณ์ เครื่องใช้ไว้ในภาชนะที่สะอาด สูงจากพื้นอย่างน้อย ๖๐ เซนติเมตร หรือมีการป้องกันการปนเปื้อนที่เหมาะสม

(๑๒) ตู้อบ เตาอบ เตาไมโครเวฟ ต้องสะอาด มีประสิทธิภาพ ปลอดภัย สภาพดี ไม่ชำรุด

(๑๓) ภาชนะ อุปกรณ์ เครื่องใช้ที่รอการล้าง และเศษอาหาร ต้องเก็บในที่ที่สามารถป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคได้

(๑๔) ล้างภาชนะอุปกรณ์และเครื่องใช้ทุกประเภทให้สะอาดโดยใช้สารทำความสะอาดที่ปลอดภัย

(๑๕) น้ำใช้และภาชนะบรรจุน้ำใช้ต้องสะอาด ปลอดภัย

(๑๖) ผู้สัมผัสอาหารต้องมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อหรือไม่เป็นพาหะนำโรคติดต่อหรือไม่เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ ได้แก่ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด ไข้สุกใส หัด คางทูม วัณโรคในระยะอันตราย โรคเรื้อนในระยะติดต่อหรือในระยะที่ปรากฏอาการเป็นที่รังเกียจแก่สังคม ไวรัสตับอักเสบชนิดเอ ไข้หวัดใหญ่รวมถึงไข้หวัดใหญ่ที่ติดต่อมาจากสัตว์ โรคผิวหนังที่น่ารังเกียจ หากเจ็บป่วยต้องหยุดปฏิบัติงานและรักษาตัวให้หายก่อนจึงกลับมาปฏิบัติงานต่อไป

(๑๗) ผู้สัมผัสอาหารต้องแต่งกายสะอาดและเป็นแบบที่สามารถป้องกันการปนเปื้อนสู่อาหารได้ และสวมผ้ากันเปื้อนที่สะอาด สวมรองเท้าหุ้มส้น มีสิ่งปกปิดเส้นผมมิให้ตกลงปนเปื้อนในอาหาร

(๑๘) ผู้สัมผัสอาหารต้องล้างมือและปฏิบัติตนในการเตรียม ปรุง ประกอบ จำหน่ายและเสิร์ฟอาหารให้ถูกสุขลักษณะ รักษาความสะอาดมือและเล็บ ถ้ามีบาดแผลหรือถูกลวกหรือระคายเคืองผิวหนังบริเวณมือหรือนิ้วมือต้องทำแผลให้เรียบร้อย

(๑๙) ห้ามผู้สัมผัสอาหารสูบบุหรี่ ขบเคี้ยว รับประทานอาหารในขณะเตรียม ทำ ประกอบ ปรุง หรือจำหน่ายอาหารหรือไม่ไอจามรดบนอาหาร และไม่กระทำการใดๆที่จะทำให้เกิดการปนเปื้อนต่ออาหารหรือก่อให้เกิดโรคได้

(๒๐) ต้องมีการป้องกันอันตราย และป้องกันไม่ให้เกิดเหตุรำคาญเนื่องจากการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง และเก็บอาหาร

(๒๑) ห้ามถ่าย เททิ้งน้ำที่มีเศษอาหารหรือไขมันจากการล้างเครื่องมือ เครื่องใช้ ภาชนะและอุปกรณ์ในการจำหน่ายอาหารลงในท่อหรือทางระบายน้ำ หรือในที่หรือทางสาธารณะ

ข้อแนะนำเพิ่มเติม ข้อกำหนดในหมวดนี้ โปรดตรวจสอบดูว่าคณะกรรมการสาธารณสุขได้มีคำแนะนำหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้วหรือไม่ โดย

๑. กรณีที่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้แล้ว ให้ท่านใช้หลักเกณฑ์ตามคำแนะนำนั้น โดยสามารถพิจารณาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่านได้

๒. กรณีที่ไม่มีคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขว่าด้วยหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ ให้ท่านปรึกษาหารือกับเจ้าพนักงานสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดของท่าน เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมกิจการนี้ให้เหมาะสมกับสภาพแห่งท้องที่ของท่าน

หมวด ๓
ใบอนุญาต

ข้อ ๑๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติหรือเร่ขาย เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระบุชนิด หรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า และสถานที่ที่จะจัดวางสินค้าเพื่อจำหน่ายในกรณีที่จะมีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ รวมทั้งจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดตามที่เห็นสมควรไว้ในใบอนุญาตด้วยก็ได้

การเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้าหรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาต จะกระทำได้ต่อเมื่อผู้รับใบอนุญาตได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้จดแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

ข้อ ๑๑ ผู้ใดประสงค์จะดำเนินกิจการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

(๑) บัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๓) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)

(๔) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล)

(๕) หลักฐานที่แสดงการเป็นผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล)

(๗) ใบรับรองแพทย์การตรวจสุขภาพและโรคติดต่อของผู้จำหน่ายสินค้าและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้า

(๘) หลักฐานผ่านการอบรมของผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหารตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่ประกาศกระทรวงสาธารณสุขกำหนด (กรณีเป็นการจำหน่ายสินค้าประเภทอาหาร)

ข้อแนะนำเพิ่มเติม

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

ให้ อปท. งดเรียกรับสำเนาเอกสารที่ออกโดยส่วนราชการ อ้างอิง ตามประกาศสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการยกเลิกการเรียกสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ดังนั้นให้ อปท. พิจารณากำหนดเอกสารหลักฐานเท่าที่จำเป็นต่อการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แต่ละประเภท

ข้อ ๑๒ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ข้อ ๑๓ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน *(หรือตามที่เห็นสมควร)* นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๑๔ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๑๕ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หากผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ต้องชำระค่าธรรมเนียมไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ ณ สถานที่ทำการของเทศบัญญัติ...../ข้อบัญญัติ.....หรือผ่านช่องทางตามประกาศเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งออกตามความใน

มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาการกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. ๒๕๖๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับค่าธรรมเนียมเรียบร้อยแล้ว ให้ออกใบอนุญาตพร้อมหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตในกรณีมีเหตุที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถนำหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๑๙ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๒๐ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๑ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔
ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๒๒ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ในวันที่มารับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๒๓ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๓ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประกาศ ณ วันที่.....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

เห็นชอบ

(ลงชื่อ)
(.....)
ผู้ราชการจังหวัด...../นายอำเภอ.....

อัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล...../ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล.....
ควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
พ.ศ. ....

(การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ต้องไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวงอัตราค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โดยอัตราค่าธรรมเนียมของกิจการแต่ละประเภทนั้น ควรพิจารณากำหนดให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ด้วย เช่น ประเภทกิจการ ขนาดพื้นที่ จำนวนเครื่องจักร จำนวนพนักงาน จำนวนสัตว์เลี้ยง ขนาดความเสี่ยงหรือผลกระทบที่อาจเกิดจากกิจการประเภทนั้น ๆ เป็นต้น)

๑. การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ โดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ *(กำหนดตามขนาดของพื้นที่เพิ่มเติม)* ฉบับละ ..... บาท

๒. การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ โดยลักษณะวิธีการเร่ขาย ฉบับละ ..... บาท

<u>หมายเหตุ</u> ตัวอย่างเอกสารแบบท้ายเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ ประกอบด้วย

๑) อัตราค่าธรรมเนียม/บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
๒) แบบคำขอรับใบอนุญาต/ต่ออายุใบอนุญาต
๓) ใบอนุญาต
๔) แบบคำขอใบแทนใบอนุญาต
๕) ใบแทนใบอนุญาต
๖) ประกาศกำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ โดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ
๗) กำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ โดยลักษณะวิธีการเร่ขาย

หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัตินี้ และมีความประสงค์ให้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

- ตัวอย่าง -

ประกาศเทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....
เรื่อง กำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
โดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติ

โดยที่เป็นการสมควรควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจรจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

๑.๑) .....

๑.๒) .....

(๒) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบางประเภท

๒.๑) .....

๒.๒) .....

(๓) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าตามเวลาที่กำหนด

๓.๑) .....

๓.๒) .....

(๔) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตที่การจำหน่ายสินค้าจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข

๔.๑) .....

๔.๒) .....

ทั้งนี้ ให้มีผลบังคับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....และบริเวณที่กำหนดเป็นเขตควบคุมแล้วสิบห้าวัน

ประกาศ ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ผู้ให้ความเห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(.....)
เจ้าพนักงานจราจร

- ตัวอย่าง -

ประกาศเทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....
เรื่อง กำหนดเขตควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
โดยลักษณะวิธีการเร่ขาย

โดยที่เป็นการสมควรควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจรจึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

๑.๑) .....

๑.๒) .....

(๒) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบางประเภท

๒.๑) .....

๒.๒) .....

(๓) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าตามเวลาที่กำหนด

๓.๑) .....

๓.๒) .....

(๔) ให้บริเวณที่หรือทางสาธารณะดังต่อไปนี้เป็นเขตที่การจำหน่ายสินค้าจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข

๔.๑) .....

๔.๒) .....

ทั้งนี้ ให้มีผลบังคับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาล...../องค์การบริหารส่วนตำบล.....และบริเวณที่กำหนดเป็นเขตควบคุมแล้วสิบห้าวัน

ประกาศ ณ วันที่ .....

(ลงชื่อ)
(.....)
นายกเทศมนตรี...../นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ผู้ให้ความเห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(.....)
เจ้าพนักงานจราจร

บทที่ ๓
ข้อหารือทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อเป็นกฎหมายที่สามารถนำมาบังคับใช้ในแต่ละท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสม แต่เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งมีบริบทที่แตกต่างกันไป จึงมีข้อคำถามและประเด็นหารือเกี่ยวกับการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นอยู่บ่อยครั้ง กองกฎหมาย กรมอนามัยจึงได้รวบรวมให้ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสามารถนำมาเป็นแนวทางการปฏิบัติต่อไป โดยมีตัวอย่างข้อหารือที่เกี่ยวข้องดังนี้

ข้อหารือที่ ๑

ข้อหารือที่ ๑ : หากมีการออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์หรือมาตรการควบคุมในเรื่องใด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องนำมากำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือไม่

ความเห็น : กรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกกฎกระทรวงในเรื่องใดก็ตาม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งสามารถใช้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงไปใช้บังคับในพื้นที่ของตนเองได้โดยตรง (ยกเว้นพื้นที่ที่กฎกระทรวงกำหนดยกเว้นไม่ให้ใช้บังคับไว้เอง) หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใดจะนำหลักเกณฑ์ตามกฎกระทรวงมากำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อให้เป็นหลักเกณฑ์ของข้อบัญญัติท้องถิ่นตนเองก็ได้

ข้อหารือที่ ๒

ข้อหารือที่ ๒ : ขณะนี้มีประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นประกาศฉบับใหม่ โดยมีการปรับปรุงรายชื่อกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจากประกาศฉบับเดิม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องการควบคุมในพื้นที่ใหม่หรือไม่

ความเห็น : ข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นการอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่การออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขที่อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และโดยที่ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ มีผลบังคับใช้ถัดจากวันลงราชกิจจานุเบกษา คือ วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งมีผลใช้บังคับต่อเนื่องกับประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๓๘ ดังนั้น หากกิจการใดตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเดิมมีรายชื่อเดียวกันกับรายชื่อกิจการตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ ก็เป็นกิจการตามมาตรา ๓๑

ที่กำหนดให้ต้องมีการควบคุมในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามผลของมาตรา ๓๒(๑)[๕] แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว อย่างไรก็ตามปัจจุบันได้มีประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๐ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ อีกทั้ง ข้อบัญญัติบางฉบับที่ประกาศใช้มาเป็นระยะเวลานานแล้ว อาจไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจพิจารณาทบทวนและปรับปรุงแก้ไขข้อบัญญัติท้องถิ่นให้ทันสมัยต่อไป

ข้อหารือที่ ๓

ข้อหารือที่ ๓ : หากเทศบาลไม่ได้กำหนดแบบใบอนุญาตไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น ใบอนุญาตที่ท้องถิ่นออกให้แก่ผู้ประกอบการสามารถใช้ได้หรือไม่และชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ความเห็น : ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕กำหนดว่า “ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้การประกอบกิจการใดหรือการกระทำใดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้”

ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีอำนาจกำหนดรูปแบบของใบอนุญาตไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้ และเมื่อมีการกำหนดรูปแบบของใบอนุญาตไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นแล้ว ในการออกใบอนุญาตก็ต้องใช้แบบที่กำหนดไว้กับผู้ประกอบกิจการทุกราย แต่ถ้ามิได้มีการกำหนดรูปแบบของใบอนุญาตไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น ก็ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้รูปแบบของใบอนุญาตตามที่เห็นสมควร เพราะใบอนุญาตเป็นคำสั่งทางปกครองอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ โดยจะต้องใช้รูปแบบของใบอนุญาตตามที่เห็นสมควรนั้นกับผู้ประกอบกิจการทุกรายเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงสมควรกำหนดรูปแบบของหนังสือรับรองการแจ้งและแบบของใบอนุญาตไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อให้เป็นที่รับทราบโดยทั่วกันและป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดกับผู้ที่ไม่ได้รับทราบมาก่อนได้

ทั้งนี้ หากท้องถิ่นใดจะไม่กำหนดแบบคำขอหรือใบอนุญาตไว้แนบท้ายข้อบัญญัติ และมีความประสงค์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกประกาศกำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตในภายหลัง ให้พิจารณาฐานอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบด้วย โดยเทียบเคียงแนวทางการปฏิบัติได้จากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖

---

[๕] มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อหารือที่ ๔

ข้อหารือที่ ๔ : เทศบาลตำบล ก. ได้จัดทำคู่มือสำหรับประชาชนตามพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ และภายหลังพบว่าเอกสารหลักฐานประกอบการขอรับใบอนุญาตหรือการแจ้งเพื่อขอหนังสือรับรองการแจ้งไม่ตรงกับที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นจะมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร

ความเห็น : ตามปกติเอกสารหลักฐานประกอบการพิจารณาขอรับใบอนุญาตหรือการแจ้งเพื่อขอหนังสือรับรองการแจ้งที่กำหนดไว้ในคู่มือสำหรับประชาชนต้องตรงกับที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น แต่หากไม่ตรงกันองค์กรปกครองส่วนถิ่นควรพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของคู่มือสำหรับประชาชนที่ประกาศให้ประชาชนรับทราบโดยทั่วไปตามพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘

ข้อหารือที่ ๕

ข้อหารือที่ ๕ : วิธีการประกาศใช้ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเช่นนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลจะมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร

ความเห็น : เนื่องจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗ กำหนดว่า “หน่วยงานของรัฐต้องส่งข้อมูลข่าวสารของราชการดังต่อไปนี้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ...(๔) กฎ มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือเวียน ระเบียบ แบบแผน นโยบาย หรือการตีความ ทั้งนี้ เฉพาะที่จัดให้มีขึ้นโดยมีสภาพอย่างกฎ เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง” และมาตรา ๘ กำหนดว่า “ข้อมูลข่าวสารที่ต้องลงพิมพ์ตามมาตรา ๗ (๔) ถ้ายังไม่ได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาจะนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดไม่ได้ เว้นแต่ผู้นั้นจะได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเป็นจริงมาก่อนแล้วเป็นเวลาพอสมควร” ประกอบกับมาตรา ๑๐ กำหนดว่า “บทบัญญัติมาตรา ๗ และมาตรา ๙ ไม่กระทบถึงข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอย่างอื่น”

ดังนั้น กรณีข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ไม่ได้กำหนดวิธีการประกาศใช้ ไว้เป็นการเฉพาะ เช่นนี้องค์การบริหารส่วนตำบลจึงต้องนำข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบลไปลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

ข้อหารือที่ ๖

ข้อหารือที่ ๖ : หากปรากฏว่าประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลมีการเจ็บป่วยเป็นโรคไข้เลือดออกซึ่งอาจแพร่ระบาดได้ โดยมียุงลายเป็นพาหะของโรคติดต่อชนิดนี้ และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดให้แหล่งเพาะพันธ์ยุงลายเป็นเหตุรำคาญ ได้กำหนดว่าอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ที่มีภาชนะหรือเศษวัสดุที่มีน้ำขังจนเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ของยุงลายองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลได้หรือไม่

ความเห็น : แหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายส่วนหนึ่งเป็นเศษวัตถุสิ่งของที่ไม่ใช้แล้ว เช่น กระป๋อง กะลา ยางรถยนต์เก่าซึ่งยุงลายสามารถวางไข่ได้ เป็นต้น ในส่วนนี้เข้าข่ายเป็น “มูลฝอย” ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่ยังมีสิ่งซึ่งยุงลายวางไข่ได้แต่ไม่ใช่มูลฝอยตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เช่น แจกัน กระถางต้นไม้ จานรองขาตู้กับข้าว หลุมบ่อบริเวณรอบ ๆ บ้านพักอาศัย เป็นต้น ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ของยุงลาย องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อให้ประชาชนมีการจัดการสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นไม่ให้เป็นแหล่งเพาะพันธ์ยุงลาย โดยในส่วนที่เข้าข่ายเป็น “มูลฝอย” ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และส่วนที่ไม่ใช่มูลฝอยตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ในการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลควบคุมแหล่งเพาะพันธ์ยุงลาย

ข้อหารือที่ ๗

ข้อหารือที่ ๗ : ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดการงดเว้นการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บ ขน มูลฝอยไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นได้หรือไม่

ความเห็น : มาตรา ๒๐(๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น “กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการแทน ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นจึงมีอำนาจเฉพาะการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงเท่านั้น ส่วนอำนาจการยกเว้นค่าธรรมเนียมเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขตามมาตรา ๕[๖] แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

อย่างไรก็ตาม หากราชการส่วนท้องถิ่นต้องการแบ่งเบาภาระของประชาชนก็สามารถกำหนดค่าธรรมเนียมที่จะจัดเก็บในข้อบัญญัติท้องถิ่นในอัตราที่ต่ำ ๆ ตามที่เห็นสมควรได้

หมายเหตุ *ท่านสามารถศึกษารายละเอียดข้อหารือที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์กองกฎหมาย กรมอนามัย หรือสแกน QR Code ในภาคผนวกท้ายคู่มือฉบับนี้*

[๖] มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ภาคผนวก

๑. ตัวอย่างแบบฟอร์มที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างแบบฟอร์มต่าง ๆ อาทิ

(๑) แบบคำขอแจ้งจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหาร

(๒) หนังสือรับรองการแจ้ง

(๓) ใบรับแจ้ง

(๔) ใบอนุญาต

(๕) หนังสือแจ้งขยายเวลาการพิจารณาอนุญาต

๒. บันทึกตอบข้อหารือที่เกี่ยวข้องกับการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ตัวอย่างข้อหารือและความเห็นที่เกี่ยวข้อง อาทิ

(๑) บันทึกการตอบข้อหารือกรมอนามัย เรื่องเสร็จที่ ๒/๒๕๖๔ เรื่อง แนวทางการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

(๒) บันทึกการตอบข้อหารือกรมอนามัย เรื่องเสร็จที่ ๕๔/๒๕๖๔ เรื่อง แนวทางการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกรณีควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหาร

๓. ช่องทางการเข้าถึงกฎหมาย สื่อ องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ เว็บไซต์ กองกฎหมาย กรมอนามัย

โดยสามารถสืบค้นกฎหมาย และองค์ความรู้ต่าง ๆ อาทิ

(๑) กฎหมายในความรับผิดชอบของกรมอนามัย พระราชบัญญัติ รวมทั้งกฎหมายระดับอนุบัญญัติ แนวทางการปฏิบัติตามกฎหมาย คำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุข

(๒) บันทึกตอบข้อหารือกฎหมายกรมอนามัย รวมทั้งข้อหารือที่กรมอนามัยได้หารือไปยังหน่วยงานอื่น ๆ

(๓) ระบบตรวจสอบสถานการณ์อุทธรณ์ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ ข้อมูลด้านการอุทธรณ์

(๔) หนังสือ คู่มือ สื่ออินโฟกราฟิก คลิปวิดีโอที่เกี่ยวข้อง

๓.๒ เพจเฟสบุ๊ค กองกฎหมาย กรมอนามัย

(๑) การประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ และสาระน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายสาธารณสุข

(๒) บันทึกการประชุมฯ กรณีที่มีการถ่ายทอดสดผ่านระบบ Facebook Live ของกองกฎหมาย กรมอนามัย ซึ่งเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้ามาศึกษาหาความรู้ย้อนหลังได้

๓.๓ YouTube กองกฎหมาย กรมอนามัย

โดยสามารถศึกษาองค์ความรู้ต่าง ๆ อาทิ

(๑) คลิปวิดีโอประกอบการสร้างความรอบรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

(๒) สื่อการสอนแนวทางการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

เอกสารอ้างอิง

๑. กองกฎหมาย กรมอนามัย, คู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕, พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

๒. กลุ่มกฎหมาย สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการร่างกฎหมาย, เอกสารประกอบการประชุมโครงการประชุมสัมมนาผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดทำกฎหมายของกระทรวงสาธารณสุข ปีงบประมาณ ๒๕๕๗

๓. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๔. พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๕. พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๖. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๗. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๘. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๙. พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๑๐. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, คู่มือแบบการร่างกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๕๑